

Giới thiệu Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70

Tên khác: Cổ đại khuê tú ở 70

Thể Loại: Cổ xuyên kim, điền văn, ngọt văn...

Số Chương 131

Từ nhỏ Lâm đại tiểu thư đã được dạy dỗ tam tông tứ đức, được học tập tứ thư ngũ kinh như, tuổi vừa cập kê còn chưa kịp xuất giá đã bởi vì bệnh nặng mà hương tiêu ngọc vẫn

Nàng trọng sinh, nhưng lại sống lại thành Lâm Tư, cô dâu mới vừa về nhà chồng hai năm. Ở đây không còn là cổ đại, mà thời gian đã đến những năm đầu 70, từ đây tam quan bị đổi mới một lần nữa.

Ham ăn biếng làm, đáng về lỗi thời, kết hôn hai năm mà dưới gối còn không con, trong thất xuất chi điều, còn có tội nào mà nguyên chủ không phạm phải nữa không??? Nữ nhân như thế mà còn không bị nhà chồng đuổi về nhà mẹ đẻ?

Thê lương nhất chính là, hiện tại Lâm Tư Tư nàng biến thành Lâm Tư, nếu chồng nàng vì quá giận dữ mà viết một tờ hưu thư đuổi nàng đi thì nàng còn mặt mũi gì mà sống nữa?

Rating: Toàn văn hư cấu chứ không chứng, nam nữ 9 đều là trưởng thành, nam chính sẽ cưng chiều vợ đến tận trời. Nữ chính sẽ bắt đầu học những phẩm chất tốt đẹp của phụ nữ thời hiện đại, cưng chiều lẫn nhau. Chuyện điền văn, viết về cuộc sống hằng ngày, việc vặt gia đình. Bàn tay vàng hơi bị to~

Vai chính: Lâm Tư Tư, Chu Tùng Bách. Và Chu gia, Lâm gia, cùng với những nhân vật làm nền khác.

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Bên cạnh giường đất là một người phụ nữ khá lớn tuổi đang không ngừng khuyên nhủ người phụ nữ trẻ. Mí mắt của người phụ nữ trẻ giật giật rõ ràng đã tỉnh, nhưng lại không chịu mở to ra.

Bà thở ngắn than dài nói một hồi, nhưng vẫn không thấy cô vợ ương bướng của thằng út nhà bà mở miệng trả lời bà câu nào, bà lại thở dài, sau đó cũng không ở lâu.

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nhưng trước khi đi bà móc túi trong túi ra hai đồng tiền nhét vào dưới gối, nhỏ giọng nói: “Đây là số tiền nương vất vả để dành từ chỗ đại ca và nhị ca nhà con. Túc Túc à, con nghĩ thoáng một chút đi con, giờ nương về trước.”

Cách một hồi lâu, người phụ nữ trên giường đất cảm thấy có lẽ người đã đi rồi, lúc này mới run rẩy mà mở mắt.

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Đây là một đôi mắt cực kì xinh đẹp, có đôi mắt đẹp như thế thì tất nhiên gương mặt tất nhiên sẽ không quá kém, nhưng lúc này trên khuôn mặt người phụ nữ tràn đầy chấn động.

TRUYỆN ĐƯỢC EDIT TẠI DIỄN ĐÀN
CUNGQUANGHANG.COM

Khuê Tử Cổ đại năm 70

Tuy rằng từ nhỏ được nuôi dưỡng trong khuê các hiếm khi ra ngoài, nhưng thân thể của nàng xưa nay cực hảo, từ nhỏ đến lớn đều cực ít khi sinh bệnh. Nhưng không ngờ bởi vì một cơn bệnh ngoài ý muốn đó lại làm nàng đến một nơi gọi là Trung Hoa?

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Lại còn mượn xác hoàn hồn, nhập vào thân thể một phụ nữ vừa uống thuốc trừ sâu tự vẫn, trở thành Lâm Tư?

Sau khi tiếp thu được toàn bộ kí ức của nguyên chủ, nàng cảm thấy cực kì không thể tưởng tượng nổi đối với những hành động của người đàn bà này.

Người phụ nữ như thế lại vẫn không bị chồng đuổi về nhà mẹ đẻ? Chồng của nàng ấy rộng lượng và bao dung đến mức độ nào?

Nàng tên là Lâm Tư Tư, nhiều hơn nguyên chủ một chữ Tư, là đại tiểu thư con chính thất của Lâm gia, từ nhỏ liền đã tiếp nhận tư tưởng tam tòng tứ đức, xuất giá tòng phu, đó là chuẩn tắc mà cả đời nàng không thể vượt qua.

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Nguyên chủ kiêu ngạo bá đạo ngang ngược không nói lý, năm ngày gây chuyện lớn, ba ngày dầy chuyện nhỏ,

không ngày nào được yên bình.

Tuy rằng trượng phu thật sự có chút sốc nổi nhưng thân là vợ chính, nàng ấy hẳn nên dùng khuyên nhủ và giúp đỡ là chủ mới đúng.

CQH

TRUYỆN ĐƯỢC EDIT TẠI DIỄN ĐÀN
CUNGQUANGHANG.COM

Khê Tú Cổ đại năm 70

Sao lại có thể cùng hắn đối nghịch?

Lại nói nếu như nàng ấy có ba bốn đứa con trai để bảo vệ bản thân thì không nói. Cũng có thể xem như nàng có bản lĩnh để tự tin. Nhưng lại không có, cười nhau đã gần hai năm, chẳng những không mang thai lại còn ngang ngược hung dữ mà không sợ bị chồng bỏ! Đã bị trượng phu cưỡng hiếp đến vô pháp vô thiên.

Lâm Tư Tư tự nhận mình vốn lớn gan, tuy rằng loại chuyện mượn xác hoàn hồn này đối với nàng mà nói thật ra chấn động hơi lớn một chút nhưng bởi vì nàng đã từng xem qua không ít những quyển sách nhân quỷ thần ma, nên năng lực tiếp thu cũng khá mạnh mẽ.

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Cô nhanh chóng rời giường, bắt đầu sửa soạn cho bản thân.

Cô tuyệt đối không muốn bị chồng bỏ, vì như thế quả thực là không còn đường sống.

Phụ nữ bị chồng bỏ thì còn mặt mũi nào sống ở thế gian này?

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Một trong Tứ Đức đó chính là dung mạo, ý chỉ dáng vẻ của bản thân. Cô tiếp nhận tất cả kí ức của nguyên chủ nên biết được nguyên chủ đã không tắm rửa nửa tháng nay rồi!

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Trời ạ! Sao nguyên chủ có thể làm được?

CQH | TRUYỆN ĐƯỢC EDIT TẠI DIỄN ĐÀN
CUNGQUANGHANG.COM

Khúc Cú Cổ đại năm 70

Cũng không phải bận rộn vì, trên thực tế cô ấy là lười, không muốn giặt quần áo, không muốn làm việc chủ muốn để chồng kiếm tiền về nuôi mình, cho nên mới buộc chồng nguyên chủ xuống ruộng để chấm công.

Mà nguyên chủ lại không nghĩ, khi gả về đây cũng không hề mang theo của hồi môn. Cuộc sống gia đình là chuyện của hai người, dựa vào cái gì mà nguyên chủ

không lao động.

Editor: Anita
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Đấy chưa kể việc làm ruộng thù vất vả biết bao nhiêu? Chồng của mình mà mình còn không thương, mỗi ngày ngay cả nấu cơm dọn dẹp cũng bắt chồng làm, đã vậy còn muốn chồng đi kiếm tiền về nuôi mình?

Sao lại có người phụ nữ tốt số như vậy chứ, đến như thế mà vẫn không bị chồng đuổi về nhà mẹ.

Nhưng nói đến cửa hồi môn, Lâm Tư Tư liền nhớ đến số của hồi môn phong phú mà nương của nàng đã chuẩn bị cho nàng, không khỏi thở dài.

Nương chuẩn bị cho nàng hai cửa hàng kinh doanh lớn như gà máu để trứng vàng, trừ cái đó ra còn thêm ba thôn trang có thu nhập rất khả quan, mỗi tháng cũng thu vào ít nhất ba ngàn lượng.

Editor: Anita
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Quả thực là cực kì phong phú.

Nhưng kiếp này lúc nhà mẹ đẻ gả nàng lại đây, thù cũng không có cửa hồi môn gì.

CQH | TRUYỆN ĐƯỢC EDIT TẠI DIỄN ĐÀN
CUNGQUANGHANG.COM

Khê Tư Cổ đại

70

Mùng nhóm lửa bắt đầu nấu nước. Đừng thấy kiếp trước nàng sống trong nhung lụa, nhưng nồi lửa lò nấu nướng đối với nàng mà nói cũng không phải cái gì việc khó.

Bởi vì nữ tử ở thời đại của nàng phải học tập cầm kỳ thư họa, còn có nữ công gia chánh.

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Mữ công ý chủ thêu thùa may vá.

Gia chánh ý chủ nấu nướng quản gia đình.

Mùng học giỏi nhất đó là nữ công và gia chánh.

Mặt khác, theo cách nói của nương nàng đó là, chỉ cần biết sơ sơ là được, đừng để khi trượng phu nàng tương lai muốn hồng tự thêm lương với nàng, nhưng khi chồng hỏi thì cái gì nàng cũng không biết thì xấu hổ biết bao.

Còn có tinh thông hay không thì cũng đâu có sao, để chồng tương lai của nàng dạy nàng là được, đây cũng là một loại tình thú, có thể làm tăng thêm tình cảm phu thê.

Lúc ấy nương nàng đã nói như thế. Bảo nàng học nữ công gia chánh nhập môn là được, không cần quá tinh thông, dù sao có nha hoàn và ma ma hầu hạ, nên nương của nàng luôn khoan dung rộng lượng với nàng. Nhưng nữ công của nàng lại cực kì có thiên phú, còn trù

nghe là vì có thể nấu nướng những bữa ăn ngon cho cha mẹ vào ngày lễ ngày tết nên cũng học rất tận tâm.

Hiện tại cũng là có tác dụng.

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

CQH

TRUYỆN ĐƯỢC EDIT TẠI DIỄN ĐÀN
CUNGQUANGHANG.COM

Khúc Cũ Cổ đại năm 70

Mẫu nước xong, Lâm Tư Tư nhanh chóng nhấc nước nóng mang vào phòng, trước khi lau mình nàng không quên khoá kỹ cửa lớn.

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Phải thay đến thùng nước thứ ba, nàng mới tẩy rửa hết lớp bụi đất bẩn trên người mình. Còn những thùng nước đó thật sự nàng không dám nhìn luôn, bẩn không thể tưởng tượng nổi!

Là một người phụ nữ, sao nguyên chủ lại có thể để bản thân lòi thối bẩn thỉu đến như thế?

Chẳng lẽ nàng không biết, là một phụ nữ thì không phải nên đẹp mọi nơi mọi lúc sao? Như thế thì khi chồng nhìn mình mới có thể yêu mình không thể rời xa!

Dù xem như không vì chồng mình, thì việc bản thân

mình đẹp mỗi ngày, cũng xem như thoả mãn bản thân mình chứ!

Lâm Tư Tư thu dọn bản thân sạch sẽ xong liền lấy gương ra soi.

Editor: Anita
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Bộ dáng của nguyên chủ khá xinh đẹp, nhưng tuổi thì quá lớn rồi. Năm nay đã hai mươi một tuổi, như thế thì nàng ấy mãi đến tận năm mười chín tuổi mới lấy chồng. Tuy rằng ở thời đại này dường như mười chín tuổi mới lấy chồng là thực bình thường, nhưng ở kiếp trước phong tục mười lăm sáu tuổi là có thể gả chồng, mười bảy tuổi vẫn chưa gả chồng thì chính là gái lỡ thì.

Editor: Anita
Truyện được edit tại cungquanghang.com

CQH

TRUYỆN ĐƯỢC EDIT TẠI DIỄN ĐÀN
CUNGQUANGHANG.COM

Khê Cú Cổ đại năm 70

Mà với số tuổi này của nguyên chủ chính là còn già hơn cả gái lỡ thì. Không gả cho người què hay mù, đàn ông đã góa vợ thì xem như đã may mắn lắm rồi.

Làm sao còn có thể gả cho thanh niên tốt như chồng của nguyên chủ chứ?

Trong đầu của Lâm Tư Tư cũng hiện ra gương mặt

của người kia, hiện giờ Lâm Tư Tư nàng đã thành Lâm Tư, vậy chồng hiện tại của nguyên chủ cũng là chồng của nàng.

Mnghĩ đến người chồng anh tuấn trẻ tuổi kia, cả gương mặt Lâm Tư Tư đều nhuộm đỏ ửng.

“Không biết chiều nay chàng có trở về hay không, hôm nay cãi nhau một trận, chộc chàng tức điên, chỉ hy vọng lang quân đừng giận quá mà hao tổn bản thân.” Lâm Tư Tư khẽ thở dài.

Ôm kính hồi tiếc một hồi, Lâm Tư Tư liền bắt đầu thừa dịp thời gian còn sớm thu dọn trong nhà, trong nhà này quả thực là không có chỗ đặt chân, dơ đến mức ngay cả nàng còn sợ.

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Tôi nói câu này, Chu Tùng Bách, chuyện tôi nói với cậu trước đó rốt cuộc cậu có làm hay không? Nếu cậu không làm, chúng tôi sẽ không tính phần của cậu. Đến lúc đó đừng đổ mắt ghen tị rồi làm ra chuyện bậy bạ gì là được. Thủ đoạn và quy tắc của tôi, cậu hiểu rất rõ mà."

Một người đàn ông cao to vạm vỡ rút một hơi xì gà, nói với người đàn ông trẻ tuổi ở đối diện.

Người đàn ông trẻ tuổi này chính là Chu Tùng Bách, cao hơn 1 mét 8, ngoại trừ hơi gầy một tý thì trên gương mặt không điểm nào có thể chê cả. Dương nhiên, nếu không đánh giá xấu khi chất lưu manh ngang tàng của anh.

Ăn chơi trác táng Chu Tùng Bách lúc này cau mày lại, nói: "Cũng đâu có nói không làm, nhưng tiền vốn quá nhiều."

"Cậu chỉ có một phần còn chê nhiều? Mỗi người chúng tôi ai cũng đều ra năm trăm, còn cậu chỉ

có ba trăm, nếu không phải nể tình cậu là con của liệt sĩ, thì loại chuyện tốt như thế này còn có phần cậu sao?" Người vạm vỡ tròng mắt nói.

Người này làm bên lò giết mổ của làng bên, thủ đoạn cũng không ít, bằng không cũng không thể ở thời đại như thế này đã đem bản thân dưỡng thành như vậy. "Đợi thêm hai ngày nữa xem sao." Chu Tùng Bách xua tay không kiên nhẫn nói.

Khúc Tử Cổ đại năm **70**
Editor: Anita
Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Một ngày, vào giờ này ngày mai, ngay lúc này, cậu phải tới chỗ này cho tôi câu trả lời cuối cùng, bằng không cậu khỏi tham gia, xuống ruộng mà chấm công đi." Người vạm vỡ phun khói thuốc, nói thẳng.

Chu Tùng Bách cũng không nói thêm cái gì, xoay người liền quay trở về trong thôn.

Anh phải suy nghĩ thật kỹ nên nói chuyện với tức phụ nhà mình như thế nào để có thể lấy được tiền từ tay nàng. Con cạp cái nhà ư rất ương ngạnh

cứng đầu, anh lấy tiền đi làm ăn còn không phải muốn cho nàng sống thoải mái hơn sao, còn tranh cãi âm ỉ với anh.

Mỗi ngày đều muốn anh xuống ruộng để chấm công, chút lương thực nhỏ bé thì có đủ vào đâu? Ăn có đủ no hay không còn là vấn đề kia! Thì đừng nói chi đến cải thiện cuộc sống!

Chu Tùng Bách một bụng bực bội, nửa đường trở về thôn liền gặp được cháu trai của anh.

"Luc gia gia, Luc nãi nãi uống thuốc trừ sâu tự sát!" Thằng cháu cả vừa nhìn thấy anh liền lập tức nói.

"Lại uống thuốc trừ sâu?" Chu Tùng Bách nghe vậy, mặt anh lập tức suy sụp, bà nương này thật là không dứt, ngày nào cũng như thế, nàng không thể ngừng để nghỉ ngơi một ngày hay sao.

Khê Tú Cổ đại
Editor: Anita
Truyện được edit tại cungquanghang.com
nam 70

Ngẫm lại mà xem, hôm nay đã là lần thứ mấy uống thuốc trừ sâu tự sát rồi!

Chu Tùng Bách một chút không lo lắng, thủ đoạn này của tức phụ nhà anh lần đầu tiên anh gặp phải đã dọa anh sợ đến mức suýt ngất xỉu, lần thứ hai cũng kinh hồn táng đảm, lần thứ ba, lần thứ tư... Hiện tại đã tập mãi thành thói quen. Không chỉ có tập mãi thành thói quen, còn nổi giận dùm dùm mà định chạy về nhà dạy dỗ nàng một trận.

Nửa đường đã bị nương hấn, tức là bác gái trung niên trước đó trộm nhét tiền cho Lâm Tư Tư, Chu lão phu nhân bắt gặp.

"Thằng quý súc, sao đến bây giờ con mới trở về, con có biết vợ con uống thuốc sâu, thiếu chút nữa không cứu được rồi hay không!" Chu lão phu nhân giờ gậy lên muốn đánh anh.

Chu Tùng Bách cũng không trốn, bởi vì anh là đứa con út trong nhà, nương của anh yêu thương anh nhất, làm sao nỡ đánh anh chứ, quả nhiên Chu lão phu nhân chỉ gậy lên một nửa đã buông xuống.

"Đâu phải nương ko biết tính tình âm âm của cô ấy. Cuộc sống con trai bảo bối của mẹ làm sao giống cuộc sống con người sống đâu chứ!"

Trong đầu Chu Tùng Bách cũng đầy oán trách.

Khuê Tử Cổ đại năm 70

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

"Con nói ít một chút đi, Tư Tư chỉ hiếu thắng một chút, nhưng có khi nào nó qua được con không. Cùng lắm cũng chỉ làm khổ bản thân nó mà thôi." Chu lão phu nhân hừ lạnh nói.

Về việc uống thuốc trừ sâu tị vẫn, Chu lão phu nhân cũng cho rằng con dâu dọa nhà bà. Cừ hô có sói đến miết, một khi sói đến thật thì không còn ai tin nữa.

"Nương, sao lúc trước nương cười cô vợ này cho con vậy!" Chu Tùng Bách oán giận nói.

"Lúc trước khi nương chọn nó, không phải con cũng lặng lẽ chạy tới xem qua sao, không phải chính con cũng rất ưng bụng nó sao?" Chu lão phu nhân liếc mắt nhìn anh, sau đó lại nhỏ giọng nói: "Nương tìm thầy bói mù bói ngày sanh tháng đẻ giữa con và nó, hai đứa con là duyên trời định, nó có số vương phu, tương lai sẽ hỗ

trợ con giàu sang phú quý. Thầy bói mù đó còn nhận của nương ba cái trứng gà nữa đó."

Chu Tùng Bách nghe vậy trợn trắng mắt, lại là lời này, lại là lời này, lỗ tai nghe mãi đến nỗi chai luôn rồi.

"Nương, trong nhà có gì ăn không? Trưa nay con vẫn chưa có ăn cơm, sắp chết đói rồi!" Chu Tùng Bách không tranh cãi với nương anh, chuyển đề tài.

Editor: Anita
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Khê Tú Cổ đại năm 70

"Trong nhà có thức ăn cũng không thể lấy ra cho con được, đại tẩu của con hôm nay không xuống ruộng chăm công, chỉ ở nhà. Bây giờ là giờ nào rồi, ai ai người ta cũng sắp thu dọn đồ đạc về nhà ăn uống nghỉ ngơi. Mau về nhà đi, bảo Tư Tư nấu cho con ăn."

Chu lão phu nhân vừa nghe con trai bà vẫn còn chưa ăn cơm, đau lòng không chịu nổi, vội vàng nói.

"Ồ, nương, đang định đi đâu đấy?" Phu. Tùng.

Bách thấy nương cấp cái rổ liền hỏi.

"Chuẩn bị củ heo đi lên xã tích công đây, đến đủ điểm thì mẹ sẽ đổi gạo trắng cho con ăn." Chu lão phu nhân nói.

"Nương, vẫn là nương tốt với con nhất!" Thằng nhóc con lại còn ko hề có giác ngộ là ăn mỡ hôi và máu của người già sẽ bị trời phạt, mặt còn đầy vẻ cảm động.

"Mau về nhà đi, nhẹ nhàng mà năn nỉ Tư Tư, nương cũng khuyên nó rồi, nương thấy nó cũng đã chịu nghe lời đó."

Dù sao cũng không hề cãi lại, trước kia mỗi khi bà nói, nếu con dâu út nhà bà cảm thấy không hài lòng chắc chắn là sẽ phản bác, nhưng lần này lại không có.

Lão phu nhân cảm thấy lần này có lẽ con dâu đang dần đổi tính.

Khê Tú Cổ đại năm 70
Editor: Anita
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Chu Tùng Bách bấu môi, rớt cuống bụng thật sự đói, cho nên dù hoàn toàn không hề muốn quay

về, nhưng Chu Tùng Bách vẫn phải đi về nhà. Vừa về đến nhà liền nhìn thấy quần áo và chăn nệm đc giặt giũ sạch sẽ phơi đầy sân, hơn nữa đều đã sắp khô.

Chu Tùng Bách ngây ra một lúc, cũng không để ở trong lòng.

Vừa lúc Lâm Tư Tư vừa quét dọn sân sau xong quay về, trong tay còn cầm hai cái trứng gà, ở sau hè có nuôi hai con gà mái.

Bởi vì nguyên chủ khá tận tâm với đôi gà mái này nên chúng nó cũng thực cố gắng, một ngày có thể có hai cái trứng gà, ít nhất cũng có thể có một cái.

Hai người chạm mặt nhau như thế.

Đời trước ngoài cha và các huynh trưởng của nàng, nàng chưa từng nhìn thấy nam nhân nào khác. Nên mặt Lâm Tư Tư lập tức đỏ bừng, nhưng dù sao vẫn là tiểu thư khuê các, vẫn luôn có thể trấn tĩnh trước mọi trường hợp.

"Anh..... Anh ăn cơm chưa?" Lâm Tư Tư nỗ lực để giọng nói của bản thân nghe thực thong dong bình tĩnh, nhưng vẫn mang theo hơi nhút nhát.

thùng.

Khuê Tử Cổ đại năm 70

Editor: Anita
Truyện được edit tại cungquanghang.com

Chu Tùng Bách vốn còn đang ngằm nàng hôm nay sạch sẽ thoải mái nhìn tươi mát rất nhiều, nghe vậy lực chú ý đã bị hấp dẫn lại đây, nói: "Vẫn chưa ăn, trong phòng bếp còn cơm không, tự tôi vô hâm nóng là được."

"Sao có thể để anh tự làm, anh muốn ăn gì, em làm cho anh." Lâm Tư Tư vội vàng nói.

Thật là không có thiên lý, sao người đàn ông này lại cưng chiều tức phụ đến như thế chứ.

Ngay cả cơm cũng tự tay làm, đem nguyên chủ chiều đến hỏng luôn.

"Em làm cho tôi?" Chu Tùng Bách sừng sốt, hồ nghi nhìn nàng.

Sao anh lại cảm thấy hôm nay tức phụ nhà mình thoát nhìn quái quái? Giọng nói này sao nghe mềm mại như bông vậy?"

Trước kia, khi mới vừa kết hôn cũng như thế này,

nhưng không giữ được bao lâu. Ngày nào không cãi nhau là đã mừng, làm gì có bộ dạng ôn nhu nũng nịu như thế chứ.

"Để em vào làm cho anh, hơi đơn giản một chút anh đừng che." Lâm Tư Tư bị anh nhìn đánh giá như thế, tim đập như hươu chạy cũng không đủ để hình dung, thật vất vả lúc này mới ổn định được hai chân như nhũn ra của mình, cố ra vẻ bình tĩnh đi vào phòng bếp. Chu Tùng Bách liền đi theo vào.

Lâm Tư Tư vừa khấn trương lại vừa vui sướng, người đàn ông này sao lại cưng chiều vợ như thế chứ, chỉ là làm cơm cho anh ăn, còn đi theo vào với nàng.

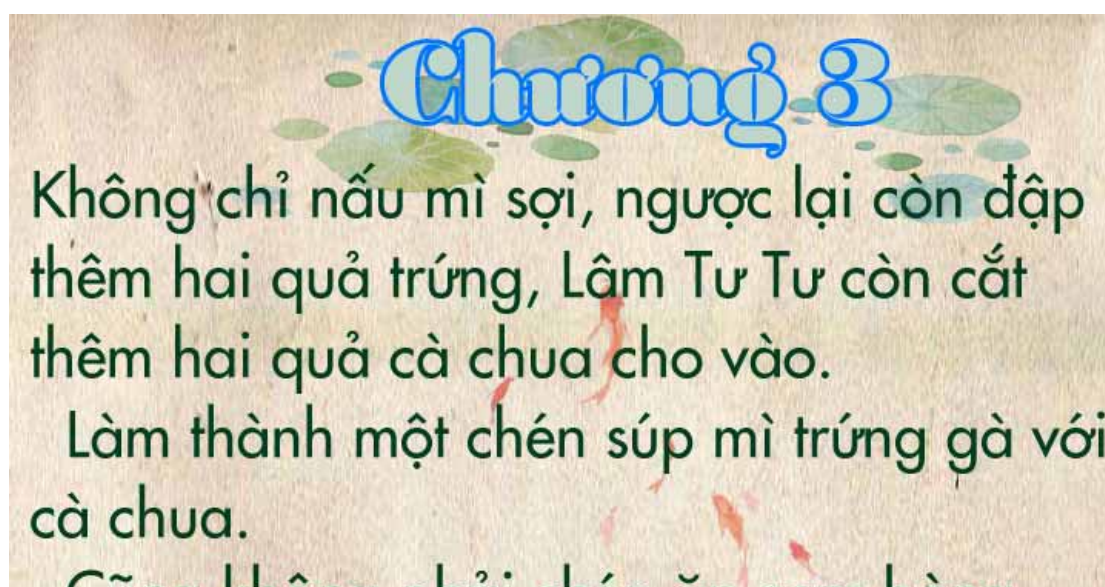
Nhìn nàng tay chân lạnh lẽo làm cho anh một chén mì, Chu Tùng Bách nhẹ nhàng thở ra, hẳn tận mắt nhìn thấy nàng làm, không có thả thuốc chuột.

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cũng không phải chén ăn cơm hàng ngày là là cái bát to, nhưng đều bị Chu Tùng Bách ăn sạch toàn bộ, ngay cả nước cũng uống một chút không dư thừa.

Có thể thấy được anh đói đến như thế nào.

Món súp mì sợi trứng gà cà chua là món ngon cực kì hiếm có, ít nhất đối với người ở nơi này là như thế. Nhà bình thường đều là ăn cháo loãng hoặc đặc chút mà thôi, làm gì được ăn món ngon lành như thế?

Nhưng Lâm Tư Tư vẫn cảm thấy món này quá mức đạm bạc, quá bạc đãi người đàn ông một tay chống đỡ gia đình này.

"Trong nhà còn có chút tiền, anh xem có nên mua chút thịt trở về không? Em sẽ làm món thịt nướng, đến lúc đó làm cho anh ăn." Lúc Lâm Tư Tư thu dọn chén đĩa, nói như vậy.

Làm Chu Tùng Bách vừa mới ăn no, đã cảm thấy lại đói bụng nữa rồi.

Thịt nướng nha, anh từng cùng bạn hợp tác đi thị trấn bên kia ăn qua một lần, ngon đến mức muốn nuốt cả lưỡi, hương vị đó cả đời này cũng đều khó quên.

Bởi vì bữa cơm này ăn quá là ngon

Chu Tùng Bách tự giác xem như đây tỏ vẻ vợ anh đang nhận lỗi với anh. Một người đàn ông như anh, cũng không nên chấp nhặt với nàng dâu nhà mình phải không?

"Vợ, em muốn ăn thịt à?" Chu Tùng Bách hỏi.

Phải nói về việc chạy chọt nghĩ cách thì người trong thôn này không ai bằng anh, bất kể là thịt hay là vải, nếu có tiền anh đều có thể mua được, nhưng bất hạnh chính là trong tay anh không có tiền. Đương nhiên vợ anh có, hơn nữa không nhiều không ít chỉ có hơn ba trăm đồng tiền.

Số tiền này là của cha anh lưu lại, sau khi ông hy sinh anh cũng. Lúc ấy anh còn nằm trong bụng mẹ chưa ra đời, những người còn lại đều đã ở riêng.

Số tiền này mãi cho đến khi anh kết hôn mới lấy ra sử dụng.

Vốn có gần một ngàn, nhưng xây căn nhà này đã tốn gần năm trăm đồng, sau đó kết hôn rồi chỉ còn lại bấy nhiêu.

Nhưng vợ anh xưa nay tiết kiệm, nên số tiền gần như được giữ nguyên.

"Em thì không sao nhưng anh không thể không ăn thịt." Lâm Tư Tư nhin không được có chút đau lòng cho anh.

Thân thể cao to như thế, nay gầy giống như cây tre, hơn nữa đàn ông con trai, không ăn thịt thì lấy đâu ra sức lực làm việc.

Chu Tùng Bách lặng đi một chút, vợ anh còn đau lòng cho anh?

"Hôm nay nường có tới, khuyên em không ít. Em suy nghĩ rất lâu, cảm thấy trước kia là em không đúng, cho nên sau này em sẽ thay đổi, chung ta sẽ sống bình an vui vẻ, anh ... Anh đừng giận em nữa." Hai má Lâm Tư Tư đỏ lên, ngượng ngùng nói.

Bộ dáng này làm Chu Tùng Bách mừng như điên, vợ anh thực sự biết lỗi rồi, xem ra mẹ của anh ban nãy không phải chỉ là đồ dành anh mà thôi.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Chương 3

Mà thực sự đã khuyên bảo vợ anh hiểu chuyện rồi.

"Vợ, chuyện tiền bạc lần trước anh có nói

với em. Em tính sao?" Chu Tùng Bách dò xét nhìn nàng nói.

Lâm Tư Tư cũng nhớ ra nguyên nhân nguyên chủ uống thuốc trừ sâu tự vẫn là bởi vì cãi vã việc anh đến hỏi tiền.

Nguyên chủ uống thuốc trừ sâu vốn là trò cười ai ai cũng quen. Nhưng lần này lại bị phát hiện muộn nên đã mất luôn tính mạng.

Lâm Tư Tư cũng sẽ không bởi vì loại vật ngoài thân như tiền này mà gây cãi với chồng mình. Tiền làm sao quan trọng như chồng chứ, nếu hết tiền thì vẫn có thể kiếm lại được, nàng tất nhiên có biện pháp kiếm tiền, nhưng chồng nàng thì chỉ có một mà thôi.

"Anh chờ một chút." Lâm Tư Tư nghe câu 'vợ à' kia liền đỏ mặt nói, sau đó bước vào trong nhà lấy tiền mang ra.

Còn có cả hai đồng tiền mà Chu lão phu nhân vừa nhét cho, cũng mang ra luôn, đưa cho Chu Tùng Bách, nói : "Tất cả tiền trong nhà đều ở đây, anh muốn làm gì thì cứ đi làm đi, em sẽ không ngăn cản anh, cùng lắm thì em xuống ruộng làm để nuôi anh."

Nói xuống ruộng để chấm công cũng chỉ là nói cho dễ nghe mà thôi, muốn nàng xuống đó làm việc là không có khả năng. Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến việc Chu Tùng Bách bị lời của nàng làm cảm động.

Trước kia cái gì nàng cũng bàn ra, nhưng lần này vợ anh lại đồng ý mang hết tài sản trong nhà ra để anh xông pha thử thời vận một lần, Chu Tùng Bách anh chắc chắn sẽ nhớ kỹ phần nhân tình này của nàng!

Đối với việc được chồng cảm động, Lâm Tư Tư vẫn là rất hưởng thụ, nói : "Anh kiểm tra lại xem."

"Được." Chu Tùng Bách gật đầu.

Tổng số tiền hiện tại, tổng cộng có hơn ba trăm hai mươi hai đồng.

"Anh sẽ mang ba trăm đồng đi, hai mươi đồng này em giữ lại." Chu Tùng Bách nhìn nàng nói.

"Được, số tiền đó giữ lại sử dụng cho gia đình mình." Lâm Tư Tư gật đầu nói.

Chu Tùng Bách cao hứng nhìn nàng, Lâm Tư Tư vừa ngược mặt lên liền nhìn thấy anh đang dùng ánh mắt tỏa sáng nhìn

mình, lập tức liền mặc cỡ đồ bưng mặt:

"Anh... Anh nhìn em như vậy làm chi?"

"Vợ, em thật tốt." Chu Tùng Bách nắm lấy tay nàng, nói.

Lâm Tư Tư lần đầu tiên có va chạm da thịt với phái nam, cảm thấy tim của mình đều sắp nhảy ra ngoài, cả gương mặt đều là đỏ ửng thẹn thùng. Cho dù cố bảo bản thân trấn định, nhưng cũng không thể trấn định nổi.

Chu Tùng Bách lại cảm thấy rất thú vị, trước kia anh đã cảm thấy nàng dâu nhà mình xinh đẹp, nhưng cũng chỉ là xinh đẹp, nhưng hôm nay lại cảm thấy vợ anh cực kì xinh đẹp!

Nhìn xem đôi mắt này này, cái miệng nhỏ nhắn này này, sống mũi cao vun vút này, làm anh thương thương quá!

"Năm đồng tiền này anh mang đi mua một ít vải tốt và kim chỉ đủ màu về. Loại lụa có thể thêu làm khăn tay. Em định thêu vài món, chắc có thể đổi ít tiền."

Lâm Tư Tư thấy ánh mắt của anh càng ngày càng nóng bỏng, tim đập dồn dập. Hiện tại còn là ban ngày ban mặt nha, nên nhanh chóng dúi cho anh năm đồng tiền, nói sang chuyện khác.

"Thêu?" Chu Tùng Bách không khỏi nói:

"Vợ à, em biết không đó?"

"Biết một chút thôi, nhưng tóm lại sẽ không lỗ vốn." Lâm Tư Tư nói chắc chắn.

Nàng cũng không biết giá thị trường bên ngoài như thế nào, nhưng làm chút khăn tay thì chắc chắn có thể thu hồi tiền vốn.

Nàng nghĩ anh dùng số tiền kia dùng để kinh doanh, nhất định là không thể lấy vốn lại nhanh như thế, trong nhà cũng không thể không có thu nhập đúng không? Dù sao hai người bọn họ cũng không thể xuống ruộng chấm công được.

Chỉ có thu hoạch vụ hè thu, sau đó mới làm mười ngày nửa tháng, rồi đến cuối tháng mới chia được chút lương thực về nhà.

Nhưng Lâm Tư Tư đã chuẩn bị ngay cả thu hoạch vụ hè thu cũng không làm, nàng không biết làm.

Cho nên nhất định cần phải tìm phương pháp kiếm tiền.

pháp kiếm tiền.

Bây giờ là tháng Tư, đang là thời gian bận rộn, nhưng nông gia vốn không có lúc nào mà không bận rộn, thật ra nếu nói không bận thì chính là lúc chia lương thực sau vụ thu hoạch, rồi gieo lúa mì vụ đông xuân.

Còn lâu lắm mới đến thời điểm đó. Nàng cũng phải tìm chút việc cho mình làm mới được, cũng không thể rồi rãnh ngồi chơi cả ngày ở nhà.

Bên này, Chu Tùng Bách tuy rằng cảm thấy vợ của anh là rảnh rồi nói bậy thôi, nhưng vì hôm nay vợ anh đã làm cho anh cảm nhận được ấm áp của gia đình, vì thế anh cũng không thêm để ý, cứ coi như là mua về dụ dỗ vợ anh vậy.

Nói ra thì vị này cũng quá mức rộng rãi phóng khoáng rồi, năm đồng tiền thời bấy giờ tương đương với một phần ba tiền lương một tháng của người trong thành phố.

Tiền lương tháng của người bán hàng thu vào cũng chỉ mười lăm mười sáu đồng vị này lại có thể nói dùng năm đồng tiền để mua vật dụng về cho vợ anh tiêu chơi.

Tuy rằng sự nhĩ của hai vợ chồng đều

là ông nghĩ gà bà nghĩ vịt nhưng chuyện đó cũng không thể ngăn cản được tâm trạng đang cực vui vẻ của hai người.

Rất cuộc là tuổi trẻ nên sức tiêu hóa cực mạnh, cho dù mới ăn xong bữa cơm lúc hơn bốn giờ chiều, nhưng hơn sáu giờ chiều lại có thể ăn thêm món sủi cảo rau hẹ trứng gà do vợ anh làm.

Cuộc sống này quả thực giống như đang nằm mơ vậy.

Chu Tùng Bách cảm thấy đúng là không uổng công cãi nhau, nhìn xem, vợ anh đã biết suy nghĩ, muốn sống hạnh phúc bên cạnh anh đó thôi.

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 4

Cảm thấy nàng dâu nhà mình muốn chung sống thực sự với mình nên tâm trạng của Chu Tùng Bách cực tốt, tắm tấp sạch sẽ thơm tho, sau đó chuẩn bị cùng nàng dâu nhà mình lên giường nằm.

Anh cũng nhìn thấy, nàng dâu nhà anh cũng tắm rửa sạch sẽ thơm mát. Ngẫm lại, cũng đã lâu lắm rồi anh không có thân thiết với nàng dâu nhà anh. Không muốn làm vả lại cũng lười làm. Nay chỉ nghĩ đến thôi đã cảm thấy thèm chết người.

Anh mặc quần cộc, thân trên không mặc thêm gì, thời điểm mặc quần áo nhìn hơi gầy, nhưng lúc cởi quần áo, trên người vẫn trắng kiện chắc nịch.

Cả khuôn mặt Lâm Tư Tư đều đỏ rực, cảm thấy trượng phu này của nàng cũng quá càn rỡ, ban ngày ban mặt sao là có thể để thân thể trần trụi lác lư ở trước mặt nàng chứ.

"Vợ à, trời cũng tối rồi. Chúng ta lên giường ngủ thôi." Chu Tùng Bách nói thẳng không quanh co.

Lâm Tư Tư tuy rằng cũng muốn cùng anh quay về chiếc giường. Nguyên chủ có thể không thèm quan tâm việc có hài tử hay không, nàng lại không thể không để ý, hài tử chính là vốn gốc để phụ nữ có vị trí trong nhà.

Ở thời đại của nàng chú ý nhất chính là mẫu bằng tử quý, hài tử là vấn đề cấp bách nhất phải có.

Nhưng hiện tại lúc này, mặt trời vẫn còn chưa lặn xuống núi.

"Đợi lát nữa, em đi cho gà ăn đã." Lâm Tư Tư ngượng ngùng nói.

Trượng phu nhiệt tình nàng là cảm nhận được, tim cũng sắp nhảy ra ngoài, kiếp đời trước cũng sắp gả chồng, nữ nương từng cho nàng xem qua vài quyển sách họa, nàng xấu hổ không thôi, nữ nương thấy nàng ngượng ngùng cũng liền an ủi nàng nói đến thời điểm đó thì không cần nhúc nhích, cứ để cô gia chủ động là được, cô gia chắc chắn biết sẽ phải làm gì.

Lâm Tư Tư nhìn về phía thân thể trắng kiện của Chu Tùng Bách, còn có gương mặt kiết nọc nhợt nhạt kia, trong

mặt kệt ngườ phòng khoảng kia, trong
đầu cũng là đào hoa bay tán loạn, xấu
hổ đến mức nàng vội vàng chạy tới sân
sau để cho gà ăn.

Cũng nhờ vài năm gần đây chính sách
rộng mở một chút, nếu ko gia đình chỉ có
hai nhân khẩu như nhà nàng thì hoàn
toàn không có quyền nuôi hai con gà
mái đẻ trứng.

Trước kia đều là dựa theo đầu người
nuôi, hai người ới có thể nuôi một con,
dựa vào quy định trước kia nhà nàng
nhiều nhất chỉ đc phép nuôi một con.

Nhưng hiện tại nuôi nhiều thêm một con
cũng không ai nói gì, chỉ cần đừng xách
ra ngoài nói năng lung tung là được.

Nếu như không quá đáng thì cán bộ
trong thôn cũng sẽ mắt nhắm mắt mở.

Chu Tùng Bách cũng thấy giờ này quả
thực còn quá sớm, cũng không vội ăn
miếng thịt béo ngậy là nàng dâu nhà
mình, nên cũng bước ra sân sau cùng
nhau cho gà ăn. Kỳ thật chỉ có hai con,
cần gì anh giúp đỡ. Nhưng hẳn cảm thấy
nàng dâu nhà anh rất không giống ngày
thường, mềm mại như bông, ở chung với
nàng cảm thấy rất vui vẻ.

Vì thế anh mới biết vợ anh lấy bột ngô
trong nhà ra cho gà ăn.

Tự nhận bản thân là người rất biết cách sống, lúc này cũng thấy nàng dâu cũng quá lãng phí, trước kia sao anh lại cảm thấy nàng dâu nhà anh là một người cực kì tiết kiệm nhỉ?

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Chương 4

"Cho gà ăn dùng cám được rồi, bột ngô này chúng ta giữ lại để dành ăn." Chu Tùng Bách nói như vậy.

Anh vốn không phải là người tần tiện dầy đoạ bản thân, hiện tại trong thôn còn có không ít nhà vì cần kiệm mà phải ăn cháo ngô loãng, nàng lại lấy đi cho gà ăn.

Lâm Tư Tư không nghe ra ẩn ý trong lời anh, nên đáp: "Không phải anh không thích bột bắp sao, mấy thứ này cho gà ăn sẽ mau lớn chắc thịt lắm. Ngày mai anh ra ngoài xem có ai bán gà con hay không, mua thêm vài con để nuôi."

"Đâu cho phép nuôi nhiều?"

Chu Tùng Bách nói, trong nhà có thể nuôi được hai con là đã không tồi.

"Không nuôi nhiều lắm đâu, đến tầm

choai choai thì làm thịt, nấu súp de anh bồi bổ thân thể." Lâm Tư Tư lắc đầu nói. Chu Tùng Bách vừa nghe xong lời này, ngay cả ý định trách cứ nàng dâu nhà anh không tiết kiệm cũng đã bay biến đi đâu mất. Nhìn xem, nàng dâu nhà anh quả nhiều đau lòng vì anh, yêu anh đến tận xương, tuy rằng trước kia thực không hiểu chuyện, nhưng hôm nay trong tim trong mắt nàng cũng đều là nghĩ về anh. Lâm Tư Tư nói xong cũng không thấy anh đáp lời liền quay sang nhìn anh, liền đối diện đôi mắt thâm tình si dại của anh. Tim lập tức đập lỗi một nhịp, anh chồng này quá quyến rũ, cả ngày hôm nay chưa khi nào nhịp tim nàng đập bình thường mỗi khi đứng trước mặt anh. "Vợ à, anh về giường trước nhé." Chu Tùng Bách bước đến ôm lấy vòng eo của nàng, nói.

Hơi thở phách nam mạnh mẽ xông vào mũi nàng làm cho Lâm Tư Tư thiếu chút nữa đánh rơi túi bột ngô trong tay hai chân nàng như nhũn ra, đã được Chu Tùng Bách thuận thế ôm vào lòng.

"Này..... Này ban ngày ban mặt, anh đừng..... Đừng lưu manh như vậy chứ." Tim của Lâm Tư Tư đập nhanh đến mức không thể đếm được lần hẳn nói

"Anh thương nàng dâu nhà anh thì sao gọi là lưu manh chứ." Chu Tùng Bách không thèm để ý nói, tiếp nhận bột ngô trong tay nàng liền trực tiếp vẩy ra cho hai con gà mái ăn, sau đó đặt chén lên mặt đất rồi cúi người bế nàng dâu nhà anh lên.

Cả khuôn mặt Lâm Tư Tư đều ửng đỏ, trực tiếp vùi vào ở trong lòng ngực của anh, xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu.

Chu Tùng Bách cảm thấy khá buồn cười, đây cũng không phải lần đầu tiên, sao còn thẹn thùng thành như vậy?

Đôi vợ chồng trẻ tràn đầy sức sống quay về giường, đương nhiên là lăn qua lộn lại, làm chuyện xấu hổ xấu hổ, tỳ bà che nửa mặt hoa.

Sơ kinh nhân sự Lâm Tư Tư cuối cùng là trực tiếp ngủ say như chết rồi, Chu Tùng Bách lại vẫn chưa thỏa mãn lắm, sức chiến đấu của nàng dâu nhà anh cũng quá kém rồi, nhưng cũng đã cảm thấy mỹ mãn, ôm nàng dâu nhà anh chìm trong giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tư Tư liền đã tỉnh, lúc tỉnh lại cả người đều bị Chu Tùng Bách ôm vào lòng, tối qua nàng

ngủ ở trong lòng của anh.

Hình ảnh đại chiến hơn một giờ tối qua không khỏi hiện lên trong đầu, làm cho Lâm Tư Tư ngượng ngùng không thôi, nhưng ngượng ngùng thì cũng đã nhiều, lại có một loại cảm giác hạnh phúc đột nhiên sinh ra.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Chương 4

"Vợ à, còn sớm mà, ngủ tiếp đi." Chu Tùng Bách không mở mắt, nhưng cũng cảm nhận được nàng dâu nhà mình đã thức dậy, ôm nàng không buông, miệng lẩm bẩm nói.

"Anh ngủ tiếp đi, em đi nấu cơm cho anh ăn." Lâm Tư Tư nói.

Giờ này đã không còn sớm, cũng may mẹ chồng không ở chung với nàng, bằng không bị trừng phạt theo gia quy là không thiếu được.

Rời giường rửa mặt, sau đó liền bắt đầu nấu cơm.

Cơm sáng nàng định nấu cháo trắng, nhìn thấy trượng phu vẫn còn chưa thức dậy, nàng liền vươn đầu ngón tay rút một

uấy, hàng năm vườn đào ngời rực tới mọi
dòng suối vào vào gáo nước.

Hình ảnh này thật thần kì, nhưng Lâm Tư
Tư cũng đã quen.

Dòng nước suối này đã xuất hiện lúc
nàng tám tuổi ở kiếp trước, bắt đầu từ đó
nàng mới sưu tầm và đọc những quyển
sách về thần ma quỷ quái, tất cả mọi
người bao gồm cả cha và nương nàng,
đều không biết bí mật này của nàng.

Sau khi xem qua những quyển sách đó
thì dòng suối này được nàng đặt tên là
linh tuyến, bởi vì hiệu quả thực thần kỳ.
Đời trước nàng đã thực tiễn qua, trường
kỳ uống nước suối này cực kỳ có lợi đối
với thân thể .

Không chỉ có lợi đối với thân thể, đối với
tiểu động vật hay cây cối hoa cỏ cũng
cực kỳ tốt, dễ nuôi mau lớn. Bất cứ loại
hoa khó dưỡng nào tới tay nàng đều có
thể sống khoẻ mạnh xanh tươi.

Đời trước sở dĩ nàng học tập trù nghệ, kỳ
thật cũng là vì có thể cho cha mẹ cùng
các huynh trưởng uống nước linh tuyến
này, chỉ cần nấu cơm nàng có thể thần
không biết quỷ không hay thêm vào.

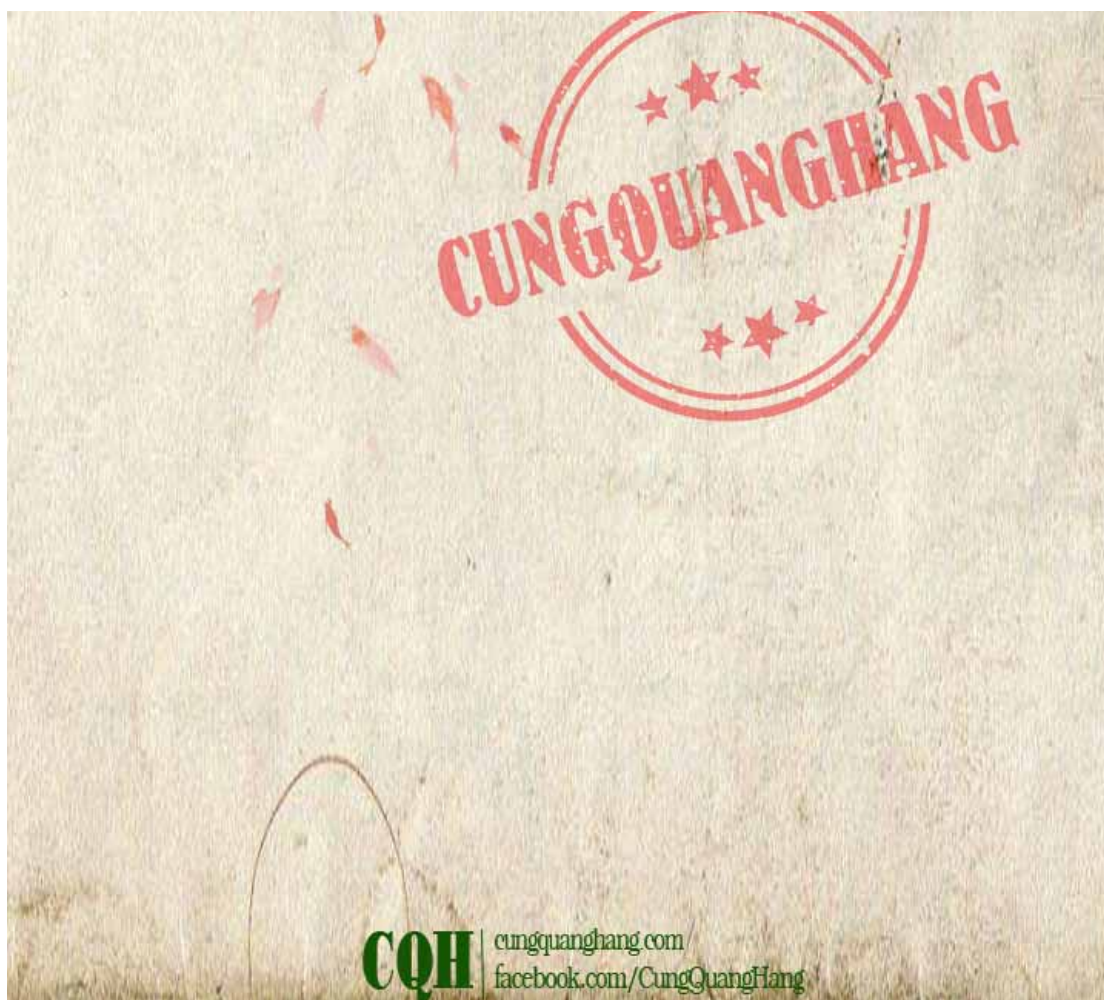
Cho nên thân thể của cha mẹ cùng các
huynh trưởng của nàng đều cực khoẻ
mạnh.

Thân thể của nàng cũng vẫn luôn rất tốt, không nghĩ tới đột nhiên nhiễm bệnh, trận bệnh đó đã đưa nàng đến địa phương này, hơn nữa dòng linh tuyến cũng theo nàng đến đây, đây có phải vận mệnh chú định đều có định số?

Nhưng nàng xưa nay cũng là một người có thể thích ứng trong mọi tình cảnh.

Đặc biệt là địa phương này vẫn là chế độ một vợ một chồng, nam nhân không được tam thê tứ thiếp, điểm này nàng cảm thấy thực vừa lòng.

Tối hôm qua chắc anh cũng mệt, sáng nay tất nhiên là phải bồi bổ cho anh.

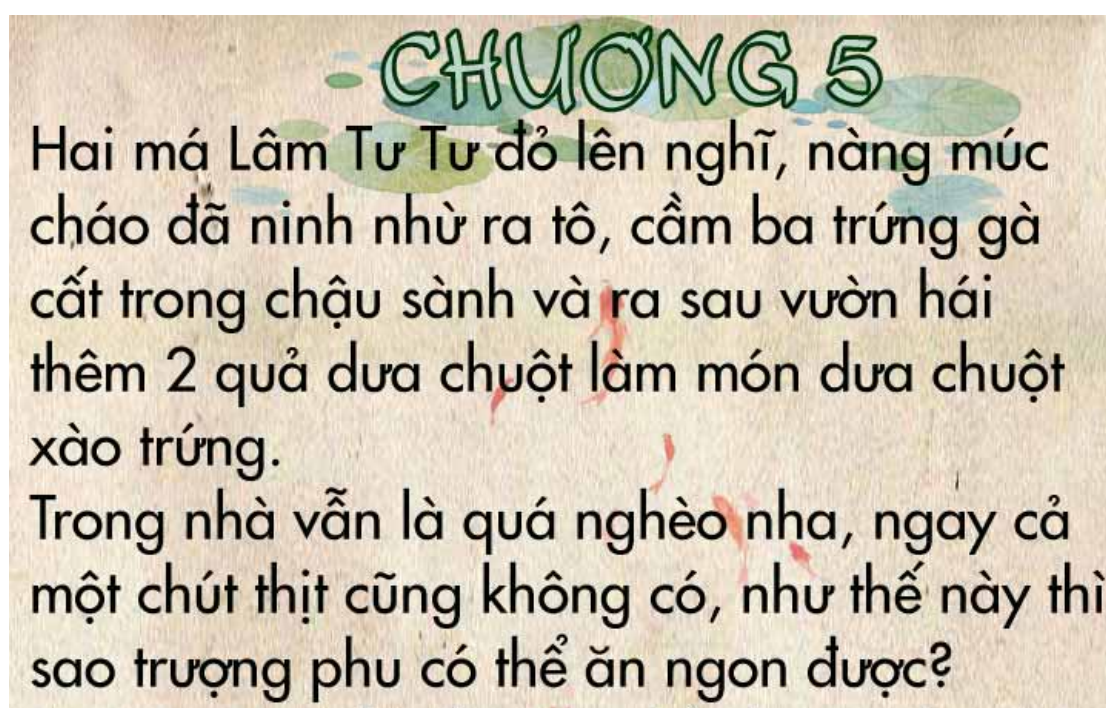

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm Tư Tư nghĩ như vậy, liền bưng chậu rửa mặt bước vào trong phòng kêu Chu Tùng Bách thức dậy rửa mặt.

Chu Tùng Bách ngủ cực kỳ thoải mái, thấy vợ anh còn bưng chậu nước rửa mặt bước vào hầu hạ anh rửa mặt, anh cảm thấy nàng dâu nhà mình thật sự là học giỏi nha, nhìn xem, biết chăm sóc anh ghê luôn ta?

"Buổi sáng ăn gì?" Chu Tùng Bách ôm nàng dâu nhà mình cọ cọ một hồi, lúc này mới xuống giường vừa rửa mặt, vừa hỏi.

"Cháo trắng với dưa chuột xào trứng, trong nhà không có gì ăn, lát nữa em đưa anh thêm tiền, anh mua một ít trở về?" Lâm Tư Tư hỏi.

"Muốn mua gì em cứ nói." Chu Tùng Bách vừa vặn cũng có chuyện muốn đi ra ngoài, gật đầu nói.

"Trứng gà cùng thịt đều rất cần, mỡ trong nhà cũng sắp hết, anh đi mua thêm ít mỡ heo em thắng lại, nhớ mua thêm ít thịt ba chỉ, món này làm thịt nướng thì không gì ngon bằng, em đảm bảo anh sẽ thích ăn."

Lâm Tư Tư nhìn nam nhân nhà mình, nói.

Chu Tùng Bách chải răng xong đưa môi đến thơm lên mặt nàng một cái: "Vợ anh rất rất đảm đang."

Lâm Tư Tư bị anh lưu manh làm đỏ cả mặt, ban ngày cũng không biết xấu hổ như vậy.

Đàn ông cũng không biết xử lý như vậy, cũng may không có người ngoài, bằng không thì phải tìm một cái lỗ chui vào rồi. Chu Tùng Bách ăn bữa sáng ngon lành, anh cũng không lấy tiền của vợ anh, liền mang theo ba trăm đồng tiền và năm đồng tiền mà vợ anh đưa hôm qua cho đi ra cửa. Ba trăm đồng tiền là dùng để hợp tác làm ăn, nhưng làm ăn gì thì tạm thời anh không thể nói cho vợ anh biết. Đàn bà mà, tóc dài kiến thức ngắn, lá gan còn nhỏ hơn chuột thì làm sao có thể cùng nàng nói, nếu đi ra ngoài bên ngoài nói lỡ miệng, vậy cho dù anh là hậu nhân của liệt sĩ cũng gánh vác không nổi.

Về phần mua kim chỉ và lụa thêu thì không cần đến năm đồng tiền, một cân trứng gà thì ba xu, thịt heo đắt hơn một chút, không phiếu thì phải đến hơn chín xu, vào giờ này thì đã hết thịt ngon, nhưng dầu thừa đuôi heo cũng cũng không tệ lắm.

Niên đại này, có thịt để ăn là mừng lắm rồi, ai còn để ý có phải dầu thừa đuôi heo hay không?

Lúc Chu Tùng Bách đi bộ đến huyện thành, Lâm Tư Tư ở nhà thu dọn đồ đạc sạch sẽ, sau đó liền xách làn định đi lên núi.

Lúc này Chu lão thái thái đã tới.

Lão phu nhân là tới xem thử thằng út và vợ

nó có còn cãi nhau hay không.

"Nương đến rồi." Vừa vào cửa Lâm Tư Tư liền thấy bà, mỉm cười gọi.

Lão phu nhân vừa thấy bộ dạng ôn nhu như thế này của nàng, làm sao không biết vợ chồng thằng út đã làm hoà với nhau rồi, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Tư Tư à, ăn điểm tâm chưa?"

Lâm Tư Tư gật đầu, nói: "Nương có ăn chưa?"

"Ăn rồi." Lão phu nhân hài lòng nói, thấy hôm nay con dâu hiểu chuyện không ít, nhìn nhìn hỏi: "Bách nhi đâu?"

"Tùng... Tùng Bách vào thị trấn rồi." Lâm Tư Tư thiếu chút nữa thốt ra hai chữ tướng công, đến một nửa liền xoay một vòng.

"Vào thị trấn? Làm gì vậy?" Lão phu nhân không khỏi nói.

"Mua ít đồ trong nhà, vật dụng trong nhà đều sắp hết cả rồi." Lâm Tư Tư nói

CQH

cungquanghang.com/
facebook.com/CungQuangHang

CHƯƠNG 5

"Nương, con tính lên núi xem thử, nương có muốn đi cùng con hay không?"

"Đi lên núi làm chi?" Lão phu nhân hỏi.

"Ta tính đi xem có ... nấm hay không, rồi hái một ít về, Tùng Bách rất thích ăn." Lâm

T. T. .

TỪ TỪ NƠI.

"Vậy con đi đi, nương còn phải đi cắt rau về cho heo ăn." Lão phu nhân vừa lòng nói. Đùng thấy lão phu nhân đều đã năm mươi chín sắp sáu mươi, nhưng thân thể đặc biệt khoẻ mạnh, Chu Tùng Bách là đứa con sinh sau cùng đều do một tay bà nuôi lớn, đều không cần mượn danh nghĩa tay người khác.

Lâm Tư Tư cũng không muốn lên núi một mình, lão phu nhân vội vã đi, nàng bước sang hàng xóm cách vách hỏi một chút. Cách vách là nhà lão Hoàng, ba đứa con dâu nhà lão Hoàng đều là người thành thật phúc hậu, quan hệ với nguyên chủ không tốt cũng không kém, nhưng kết bạn mà đi cũng không tệ lắm.

Vừa vặn hôm nay con dâu thứ ba nhà lão Hoàng là Thái Chiêu Đệ không ra ruộng chấm công, bởi vì vừa chẩn đoán đã mang thai, tính nghỉ ngơi một ngày.

Nhưng lên núi hái nấm thì không hề mệt mỏi hay nặng nhọc, vì thế vừa nghe Lâm Tư Tư nói muốn đi lên núi, liền lập tức đi vào lấy rổ cùng xẻng nhỏ.

Nhưng thật ra Lâm Tư Tư, nghe nói nàng mang thai thì hăm mộ không thôi, cũng không biết cái bụng này của nàng đến khi nào mới có thể có bầu?

Đại khái là thấy ánh mắt hâm mộ của nàng khi nhìn bụng mình quá rõ ràng, Thái Chiêu Đệ cũng nhớ ra Lâm Tư Tư về nhà chồng gần hai năm mà bụng còn không có tin tức, liền an ủi: "Chị cũng đừng gấp, trong thôn bên nhà mẹ tôi có người lấy chồng ba năm cũng chưa sinh con, nhưng sau đó thì sinh không ngừng được luôn, một hơi sinh năm đứa con trai!"

"Năm đứa con trai?" Lâm Tư Tư nghe vậy, không khỏi trợn to mắt, hâm mộ nói.

"Thì đó, sau đó đi đâu cũng thẳng lưng uốn ngực tự hào." Thái Chiêu Đệ nói.

Từ cái tên Chiêu Đệ cũng có thể thấy được, nhà mẹ nàng cũng là nhà không có nhiều đàn ông, cha mẹ khát vọng con trai, cho nên mới đặt tên cho con như thế.

"Đương nhiên phải uốn ngực tự hào rồi."

Lâm Tư Tư gật đầu nói, sinh năm đứa con trai cho gia đình chồng, công lao lớn đến bậc nào chứ! Có thể không tự hào sao?

"Cho nên chị không cần phải gấp, chỉ là duyên phận chưa tới mà thôi, cho duyên phận tới, đến lúc đó nói không chừng cũng sẽ đẻ không ngừng, ba năm ôm hai, năm năm ôm ba." Thái Chiêu Đệ nói.

Không trách nguyên chủ cũng không ghét Thái Chiêu Đệ, xem lời nói này thật tốt đẹp

biết bao nhiêu.

Lâm Tư Tư cùng nàng nói chuyện rất hợp ý, hai người lên núi tìm nấm, tìm được một nửa Lâm Tư Tư liền nói: "Tôi qua bên kia tìm xem, chị tìm ở bên này nhé."

"Được, chúng ta hẹn gặp nhau trong vườn rau dại dưới chân núi." Thái Chiêu Đệ cũng không thích hai người tìm chung 1 chỗ, như vậy số nấm phải chia đôi rồi nghe vậy lập tức gật đầu đồng ý.

Hai người ăn nhịp với nhau chia mỗi người một nơi, Lâm Tư Tư liền tự mình hành động. Nàng vốn muốn tự mình đào hố, nhưng không cần tự nàng đào, những người khác cũng muốn bày chút thú hoang làm thức ăn, liền đào hố xem thử có gà rừng thỏ hoang... Rơi vào hay không.

Cái hố này chỉ sâu có nửa thước.

Hơn nữa vì đề phòng thú hoang sau khi rơi vào lại bay ra ngoài, bên cạnh còn cắm những cành liễu mềm, những cành liễu này sẽ không ngăn cản thú hoang ngã xuống, nhưng lại sẽ ngăn cản chúng nó chạy mất.

CQH

cungquanghang.com/
facebook.com/CungQuangHang

CHƯƠNG 5

Cái này vừa vắn liền tiện nghi cho Lâm Tư Tư, nàng vẩy chút gạo xuống, trên gạo vẩy chút nước linh tuyền, sau đó liền để đó không quan tâm nữa, tiếp tục đi hái nấm.

Hôm trước trời mưa một trận thật to, nên hôm nay nấm trên núi mọc rất nhiều. Lâm Tư Tư đã hái hơn phân nửa giỏ nấm.

Đều là không độc có thể ăn, bên này có thói quen hái nấm ăn, có độc hay không độc là tổ tiên truyền xuống, trong trí nhớ nguyên chủ đều có, Lâm Tư Tư liền hái những loại nấm trước kia nguyên chủ từng hái ăn, những thứ khác thì nhất quyết không cần, là sẽ không xảy ra vấn đề.

Nấm hái xong, Lâm Tư Tư bước đến cái bầy ban này.

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Quả nhiên ở trong bầy đã có một cái con gà rừng đang đập cánh, Lâm Tư Tư vui vẻ, quyết đoán ra tay bẻ gãy cổ con gà rừng!

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Chương 6

Bê gãy cổ con gà rừng xong, Lâm Tư Tư lúc này mới chợt nhớ ra vừa rồi mình đã làm gì.

thật sự là bị hành động của mình dọa đến sững sờ.

Vừa rồi nàng không kịp suy nghĩ, chỉ nghĩ đến việc chồng nàng rốt cục có thịt để ăn, nên tuyệt đối không để cho con gà rừng này chạy thoát, vì thế liền bê gãy cổ nó theo bản năng.

Mình có thể làm những chuyện hung tàn như thế này sao? Có lẽ đây là sức mạnh của ái tình!

Lâm Tư Tư đổ nắm ra, sau đó lột hai miếng lá sạch lột vào giỏ, để gà rừng lên trên và đem nắm phủ lên.

Nhìn thế này thì như hái đầy rổ nắm, hoàn toàn không nhìn thấy con gà rừng béo múp nằm bên trong.

Lâm Tư Tư cảm thấy mỹ mãn đến tìm Thái Chiêu Đệ để trở về.

Về phần có thể dẫn dụ gà rừng chạy vào bẫy, nàng hoàn toàn không cảm thấy ngoài ý muốn, đôi trước ban đầu nàng cũng không biết công dụng của nước linh tuyến này, nên dùng linh tuyến này để làm vườn, đợi đến khi hoa trong vườn đồng loạt nở rộ thì đàn bướm tranh nhau đến chiếm đoạt, có thể nói thịnh cảnh.

Sau đó nàng lại tiến hành thêm thí nghiệm, tỹ như vào ngày tuyết rơi muốn bắt chim thì rải một ít hạt, sau đó dùng linh tuyến rắc lên một chút thì dù có kết thành băng, nhưng cũng đặc biệt thu hút chim chóc.

Nàng cho rằng linh tuyến thủy có lẽ sẽ tỏa ra một mùi hương đặc biệt, nhưng mùi hương đó chỉ có động vật nhỏ ở gần đó mới có thể ngửi được.

Lâm Tư Tư không ở lâu, mang theo rổ đầy nắm và rau dại đến hội họp với Thái Chiêu Đệ.

Thái Chiêu Đệ đang hái thêm rau dại, nói: "Người cũng hái thêm một ít nữa đi, đến đây một chuyến cũng không dễ."

Đúng thật là không dễ, tìm nắm và hái rau tốn hơn một giờ. Trong nhà còn có rất nhiều việc đang chờ, nhưng quan trọng nhất là còn phải xuống ruộng để chăm công, đó mới là lương thực chủ yếu, có thể ăn no bụng, nên cực ít có người lớn nào đến đây được, bình thường đều là trẻ con đến tìm một ít trở về.

Lâm Tư Tư vừa thấy đám họ mạc hoang này lập tức nghĩ đến sủi cảo nhân họ thì không gì có thể ngon bằng, hiện tại lại còn có thịt gà sẵn nữa, có thể nấu một ít sủi cảo nhân thịt gà rau họ.

Vì thế nàng cũng giống như Thái Chiêu Đệ hái một ít rau họ và đào thêm mớ củ dại về, sau đó hai người mới cảm thấy mỹ mãn về nhà.

Về nhà thì ai đều làm việc nấy.

Chia nắm ra, phần nắm còn nguyên vẹn đều đổ lên cái sàng lớn để phơi nắng, phơi khô thì có thể để dành dùng từ từ thời gian rất lâu.

Còn phần nắm hơi dập, nhỏ thì hôm nay ăn luôn, làm món gà hầm nắm, có món gì ăn ngon bằng món này chứ?

Nghĩ đến món gà hầm nắm, Lâm Tư Tư mà bắt đầu nấu nước ấm để vật lông gà, nàng thực sự cảm thấy đây là sức mạnh của tình yêu, bằng không nàng vốn không có khả năng làm những chuyện này.

Nhưng mà vừa nghĩ tới có thể làm cho chồng mình ăn uống no đủ, có thể đem hán nuôi trắng trẻo mập mạp, nàng đã cảm thấy mình làm chút chuyện này không tính là cái gì, lòng tràn đầy đều là động lực.

Đem gà rừng xử lý xong, nàng lại chia thịt ra, để cùng với rau họ chuẩn bị nấu sủi cảo, còn dư lại liền trực tiếp thả trong nồi hầm.

Lâm Tư Tư lại bắt đầu nhào bột ủ lên men. . .

Nàng dâu nhà mình ở nhà bận rộn, Chu Tùng Bách ở bên ngoài cũng không nhàn rỗi.

Từ nhà đến thị trấn có vài chục dặm đường phải đi, với cước trình của hắn cũng phải cần tốn không ít thời gian, qua lại một chuyến cũng không dễ.

Buổi sáng 6 giờ rưỡi anh đã ra cửa, đoạn thời gian này tất nhiên là không còn sớm, người trong thôn muốn đến thị trấn bình thường đều gà vừa gáy sáng là đã lên đường, chạy tới thị trấn là vừa mới hừng đông.

Nhưng Chu Tùng Bách lại không giống như vậy, cho nên sau khi xong việc, từ thị trấn quay về, đã là một giờ rưỡi chiều.

Từ bữa sáng đến giờ anh còn chưa ăn được một ngum cơm nào, bụng đói sát vào lưng.

Nhưng vừa về nhà liền ngửi được mùi thơm nức xông vào mũi.

"Vợ à, em làm món gì thế?" Chu Tùng Bách ngậy ra một lúc, liền lập tức chui vào trong phòng bếp, giờ nắp nồi lên liền thấy một con gà!

Chu Tùng Bách tròn to mắt.

Lâm Tư Tư nhìn khuôn mặt của anh bị phơi nắng đến đỏ ửng, đau lòng không thôi, nhanh chóng múc thau nước bùng vào cho anh rửa mặt, nói : "Đói bụng lắm hả? Rửa mặt chuẩn bị ăn mì, em nấu cho anh tô mì gà."

"không phải chứ, vợ à, gà này ở đâu ra thế? không phải em đã làm thịt con gà nhà chúng ta đấy chứ?" Chu Tùng Bách hỏi.

Trong nhà chỉ có hai con gà mái, tuy rằng anh cũng đặc biệt muốn ăn thịt gà, nhưng nếu ăn thịt thì sẽ không có trứng gà ăn nữa, hai con gà mái này đẻ rất sai, ngay cả anh đều không nhớ giết muốn giữ lại đẻ đẻ trứng làm thức ăn.

"Hai con gà mái nhà mình sao có thể ăn được. Là em với Thái Chiêu Đề hôm nay lên núi hái nấm rồi bắt về." Lâm Tư Tư nhàu mày nói, vẻ mặt như bảo: Mau mau đến khen em đi!

Chu Tùng Bách liền hiểu, đây là nhật được của người ta có sẵn!

anh cười nhìn vợ anh: "Giỏi lắm vợ, em may mắn quá. Lần tới cũng mang anh theo với."

"Lần tới nói sau, anh mau rửa mặt rồi vào ăn mì gà." Lâm Tư Tư nói.

Chu Tùng Bách ngồi chờ ăn.

Lâm Tư Tư ăn rồi, nàng chỉ tùy ý ăn một chút, bởi vì vóc người này của nguyên chủ nàng cũng không hài lòng lắm, rõ ràng là quá mập, cần giảm béo!

Chu Tùng Bách nhanh chóng vui đầu ăn tô mì gà to đùng mà vợ anh vừa đưa, ăn được một nửa mới nhớ hỏi vợ anh đã ăn hay chưa.

Lâm Tư Tư nói : "Ăn rồi, anh cứ ăn đi."

Nàng bắt đầu sửa sang lại đồ đạc mà Chu Tùng Bách vừa mới mang về.

anh mua một miếng thịt, dùng lá sen gói lại, trứng gà có hai cân, nhưng ngược lại anh mua rất nhiều bột mì.

Bột mì thì rẻ hơn bột gạo một chút, tuy bột gạo thì ăn ngon hơn, nhưng Chu Tùng Bách vẫn thích ăn bột mì hơn. Trừ những thứ này ra, còn có chỉ màu và lụa mà Lâm Tư Tư cần.

đang ăn món mì gà thơm ngào ngạt Chu Tùng Bách vừa thấy nàng cầm mấy món đồ sắp ra ngoài, đảo mắt một vòng nói: "Vợ à, anh cảm thấy chúng ta nên thuê thử trước xem sao, nếu được, anh sẽ mua nhiều hơn về cho em làm, em thấy có được không?"

"Được ạ." Lâm Tư Tư gật gù đầu, nhưng thật ra không suy nghĩ nhiều.

Bởi vì năm đồng tiền mà mua nhiều vật dụng như thế nên đương nhiên mua không được bao nhiêu vật liệu thuê. Hơn nữa anh nói cũng không sai, thử xem có đầu ra không, rồi mới tính tiếp.

Chu Tùng Bách tâm tình sung sướng tiếp tục ăn mì gà, một tô mì to đùng anh ăn hết sạch sành sanh, sau đó quay về phòng nằm nghỉ.

Những ngày tháng hạnh phúc nhà nhả như thế này cũng không được bao lâu nữa. Rất nhanh sẽ đến những ngày tháng thức khuya dậy sớm.

Lâm Tư Tư thu dọn bát đĩa, trở về phòng nói với anh : "Buổi tối có muốn gọi mẹ sang đây ăn sủi cào hay không?"

"Buổi tối ăn sủi cào sao?" Chu Tùng Bách không khỏi nói.

"Rau họ trộn với thịt gà băm băm sủi cào." Lâm Tư Tư cười nói.

Mắt Chu Tùng Bách tỏa sáng, khi nhìn sang vợ anh, ánh mắt mềm mại lạ thường, anh cứ luôn cảm thấy từ sau khi vợ anh thay đổi đến giờ, sao cứ luôn làm anh cung mãi không thôi thế này?

"Vợ, lên giường nghỉ một lát đi." Đáng yêu đến thế này làm anh liền nhớ lại tình hình chiến đấu tối qua, anh chàng thanh niên trẻ tuổi này lại muốn thương thương vợ anh.

Mặt Lâm Tư Tư lại đỏ bừng.

Cổ nhân nói, ăn no suy nghĩ dâm, muốn, lời này quả thật không giả chút nào, nhìn xem anh chàng khỏe mạnh kia, ăn no nhàn rồi không có chuyện gì làm, liền muốn trèo lên giường để thương thương. Lại không nhìn xem giờ này đang là giờ nào, giữa trưa đứng bóng anh còn không chịu đi yên, có để cô nói chuyện nghiêm túc với anh nữa hay không?

Lâm Tư Tư tuy cũng có chút nôn nóng muốn có một đứa trẻ, nhưng cũng không thể quá chiều theo ý anh được, nói: "Hôm nay anh cũng mệt mỏi, ngủ một lát đi, thức dậy em làm thức ăn ngon cho anh ăn, em thuê thêm một lát."

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Edit: Anita

"Thêu thừa gì giờ này, trưa nắng rồi, ngủ trưa có phải tốt hơn không?" Chu Tùng Bách nói.

Lâm Tư Tư nhìn anh cười, sau đó mà bắt đầu làm việc của mình, nàng lấy khung thêu đơn giản ra bắt đầu căng lụa ra thêu.

Chu Tùng Bách mệt mỏi suốt một buổi sáng, thấy vợ anh không quan tâm đến anh, anh cũng bỏ qua ý định kia, nằm trên giường rồi chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc đến ba giờ, khi... tỉnh lại vợ của anh vẫn đang ngồi thêu ở bên cạnh giường, Chu Tùng Bách còn buồn ngủ, đại khái bởi vì từ hôm qua đến trước giấc ngủ trưa hôm nay đều bị Lâm Tư Tư nuông chiều, theo bản năng liền cất tiếng gọi: "Vợ à, anh khát."

Lâm Tư Tư liền để giá thêu xuống rót nước cho anh, nói: "Vừa rồi lúc anh ngủ, cứ mỉm cười tùm tùm suốt, mơ thấy gì mà vui thế?"

Chu Tùng Bách uống nước xong, liền trực tiếp gối đầu lên đùi vợ anh, sao anh có thể nói là anh đã mơ thấy mình ôm bầy heo mập mập phát tài chứ?

Tuyệt đối không thể nói, Chu Tùng Bách chuyển đề tài, nói: "Sùi cào làm xong mang sang đó cho nương là được."

Lâm Tư Tư biết bây giờ anh vẫn còn chưa tin mình lắm, cho nên mới không nói, nàng cũng không thêm đề ý, sớm hay muộn gì nàng cũng sẽ biết anh nằm mơ gì, nói: "Bên kia bao nhiêu người? Mang qua đó cho nương, thì nương có thể ăn được bao nhiêu chứ?"

Bên nhà cũ, những người trong nhà đã tách ra ở riêng từ lâu. Khi đó Chu lão phu nhân cùng với người chồng quá cố của bà vẫn chưa biết có Chu Tùng Bách trong bụng.

Đại ca, Tam ca của Chu Tùng Bách đều ở bên kia.

Chu lão phu nhân hiện tại đang sống với đứa con lớn nhất của bà.

Phía dưới có thêm bảy cháu nội nheo nhóc. Bà là bà nội chẳng lẽ lại giấu riêng ăn một mình sao? Người lớn thì cũng thôi, nhưng đám cháu nội kia dù sao cũng phải chia ra mỗi đứa một ngum.

Bên kia có năm đứa cháu nội, mỗi người một cái thì bà còn lại được bao nhiêu?

Bên này của nàng cũng đâu gói được nhiều, chủ yếu là bởi vì Chu lão phu nhân thật sự quan tâm nhà nàng, bằng không nàng cũng sẽ không lên tiếng, thịt gà và sùi cào bằng bột gạo này cực kì quý giá và khó kiếm.

"Chẳng lẽ bọn họ dám đoạt thức ăn với nương sao?" Chu Tùng Bách hừ lạnh nói.

Từ sau khi kết hôn anh dọn ra ở riêng, nhưng cũng không có ấn tượng gì tốt đối với bên kia, nhất là đối với đại tẩu và Tam tẩu của anh.

Nhưng đối với cả nhà nhị ca và Nhị tẩu thì ấn tượng không tệ, nhưng cả nhà bọn họ là công nhân ở bên kia thị trấn, năm đó bởi vì cha anh làm nhiệm vụ mà hi sinh linh lầy, nên cấp trên an bài một chức vị xuống, khi đó anh vẫn còn đang trong bụng mẹ, trong nhà sau khi thương lượng qua liền sắp xếp cho nhị ca anh qua đó.

Dù sao thì trong nhà cũng chỉ có nhị ca có đi học và biết chữ, trình độ văn hóa coi như có khả năng.

Nhưng hàng tháng phải kí gửi ba đồng về nuôi người mẹ già Chu lão phu nhân.

truyện được edit tại cung.quanghang.com

Nhưng bên nhà chính không có sức lao động làm ra tiền nhiều như nhị ca, còn có Nhị tẩu cùng các đường huynh đệ tỷ muội khác nữa, thời điểm phân lương bọn họ cũng chỉ xem như vừa đủ ăn. Nếu có thêm miệng ăn, đại tẩu của anh chắc chắn sẽ không vui, ai lại thích vô duyên vô cớ mất đi một phần lương thực?

Vì thế Chu lão phu nhân sẽ xuất ra một chút tiền tiếp tế phía đại ca.

Bởi vì lão phu nhân làm người khéo léo lại xử sự công bằng. Cho nên những năm gần đây nhà lão Chu coi như gió êm sóng lặng, tuy bình thường cũng có vài lời bất mãn nhưng ngoài mặt xem như không có trở ngại gì lớn.

"Vấn đề không phải đoạt hay không, là nương nhất định sẽ nhường thức ăn cho đám cháu của bà." Lâm Tư Tư nói.

Nếu có nhiều, nàng tất nhiên cũng sẽ cho nhiều một chút, nhưng bây giờ thức ăn thì không có bao nhiêu, cho nên cũng chỉ có thể mời bà qua bên này ăn một chút.

"Được rồi, anh đi mời mẹ sang đây ăn." Chu Tùng Bách biết tính mẹ ăn, nhất định sẽ chia hết cho đám cháu, liền gật đầu nói.

Mẹ anh hiểu rõ anh nhất, anh tất nhiên cũng phải hiểu kính mẹ anh, về phần những người khác, thì không liên quan gì đến anh.

Nguyên nhân mà Chu Tùng Bách không thị đến nhà đại ca của anh, chủ yếu là không muốn nhìn thấy đại tẩu của anh.

Bởi vì cha anh không còn, huynh trưởng như cha, anh và mẹ anh sinh sống chung nhà với đại ca, nhưng cực ít khi chị dâu của anh cho anh sắc mặt hoà nhã.

Lúc còn nhỏ thì cũng thôi, nhưng từ khi anh biết chuyện đến tận giờ thì tẩu ấy luôn hát hàm khinh thường, làm như ai cần tẩu ấy vậy?

Từ lúc còn rất nhỏ anh đã muốn mang theo nương ra ngoài sinh sống, nhưng nương của anh không đồng ý. Mãi cho đến khi anh kết hôn, mẹ anh mới cho anh ra ở riêng nhưng bà vẫn sợ liên lụy đến anh nên hiện tại vẫn ở chung nhà với đại ca.

Đến nhà đại ca, Chu Tùng Bách liền nhìn thấy đứa cháu chắt sáu tuổi anh trông từ nhỏ đến lớn.

Cũng là cậu nhóc hôm trước nói Lục bà bà uống thuốc trừ sâu tự vẫn, đây là cháu trai của đại ca, con lớn nhất của đại ca năm nay đã hai mươi lăm, còn lớn hơn anh đến hai tuổi, nhưng thấy anh còn phải kêu một tiếng Lục thúc.

Ngoài ba anh trai, anh còn thêm hai người chị gái nhưng dù người chị nhỏ nhất cũng lớn hơn anh mười hai tuổi, sớm đã lập gia đình.

"Lục gia gia, sao ông lại đến đây?" Cháu trai tên Chu Cát chu mày mẩn, là một tên tiểu tử rất thông minh.

"Bà cố đâu?" Chu Tùng Bách hỏi.

"Bà cố đi cắt rau cho heo ăn rồi, vẫn chưa về." Chu Cát nói: "Lục gia gia, chúng cháu đi mò cá chạch, ông có đi hay không?"

"không đi." Chu Tùng Bách khoát tay, xoay người liền muốn quay về nhà, thầm nghĩ đợi lát nữa hãy quay lại đón mẹ anh đến nhà, vợ anh nấu ăn rất ngon, ngon đến mức muốn nuốt luôn cả lưỡi.

Rời khỏi nhà đại ca thì từ phía trước người mà anh không thích nhất đang đi đến.

Đại tẩu Chu Trần thị đã ngoài bốn mươi, còn có con gái nàng Chu Tuyết Lê.

"Nương, là Lục thúc."

Cũng giống như anh, hai mẹ con ở đối diện cũng không ưa gì anh, Chu Tuyết Lê nhỏ giọng nói.

"không cần con nói, mẹ thấy rồi." Chu Trần thị hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn về phía Chu Tùng Bách, nói: "Sao Tùng Bách cũng tới thế, chuyện gì sao?"

Chú em chồng lông bông này không có việc thì cũng không thèm qua nhà mình, nếu đến để mượn gạo vay tiền, thì chuyện này không cần phải bàn bạc, không có!

Lại nói tiếp mặc dù Chu Tùng Bách là em chồng bà, nhưng đứa con lớn nhất của bà còn lớn hơn hẳn hai tuổi, cháu trai của bà năm nay đều đã sáu tuổi mà hẳn ta vẫn còn chưa làm cha.

"không có chuyện gì, chỉ là vợ tôi có nấu sủi cảo nhân thịt gà rau hẹ, tôi đến mời mẹ qua ăn." Chu Tùng Bách vốn cũng không muốn nói, nhưng nhìn thấy thái độ của đại tẩu như vậy, liền nói thẳng toẹt.

không phải luôn nằng tôi không hiểu thảo sao? Chẳng qua lúc tôi hiểu thảo thì chị dâu nhìn thấy, hôm nay cho chị mở to mắt ra mà nhìn.

Chu Trần thị sừng sốt, liền nói: "Nương cắt rau cho heo ăn rồi, chờ lát nương về tôi sẽ nói với nương."

"Vậy tôi về nhà trước." Chu Tùng Bách cũng không muốn nói thêm gì với hai mẹ con.

anh vừa đi, Chu Tuyết Lê lập tức nói: "Nương, nhà ông ấy lấy đâu ra thịt gà hầm sủi cảo chứ, hôm qua còn cãi nhau đến nỗi uống thuốc trừ sâu mà, hôm nay liền ăn sủi cảo?"

Hơn nữa còn là sủi cảo nhân thịt gà trộn rau hẹ, ôi, ngon biết bao!

Lâu rồi toàn ăn cháo loãng, Chu Tuyết Lê thèm thịt đến mức gan tị. Nàng cảm thấy nhất định là bà cố lại đưa tiền cho nhà Lục thúc, bằng không lấy đâu ra tiền để mua thịt gà hầm sủi cảo?

Tuy rằng Chu Tùng Bách là Lục thúc, xem như trưởng bối của nàng, bất quá nói thật, Lục thúc Chu Tùng Bách này chỉ lớn hơn nàng ba tuổi, nàng đối với hắn hoàn toàn không có chút kính trọng của trưởng bối.

Cuối tháng trước nàng nói xa nói gần với bà cố, muốn may một bộ quần áo mới, nhưng bà cố của nàng lại dám không đồng ý, tiền lại đổ hết cho hai kẻ lười biếng kia.

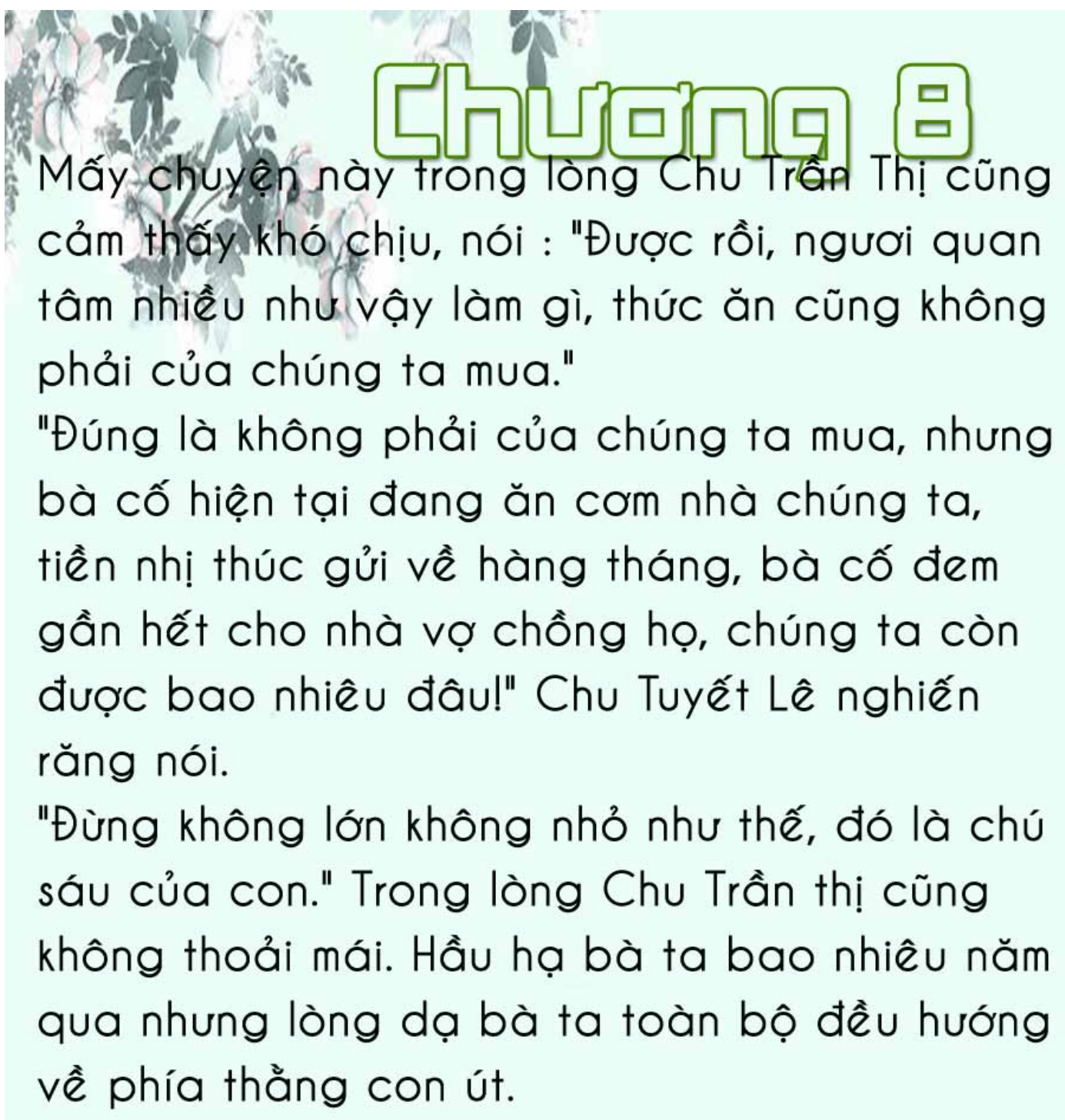
Sao bà ấy không mở mắt ra nhìn xem mình đang ăn cơm nhà ai!

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tử Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nếu hướng về thẳng út, được thôi, vậy dọn nhà qua ở với nó đi! Nhưng bà ta sợ mình già rồi liền luy cho thẳng con cung, chẳng những không ở cùng mà số tiền chú hai nó gửi về hằng tháng bà ấy chỉ trợ cấp một chút gia dụng, nhưng hầu hết số còn lại bà ấy đều để dành cung cấp cho hai vợ chồng lười biếng kia.

Đôi vợ chồng nhà đó, một kẻ thì ăn nhiều, một đứa thì lười chảy thây, không phải thứ gì tốt lành. Cũng may là gần đây mùa màng bội thu, hàng năm đều có thu hoạch, nếu là hơn mười năm về trước thì vợ chồng nhà này chắc chắn sẽ bị đói chết. Nhưng bà ấy lại cung chiều như cục vàng cục ngọc. Bên kia không thềm làm việc cũng có sủi cỏ thịt gà trắng mềm để ăn, nhà bà thì làm quần quật như trâu cũng chỉ có thể ăn cháo và bánh bấp, thì trong lòng làm sao thoải mái được?

Chương 8

“Lâu lắm rồi con cũng không có quần áo mới để mặc, tháng trước có nói với bà cố nhưng bà ấy chẳng những không thềm để bụng mà

còn gom hết tiền bạc cho vợ chồng nhà đó!" Chu Tuyết Lê còn đang nhớ thương mấy bộ quần áo của mình.

Chu Trần thị không nói gì, còn phải chuẩn bị bữa cơm chiều cho cả nhà.

Nhà bên này Lâm Tư Tư đang chuẩn bị , Chu Tùng Bách cũng vừa trở về, Lâm Tư Tư thấy anh về một mình, cũng nói : "Sao nương không về chung với anh?"

"Nương đi cắt rau cho heo ăn rồi, không có ở nhà, đợi lát nữa anh sẽ qua." Chu Tùng Bách nói.

Tuy rằng không hề tỏ thái độ gì, nhưng Lâm Tư Tư vẫn đã nhìn ra, tâm trạng của anh không được tốt.

"Làm sao vậy, có phải bên kia lại mặt nặng nề gì với anh hay không?" Lâm Tư Tư dùng thêm, nhìn anh nói.

"Bọn họ làm sao dám nặng nề gì với anh." Chu Tùng Bách phủ nhận, nhưng quả thật không phải chuyện này, ban nãy anh nghe nói mẹ anh đã từng tuổi này rồi còn phải đi cắt rau cho heo ăn, nên trong lòng anh không được dễ chịu cho lắm.

Anh chàng mới hôm qua còn cao hứng khi

nghe mẹ nói dùng công để đổi gạo trắng cho anh ăn, nay lại đột nhiên cảm thấy tự trách.

"Vợ à, em nghĩ sao nếu anh mang nương về nhà mình ở?" Chu Tùng Bách hỏi.

Lâm Tư Tư cảm thấy chuyện hầu hạ cha mẹ chồng vốn chính là bổn phận làm dâu của

Chương 8

Nhưng nàng vốn muốn có thêm vài ngày chỉ có riêng anh và nàng, chờ đến khi mang thai sẽ đề nghị với anh mang nương về nhà sống chung. Không ngờ anh đã lên tiếng trước.

"Em đương nhiên đồng ý rồi, chỉ sợ nương không chịu thôi, lúc trước anh cũng có nói với nương rồi mà." Lâm Tư Tư nói.

"Để anh nói chuyện với nương một lần nữa, bảo bà đến sống cùng chúng ta, bà cũng sắp sáu mươi tuổi rồi." Chu Tùng Bách nói.

Lâm Tư Tư: ...

Trong lòng anh không nghĩ đến nhưng chính nàng cũng không dám nhắc anh, sợ làm tổn thương lòng tự trọng của anh, điểm chấm công của mẹ chồng đều tính hết cho nhà nàng, lương thực đều để cho nàng và anh ăn.

"Bây giờ còn sớm, anh đi ra ngoài hỏi thăm mấy con gà con cho em." Chu Tùng Bách nói. Lâm Tư Tư không có ý kiến, trong hậu viện lúc này nuôi gà là tốt không gì tốt hơn. Rất nhiều rau dư thừa, đều có thể để dành cho gà ăn. Chu Tùng Bách đi ra ngoài, Lâm Tư Tư thì lại thêu khăn tay tiếp.

Nàng thêu vô cùng dụng tâm, trước mắt đây chính là thu nhập duy nhất trong nhà. Nhưng nàng rất có lòng tin với tay nghề của mình, tuyệt đối có khả năng bán được.

Chỉ là vấn đề tiền nhiều tiền ít mà thôi.

Khoảng bốn giờ rưỡi Chu Tùng Bách trở về, còn mang về tám con gà con.

"Cái này mua ở đâu thế?" Lâm Tư Tư nhìn cảm thấy thật hài lòng, đều là những chú gà con khỏe mạnh, có thể nuôi được.

Chương 8

"Anh sang thôn cách vách mua về, chỉ hai xu thôi." Chu Tùng Bách hơi đặc ý nói.

Nhiều gà con như vậy mà chỉ hai xu, đã là quá rẻ rồi.

"Mấy con trống mấy con mái?" Lâm Tư Tư nhìn anh nói, anh chàng này coi chừng bị người ta gạt, dù sao gà trống con rẻ hơn gà mái con rất nhiều.

"Hai con gà trống, còn dư lại đều là gà mái." Chu Tùng Bách hiển nhiên không dễ gạt như vậy, tự anh biết sờ, vẫn là bà Chu mẹ anh dạy anh lúc anh còn nhỏ, đến bây giờ anh vẫn nhớ.

"Mang ra sân sau đi, để chúng nó ở chung với hai con gà mái luôn." Lâm Tư Tư nói.

Chu Tùng Bách liền mang ra sân sau, Lâm Tư Tư liền lấy chút nước linh tuyến cho chúng nó uống, cũng không biết có phải cảm ứng được hơi nước linh tuyến hay không, cả đàn gà con đều bu lại uống.

"Chờ chúng nó lớn một chút, đến lúc đó liền làm thịt ăn." Chu Tùng Bách nói thế.

Lâm Tư Tư gật đầu: "Đến lúc đó em sẽ làm món gà bát bảo cho anh ăn."

"Gà bát bảo?" Chu Tùng Bách sửng sốt: "Đây không phải là ngự thiện sao, nàng dâu còn biết làm ngự thiện?"

"Chánh tông thì sẽ không, nhưng cũng có thể làm ra ba phần hỏa hầu, có thể đủ để anh ăn

đến hài lòng." Lâm Tư Tư khiêm tốn nói.
Gà Bát Bảo mà nàng làm ngay cả mấy huynh
trưởng của nàng ăn, cũng giơ ngón tay cái
lên nói dù là đầu bếp giỏi nhất của đệ nhất
tử lâu như Thiên Hương lâu

Chương 8

làm cũng không ngon bằng nàng.

Chu Tùng Bách không hiểu nàng đang khiêm
tốn nhưng cũng không ảnh hưởng việc mê
muội tài nấu nướng của anh đối với vợ anh:
"VẬY CHỜ NUÔI LỚN CHÚNG NÓ, EM LÀM MÓN ĂN
NÀY CHO ANH ĂN NHA."

Lâm Tư Tư thấy hiện tại thời gian không còn
sớm nữa, nói : "Nương lúc này cũng sắp về
nhà rồi, anh qua đó mời nương qua đi."

"Mẹ của chúng mình, đi qua kêu là được, còn
cần phải mời sao." Chu Tùng Bách nói.

Nhưng hiện tại thời gian đúng là không còn
sớm, Chu Tùng Bách lại tới, bà Chu cũng mới
vừa về đến nhà, Chu Trần thị bởi vì tâm tình
không vui nên lười nói chuyện với bà, Chu
Tuyệt Lê thì trực tiếp xem như không biết.
Nàng phải cắn dưa muối, ăn bánh bập, thì

dựa vào cái gì bọn họ lại được ăn sủi cỏ
thịt gà?

"Nương, sang nhà con ăn cơm đi." Chu Tùng
Bách vừa tới, liền trực tiếp nói.

Lúc này đại ca của anh và các cháu vẫn
chưa về đến nhà.

Bà Chu đang rửa mặt, nhìn thấy bộ dáng
hăng hái hăm hở của thằng út, cũng bật cười
nói: "Sao lại đến đây, vậy thôi kêu Tư Tư đừng
nấu cơm, qua bên này ăn chung bữa cơm đi."
Chu Tùng Bách vừa định nói không cần, nàng
dâu nhà mình đã làm xong.

Chu Tuyết Lê cũng đã âm dương quái khí nói:
"Bà cố, bà cũng tiết kiệm chút đi, chú sáu thím
sáu người ta bận ăn sủi cỏ thịt gà rồi, làm
sao để ý cháo dưa muối nhà này chứ?"

Chương 8

"Tuyết Lê, con nói gì thế, rửa nồi nhanh lên."

Chu Trần thị nghe được, liền rầy con gái một
câu, sau đó nói với bà Chu : "Nương vừa mới
về nên con chưa kịp nói thì chú sáu đã tới,
nhưng nương nên sang nhà chú sáu ăn cơm đi,

trong nhà chỉ có cháo dưa muối , xác thực không thể so với sủi cảo thịt gà."

"Đại tẩu nói đúng ghê, cháo dưa muối thì làm sao có thể ăn ngon bằng sủi cảo thịt gà, hơn nữa vợ tôi nấu ăn cực ngon, gói sủi cảo thơm đến mức tôi chảy nước miếng luôn."

Chu Tùng Bách cười nói.

"Lục gia gia, mang con đi ăn chung với." Chu Cát năm nay sáu tuổi cũng vừa về nhà, nghe nói như thế thêm chảy nước miếng, vội hỏi.

"Hôm nay không được, hôm nay không có phần của cháu, hôm nào làm nhiều sẽ mang cháu đi ăn." Chu Tùng Bách nói.

"Vậy lần sau Lục gia gia nhất định phải chừa phần cho cháu nha." Tiểu Chu Cát vội vàng nói.

"Được." Chu Tùng Bách cười nói: "Lục gia gia hứa với cháu." Sau đó thúc giục bà Chu đi: "Nương, sủi cảo nguội thì sẽ ăn không ngon, nương đi nhanh."

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

CHƯƠNG 9

Editor: Anita

Bà Chu vốn cũng không muốn ăn để nhà hai vợ chồng thẳng út thêm tốn kém, nhưng đã nói như thế rồi, bà đành phải tới thôi.

"Bách à, con cũng đừng giận đại tẩu con, tính tình của nó vốn như vậy mà." Trên đường bà Chu nói.

"Con nghe cái giọng chua ngoa đánh đá của tẩu ấy là khó chịu." Chu Tùng Bách hừ nói, sau đó nói:

"Nương, nương qua nhà chúng con ở đi, về sau cũng không cần xuống ruộng để chấm công nữa, con nuôi nương với nàng dân nhà con được mà." Lời này thật sự không phải anh đàng hoàng thối phồn.

bắt đầu từ đêm mai, bọn họ đã bắt đầu tay vào công việc, cuối năm có thể chia hoa hồng, đến lúc đó tiền nhất định là không thiếu được.

"Nương biết con hiếu thuận, nhưng dương lão thì đâu đến lượt con út như con nuôi nương, có đại ca con là được."

"Đại ca của con anh ấy có thể cho nương ăn gì chứ, không phải cháo chính là bánh bắp dưa muối, ăn cả đời vẫn chưa ăn đủ sao? Hơn nữa vợ con cũng muốn nương qua ở." Chu Tùng Bách nói.

"Có phải Tư Tư làm hoà với con rồi hay không?"

Bà Chu hỏi.

Chu Tùng Bách liền nở nụ cười, nói thật lòng nói:

"Nương, nương thật đúng là mẹ ruột của con, lần này ít nhiều đều nhờ nương đó."

Nếu không phải mẹ của anh thuyết phục vợ anh, thì anh làm sao có những ngày tháng hạnh phúc bình yên như hiện tại chứ?

CHƯƠNG 9

Editor: Anita

Tuy rằng chỉ mới hôm qua và hôm nay, bất quá nàng dâu nhà anh từ sau khi kết hôn đến giờ

cũng chưa từng đối xử tốt với anh như thế. Anh thực sự tin rằng ấy đã đổi tính, hiện tại cả ngày đều là bộ dáng mềm nhũn ngoan ngoãn khéo đúng mực, nào có gương mặt múa vuốt giống như có thể gây cãi với anh bất cứ lúc nào như trước kia chứ?

Dáng vẻ hiện giờ của vợ anh, anh nhìn thôi cũng đã thấy tinh thần phơi phới.

"Tính tình của Tư Tư vốn không tệ, là do trước đây con kỳ cục, về sau con đừng nữa chọc giận nàng nữa có biết hay không?" Bà Chu nói.

"Con đâu có chọc giận vợ con, trước kia là do nàng ấy ương ngạnh quá, nhưng bây giờ tốt lắm, hiện tại con nói cái gì chính là cái đó, Nàng cũng không cãi lại." Chu Tùng Bách mang vẻ mặt của người đứng đầu gia đình đặc ý nói.

Bà Chu cười cười: "Buổi sáng nương có qua, Tư Tư nói con vào thị trấn rồi, con vào thị trấn làm gì?"

"Không làm gì, trong nhà này sắp hết gạo hết muối rồi nên con đi mua thêm một ít." Chu Tùng Bách đảo tròn mắt một vòng đáp.

"Vậy cũng không cần mua thịt gà, đất biết bao nhiêu? Ăn gì không phải là ăn chứ." bà Chu nói.

"Đây không phải là mua, là vợ con hôm nay đi lên núi hái nấm, nhặt được ở trong bẫy của người ta, nhưng nương người đừng nói ra." Chu Tùng Bách nhỏ giọng nói.

"Vậy đúng là may mắn quá." Mắt bà Chu sáng lên nói

CHƯƠNG 9

Editor: Anita

Còn lại một chút thịt vợ anh chưa lại để gói sủi cảo. Bà Chu thất thần nói : "Cho con ăn hết? Con không chưa cho Tư Tư chút nào?"

"Vợ con nói nàang ấy ăn rồi." Chu Tùng Bách nói.

"Làm sao là ăn rồi, mẹ thấy là không nỡ ăn, để dành hết cho con." Bà Chu trừng mắt nhìn thẳng út nhà mình.

Chu Tùng Bách lặng đi một chút, nói : "Lúc ấy con cũng không nghĩ đến."

Bây giờ nghĩ lại quả thật là như thế. Cả con gà đều bày lên mâm, với số thịt chân gà cánh gà, đều đầy đủ không thiếu món nào, toàn bộ chui vào bụng anh.

Anh hỏi, vợ anh nói đã ăn xong anh cũng không nghĩ gì , ăn sạch con gà kia, còn có đầy một tô mì to dùng.

Bây giờ suy nghĩ lại vợ anh thật sự không có ăn, toàn bộ giữ lại cho anh ăn.

Chắc, lần sau anh nhất định phải nói rõ với vợ anh, anh biết trong lòng vợ anh rất thương anh, bắt đầu muốn trân trọng anh cung chiều anh,

nhưng cũng không cần như vậy, có thứ gì ngon phải chia nhau ăn mới tốt, không cần cái gì cũng để dành lại cho anh.

"Nên bồi bổ cho Tư Tư nhiều hơn, bằng không đến khi nào thì hai con mới cho nương bế cháu chứ? Con xem, con trai của Kiến Quốc cũng đã sáu tuổi, con là chú mà kết hôn hai năm vẫn chưa có tin tức." Bà Chu nói.

CHƯƠNG 9

Editor: Anita

Kiến Quốc chính là cháu trai cả của Chu Tùng Bách, tiểu Chu Cát chính là con trai của Chu Kiến Quốc.

"Chuyện con cái nôn nóng làm gì, sớm hay muộn cũng sẽ có." Chu Tùng Bách không thèm để ý nói. Bà Chu đương nhiên là răn dạy hấn, đường dài như thế nhưng hai mẹ con vừa đi vừa nói nên đến nơi rất nhanh. Thấy bọn họ về đến cửa, Lâm Tư Tư liền cười gọi nương, sau đó buông bàn thêu xuống đi vào phòng bếp.

"Ôi, đây không phải là cách thêu của tiểu thư khuê các thời xưa sao?" Bà Chu cầm bàn thêu lên, trên đó đã thêu được một nhánh hoa mai đang

nở rộ, vẻ mặt kinh ngạc nói.

"Đây là hoa mai mà vợ con thêu à?" Chu Tùng Bách lấy sang xem, thấy một nhánh mai thêu rất có thần, cũng ngây ra một lúc.

Hoa mai vẫn chưa thêu hoàn thành, chỉ còn thêu thêm nửa đoá, chờ những đoá hoa mai đó thêu xong thì chiếc khăn lụa này đã hoàn chỉnh.

Trưa nay anh mới mang vật liệu về, không ngờ tốc độ của vợ anh lại nhanh như thế.

"Tư Tư biết thêu khi nào vậy?" Bà Chu kinh ngạc hỏi.

"Con thấy bình thường nàng không có việc gì làm chỉ thích mỗi chuyện này, chắc vợ con âm thầm luyện tập?" Chu Tùng Bách cũng không quá khẳng định nói.

Ky thật trước ngày hôm qua, trước khi vợ anh thay đổi hoàn toàn, anh cũng không hiểu vợ của mình lắm. Chỉ biết gần đây quần áo của anh bị rách đều do nàng vá lại, mà đường may rất bền chắc và đẹp.

CHƯƠNG 9

Editor: Anita

Chờ Lâm Tư Tư bung sủi cỏ đi ra, bà Chu lại hỏi:

"Tư Tư à, con biết thêu thừa khi nào vậy?" Cầm khăn tay trong tay hỏi.

Lâm Tư Tư đã cảm thấy anh hỏi vậy cũng là hiểu:

Lâm Tư Tư đã sớm suy nghĩ xong những lời giải thích cho sự thay đổi đột ngột của mình: "Từ khi gả về đây con vẫn luôn học mấy cái này. Nhưng cảm thấy mình thêu không được đẹp nên chỉ vá lại mấy bộ bị rách của Tùng Bách, sau đó con không xuống ruộng làm, nên rảnh rỗi âm thầm ở nhà học. Hiện tại thấy thêu cũng ổn nên mới nhờ chồng con lên thị trấn mua chút vải lụa và chỉ thêu về, nương, trước kia con không xuống ruộng làm việc không phải là con lười, mà là con cảm thấy làm ruộng chăm công kiếm không được bao nhiêu tiền, còn không bằng học cái này, nếu thêu đẹp thì một cái khăn tay bán ra cũng được không ít tiền, không tin nương cứ hỏi Tùng Bách."

Chu Tùng Bách đưa mắt nhìn nhánh hoa mai trông rất sống động sắp hoàn thành, gật đầu nói:

"Chiếc khăn lụa này nếu mang lên thị trấn bán cho cửa hàng thêu, ít nhất cũng có thể bán được một hai đồng."

"Có thể bán được một hai đồng?" Bà Chu tròn tròn mắt nói.

Mắt Lâm Tư Tư cũng tỏa sáng nhìn Chu Tùng Bách.

Đối với giá cả hàng hoá nơi này nàng đã hiểu rõ ràng. Thí dụ như năm đồng tiền lại có thể mua nhiều đồ như thế. Nếu nàng cố gắng một chút, một ngày có thể thêu được một cái khăn tay.

Một cái một đồng là được, vậy một tháng chính là ba mươi đồng, đây có chẳng phải sắp hơn cả

lương cán bộ sao?

CHƯƠNG 9

Editor: Anita

Chu Tùng Bách nói : "Đó là đương nhiên có thể, nữ cán bộ hiện nay chỉ thích dùng loại khăn tay như thế này."

Trước kia anh chưa từng nghĩ vợ anh lại có tài nghệ như thế này. Thêu đẹp và khéo léo như thế này chắc chắn sẽ có người mua. Anh còn tưởng là nàng rảnh rỗi nên mua về chơi.

"Khăn lụa này mai em sẽ thêu xong, chờ em thêu xong hai cái còn lại. Anh mang đến cửa hàng trên thị trấn thử xem, nếu bán được, anh mua thêm cho em nhiều một ít." Lâm Tư Tư nói.

"Được." Chu Tùng Bách gật gật đầu.

Bà Chu cũng cao hứng không thôi, nếu bán được, vậy chắc chắn là có thu nhập rồi.

"Nương, việc này nương đừng nói cho ai biết, không biết có được hay không đâu." Chu Tùng Bách nghĩ tới, vừa ăn sủi cảo vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tử Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Cái này còn cần con nói sao, nương chắc chắn không nói ra ngoài rồi." Bà Chu lập tức nói.

nói đùa sao, nếu đem chuyện này kể cho người khác nghe, người ta lại đây học, dạy hay không dạy? không dạy thì sẽ đắc tội với hàng xóm láng giềng, dạy thì tay nghề này của Tư Tư đâu còn là độc quyền nữa, nhiều người thuê ra nhiều sản phẩm thì giá thành làm sao cao nổi?

nói không chừng sau này Bách nhi còn phải dựa vào tay nghề của Tư Tư để sống, sao bà có thể nói ra ngoài được? Tất nhiên là không rồi.

"Trước kia đã làm cho nương vất vả, cũng lo lắng không ít cho hai đứa tụi con, sau này chúng ta sẽ sống bên nhau hoà thuận vui vẻ, nương không cần phải lo lắng cho tụi con nữa, đúng rồi nương, khi nào nương dời đến đây ở chung với tụi con vậy?" Lâm Tư Tư cũng mượn cơ hội cho thấy thái độ tranh thủ lấy lòng trước.

Cũng không thể để tướng công cảm thấy nương không hiền lành không muốn hầu hạ mẹ chồng.

"Nương, nương xem, vợ con cũng muốn nương dời đến ở chung kia, nương mau dời sang đây đi." Chu Tùng Bách nghe vậy liền nói.

Bà Chu nghĩ chính mình nếu lại đây cũng có thể giúp đỡ làm chút việc, cũng có thể làm cho con dâu chuyên tâm theo thừa, nên nói: "Muốn nương qua đây ở cũng được, chờ Tư Tư mang thai, đến lúc đó nương sẽ tới chăm sóc nó giúp con."

hiện tại bà sang đây ở chỉ là ăn cơm chùa, hơn nữa món theo này của Tư Tư có thể bán được hay không, vẫn chưa biết được, cho nên việc này để sau hằng tính.

"Nương đã hứa rồi nha!" Chu Tùng Bách lập tức nói, rồi nhìn vợ anh nói: "Vợ, tối nay anh tiếp tục cố gắng một chút, tranh thủ để nương mau bé cháu sớm sớm."

Lâm Tư Tư xấu hổ không chịu nổi, hán tử ngốc này, sao lại nói năng như thế trước mặt mẹ chồng, không biết xấu hổ. Nên nhanh chóng cúi đầu xuống ăn sủi cảo.

Mà bà Chu thấy con trai và con dâu như vậy thì vô cùng hài lòng, thấy điệu bộ tán tỉnh nhau của hai đứa nó như thế có phải bà rất nhanh sẽ có cháu bé bồng hay không?

một nhà ba người vui vẻ hòa thuận ăn sủi cảo thịt gà thơm ngát, nhưng nhà Chu gia bên này lại không thái bình như thế.

Chu lão đại năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, bà Chu mới mười sáu tuổi đã sinh ra ông, thời đại đó đều là kết hôn tương đối sớm.

Nhưng Chu lão đại lại là người vô cùng có hiếu, tuy rằng ông ra riêng trước khi cha ông hy sinh rất lâu, ai có nhà nấy, nhưng bởi vì cha Chu đột nhiên qua đời, lại biết được trong bụng nương của bọn họ còn mang theo đứa em nhỏ của cha từ trong bụng mẹ. Nên Chu lão đại mang mẹ đến nhà ông ở, bao nhiêu năm qua đều là ông chăm sóc cả hai người.

Mang theo con lớn nhất là Chu Kiến Quốc, con thứ hai Chu Kiến Vĩ còn có con dâu trưởng là Tôn Hiểu Tuệ cùng với con dâu thứ hai là Vương Phân mới vừa từ ruộng trở về, không nhìn thấy mẹ mình ở nhà, Chu lão đại lại hỏi: "Nương vẫn chưa về sao?"

"Bà cố về từ sớm, nhưng bà phải qua bên nhà kia ăn thịt gà nấu sủi cải rồi!" Chu Tuyết Lê tức giận nói.

"Nhà chú ba con làm thịt gà à?" Chu lão đại hỏi.

Tự động hiểu nhà bên kia là nhà người em thứ ba của ông.

"Nếu nhà chú ba tội nhỏ làm gà, thì với tính tình của thím ba sẽ sang mời mẹ sang đó ăn sao?" Chu Trần thị hừ một tiếng.

Trong các chị em dâu của nhà họ Chu, Chu Trần thị không thích nhất chính là người em dâu thứ ba, vợ của thằng Út thì đỡ hơn một chút.

Bởi vì nhà thằng Út có náo loạn như thế nào đi nữa, cũng sẽ không sang nhà Chu đại ca để làm âm ỉ, đều tự gây gỗ ở tại nhà mình. Hơn nữa mỗi lần cãi nhau đều là diễn vở uống thuốc trừ sâu tự sát, suốt hai năm qua riết cũng đã quen rồi.

Nhưng nhà chú ba thì lại quá đáng.

Mấy năm gần đây nhà nào cũng không đủ ăn đủ mặc, bên nhà bà là anh cả còn phải cung cấp nuôi dưỡng lão phu nhân với chú em chồng còn nhỏ dại, nhà chú hai thì hàng tháng còn gửi được ba đồng về nuôi, ít ra cũng có góp tiền.

Nhưng nhà chú ba thì sao?

Hoàn toàn không hề chi bất cứ thứ gì, không ra tiền không ra lực, đã vậy còn đấm ngực than khổ sở, rằng nhà thím ấy khó khăn biết bao nhiêu, chật vật biết bao nhiêu. Thậm chí còn muốn nhìn ngó đến ba đồng tiền mà chú hai gửi về.

May mà trong lòng lão phu nhân đều biết, những năm gần đây chưa từng thiên vị nhà chú ba bất cứ thứ gì, bằng không chắc bà buồn nôn chết luôn.

Nhưng được lợi nhất là chú sáu Chu Tùng Bách, nhưng nhà bà thỉnh thoảng cũng có thể dính chút phúc là được.

"không phải nhà chú ba, vậy là nhà ai?" Chu lão đại thất thần hỏi.

Trong lúc nhất thời, ông cũng quên luôn thằng em út nhà mình.

Vẫn là thằng cháu nội của ông, Chu Cát nói: "Bà cố được ông sáu mời sang nhà ăn thịt gà sủi cải rồi ạ."

"Đến nhà ông sáu của con ăn?" Kinh hãi lần này của Chu lão đại không phải là nhỏ.

Đừng nói ông, ngay cả đứa con lớn nhất là Chu Kiến Quốc cùng con dâu trưởng Tôn Hiểu Tuệ về mặt cũng đều là kinh ngạc.

"Ngày hôm qua bà sáu còn vừa uống thuốc trừ sâu, hôm nay hòa hảo rồi à?" Vợ của Chu Kiến Vĩ, Vương Phương nhỏ giọng nói.

"Đủ rồi." Chu Kiến Vĩ quát lớn.

Vương Phương bĩu môi.

"Vừa có thịt gà vừa có sủi cải, chắc chắn bà nội lên đưa tiền cho hai người bọn họ mua." Chu Tuyết Lê lặp lại lời cũ, đậm chột.

"Chị cũng nghĩ thế." Vương Phương nghe vậy, gật đầu nói.

Con dâu trưởng Tôn Hiểu Tuệ thì lại không nói lời nào.

Có gì để nói chứ, dù sao như thế nào đi nữa thì số tiền này làm gì cũng không thể đến tay nàng, đâu có liên quan gì đến nàng.

"Cũng không biết lão phu nhân nhét bao nhiêu, mới hôm qua còn âm ỉ đến thế mà hôm nay đã vui vẻ lại rồi." Vương Phương vẫn còn đang rất hứng thú với đề tài này.

"Em bớt nói một chút được không, bà nội còn có thể cho chú sáu bao nhiêu? Chú hai tháng nào cũng chỉ gửi có ba đồng, hôm trước bận rộn, bà nội vừa lấy tiền ra mua một kg thịt cho cả nhà ăn đó."

Chu Kiến Vĩ rất bất mãn đối với tật xấu nói huyền thuyên không ngừng của vợ mình, nên mắng thẳng.

“anh mắng chị hai làm gì, chị hai nói đúng lại nói thật nữa chs. Nếu không phải bà nội nhét tiền cho nhà đó, thì sao nhà đó có thể làm hòa với nhau nhanh như thế, đã vậy còn có thịt gà sùi cào để ăn nữa chứ.” Hiếm có người lên tiếng ủng hộ mình, Chu Tuyết Lê há có thể bỏ qua đồng minh, hừ lạnh nói.

“Đó là tiền của bà nội, bà nội thích xài như thế nào thì xài thế ấy, mày khó chịu như thế không phải là bởi vì bà không cho tiền mày sao?” Chu Kiến Vĩ nói.

Chu Tuyết Lê tức giận đến hốc mắt đều đỏ: “Rốt cuộc anh là anh ruột của ai vậy, sao cứ nói giúp nhà đó chứ?”

“Đương nhiên là nhà họ Chu, cho nên người trước sau gì cũng phải gả ra ngoài như mày nên bớt nhiều chuyện đi, muốn nhiều chuyện thì đợi khi gả sang nhà chồng, đến lúc đó thì nói.” Chu Kiến Vĩ nói.

“Nương, nương nhìn Chu Kiến Vĩ kia!” Chu Tuyết Lê tức giận đến giậm chân.

“Mày có kêu cha cũng vô dụng, lòng dạ mày thế nào, có ai không biết chứ.” Chu Kiến Vĩ nói.

“Được rồi, anh cũng bớt bớt lại đi.” Vương Phương vội vàng nói.

“Mà em cũng đừng tưởng rằng chỉ Chu Tuyết Lê, còn có em nữa, nếu gây chuyện để nhà cửa không yên, thì em cũng dọn đồ về nhà mẹ em mà sống!” Chu Kiến Vĩ giáo huấn sang vợ mình, một chút thể diện cũng không lưu.

Trực tiếp làm Vương Phương tức đến bật khóc, chạy ào về phòng.

“Được rồi, em đừng nói nữa.” Đại ca của hán Chu Kiến Quốc cau mày nói.

“Đúng vậy đó chú hai à, chuyện này cũng không có gì lớn lao.” Chị dâu cả của hán Tôn Hiểu Tuệ cũng nói.

“Khi nào ăn cơm a, làm quần quật cả một ngày, sắp chết đói rồi, về nhà còn bị bức mình kiểu này.” Chu Kiến Vĩ nói.

Chu Trần thị vỗ nhẹ lên tay thẳng hai luân bên vực người ngoài một cái, sau đó liền mang theo con dâu cả đi vào nấu cơm.

Nhà của Chu lão đại ăn uống cực đơn giản, nhất là bây giờ, đang chuẩn bị vào thời kì ngâm hạt.

Thức ăn là bánh bột ngô cùng với canh bí.

Kỳ thật những món ăn này đã là hơn rất nhiều nhà người khác, không ít nhà đều chỉ được ăn khoai lang nấu, mấy món đó còn khó ăn hơn.

Chu lão đại cùng các con một một ngày, khẩu vị là cực tốt, nhưng Chu Tuyết Lê lại ăn đầy tức tối, cảm thấy bánh bột ngô trong tay thật sự là khó có thể nuốt xuống, canh bí cũng không thể nuốt nổi vì không có mùi thịt. Nhưng bên kia lại có thịt gà sùi cào. Sao thiên lôi không đánh chết hết ăn lại nằm hai vợ chồng kia chứ!

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai người cũng không đành lòng chưa tài trí suy nghĩ đến nhà họ.

Chu lão thái mỹ mãn ăn một bữa sủi cảo nhân thịt gà sau đó đi trở về.

Bà cũng không muốn quấy rầy cô dâu mới của thằng út, bằng không khi nào mới có thể bế cháu trai?

Tuy rằng lão nhân gia ngay cả chất trai cũng đã được ôm, nhưng bà thêm khát nhất vẫn là con trai hay con gái gì cũng được của thằng út nhà bà.

"Nương ăn thấy vui vẻ lắm." Lâm Tư Tư thu dọn bát đĩa, nói.

"Hai ta mau mau sinh một đứa bé để nương có thể ở chung với chúng ta mỗi ngày thì nương sẽ càng vui vẻ hơn." Chu Tùng Bách nói.

Anh cũng biết mẹ già muốn ở chung với anh, bất quá chỉ là không muốn liên lụy anh mà thôi, trước đây anh vẫn đang tìm phương pháp, vốn còn nghĩ đi vận chuyển thịt heo hay buôn vải này nọ, nhưng bên kia đều đã có người chiếm đầu đến lượt anh, cùng lắm thì anh đi kiếm chút thức ăn cho gia đình thì còn tạm được, những công việc khác khó mà có cơ hội.

Lần này, anh cũng thiếu chút nữa đã bỏ lỡ, cũng may vợ anh tỉnh ngộ đúng lúc

đem tiền vốn lấy ra cho anh.

"Vợ, chúng ta ôm một con chó trở về nuôi được không?" Chu Tùng Bách nói như vậy.

Lâm Tư Tư nói: "Sao đột nhiên lại muốn nuôi chó?"

"Công việc của anh là phải ra ngoài từ nửa đêm, đến rạng sáng hôm sau mới trở về, đến lúc đó trong nhà chỉ có một mình em." Chu Tùng Bách nói.

"Vậy anh đi ôm một con về nuôi đi." Lâm Tư Tư gật đầu nói.

Chu Tùng Bách cười nhìn vợ anh, không nói chuyện, Lâm Tư Tư cao thấp nhìn nhìn chính mình, hỏi: "Anh nhìn cái gì vậy?"

"Vợ, em không hỏi anh đem tiền của em đi làm công việc gì hay sao?" Chu Tùng Bách nói.

"Anh không nói thì em cũng không hỏi, tóm lại anh sẽ không để em với nường bị đói đâu, không có gì phải lo lắng." Lâm Tư Tư không thêm để ý nói.

Nàng thật sự không thêm để ý.

Trượng phu nhà nàng tuy hơi lười một chút, nhưng cũng chỉ là thích chơi đùa lông bông, không chơi gái không bài bạc,

Chương 11

ngày thường không ngoan ngoãn xuống ruộng chăm công như những nông dân bình thường khác. Nên thành người lười biếng hết ăn lại nằm trong mắt những người dân trong thôn.

Nhưng Lâm Tư Tư lại cũng không thấy thế, làm ruộng cực kì vất vả nha, quanh năm suốt tháng cũng không kiếm được tiền gì, làm tối mày tối mặt thì bản thân miễn cưỡng ăn được bảy phần no, không đi làm thì cũng có sao đâu, dù sao cũng không phải không có ăn.

Chu Tùng Bách đưa tay vừa muốn đem nàng dâu nhà hắn luôn làm cho hắn thương thương không thôi kéo vào lòng, nhưng đã bị Lâm Tư Tư né: "Anh đi xem có ... con chó nhỏ hay không đi, em đi rửa bát."

Ban ngày, anh không lúc nào là nghiêm chỉnh.

Chu Tùng Bách liền gật đầu đi ra ngoài.

Lâm Tư Tư đem công việc trong nhà làm xong, liền nấu một nồi nước tự mình tắm rửa một cái, sau đó mới bắt đầu thêu thùa.

Nàng thêu một mẫu có chút đơn sơ, lần khác bên Chu Tùng Bách cho nàng làm

Truyện được
Quảng Hằng
Truyện được edit tại Cung Quảng Hằng

khác kêu Chu Tùng Bách chờ hàng tại
một cái, còn cái hiện tại thì dùng tạm
thời.

Thêu nửa giờ, trời càng ngày càng tối
xuống, Lâm Tư Tư cũng đốt đèn dầu lên.

Chu Tùng Bách trở về liền mang theo
một chú chó con chưa dứt sữa trở về.

"Nhanh như vậy đã có?" Lâm Tư Tư kinh
ngạc nói.

Chu Tùng Bách không thêm để ý nói:

"Một con chó con mà thôi, có gì khó
đâu."

"Trong nhà còn có nửa cân đường đỏ,
ngày mai anh mang đi đưa cho người ta,
coi như là mua con chó này." Lâm Tư Tư
nói.

"Ta đưa cho thằng bé một xu, đường đỏ
chính em còn quý không dám uống, làm
gì cho người khác?" Chu Tùng Bách nói,
đã vậy còn đưa đến nửa cân đường. Chu
Tùng Bách đột nhiên cảm thấy, nàng
dâu nhà mình hình như rộng rãi quá
tay? Lâm Tư Tư nấu một chén cháo nhỏ,
dùng linh tuyến thủy nấu, dứt cho con
chó con mới bắt về, sau đó lại phân một
ít cho đám gà ở sau vườn.

"Vợ à, giờ này cũng không còn sớm,
chúng ta đi nghỉ ngơi thôi, đừng lãng
phí dầu hoả nha?" Chu Tùng Bách ngời

Truyện được edit tại Cung Quảng Hằng

mùi hương thoang thoảng trên người vợ anh liền tâm viên ý mã, nói.
"Trên bếp còn chứa anh chút nước nóng, anh đi tắm đi."

Chương 11

Lâm Tư Tư tuy rằng từ chuyển kiếp tới liền đón nhận những lời cợt nhả cùng lời nói ám chỉ không ít, nhưng mặt vẫn đồ ửng ngượng ngùng.

Chu Tùng Bách liền lập tức đi tắm, hẳn cũng không cần bước vào phòng tắm nhỏ phía sau, trực tiếp tắm luôn ở trong sân.

Lâm Tư Tư nhìn thân thể cường tráng của anh, tim đập lỗi một nhịp.

Chu Tùng Bách lại không quan tâm nhiều như thế, tắm rửa xong liền trực tiếp kéo nàng đi trở về phòng.

Đại khái là hôm nay được ăn no nên sức chiến đấu của Chu Tùng Bách so với hôm qua còn mãnh liệt hơn một chút.

Lâm Tư Tư cuối cùng vẫn là không địch lại ngủ mê mang, Chu Tùng Bách lúc này đây đã đủ hài lòng, ôm vợ anh nghĩ ngày hôm qua và hôm nay đều cố gắng như

vậy, bụng nàng dâu nhà anh chắc cũng sắp mang bầu rồi?

Chu Tùng Bách ôm nàng dâu ngủ say sưa trong giấc mộng làm giàu sắp tới. Ngày hôm sau ăn xong điểm tâm, Chu Tùng Bách liền đi ra cửa, đi làm gì thì Lâm Tư Tư cũng không có hỏi, chỉ hỏi anh trưa nay có trở về ăn cơm hay không, Chu Tùng Bách nói có, nàng cũng không quản anh đi đâu.

Chu Tùng Bách sáng sớm ra cửa, mãi cho đến giữa trưa mặt trời đứng bóng mới trở về.

Lần này trở về rõ ràng cho thấy anh l mệt mỏi, dù cho buổi sáng Lâm Tư Tư đã làm cho anh bữa sáng thập phần phong phú, nhưng đến giờ này đã đói đến mức bụng sôi ầm lên.

Lâm Tư Tư liền nấu cho anh món sủi cảo thịt heo dưa chua.

Buổi sáng thịt làm một ít, còn dư lại nàng cũng đã băm nhuyễn rồi gói thành sủi cảo dưa chua mà anh thức ăn nhất. Tuy rằng Chu Tùng Bách mệt bỏ hơi tai, nhưng món sủi cảo thịt heo dưa chua mà vợ anh làm đã an ủi thể xác và tinh thần mệt mỏi của anh cực lớn.

Đại thiếu gia Chu Tùng Bách chưa bao giờ mệt qua như vậy, nhưng anh là đàn

ông thì đành chịu thôi, mẹ già, vợ yêu và con sắp chào đời, không nuôi sao được? Anh cũng không thể để bọn họ theo anh chịu khổ.

Ăn một bữa sủi cảo thịt heo dưa chua thật no, Chu Tùng Bách liền đi ngủ.

Đại khái là quá mệt, ngủ một giấc đến hơn năm giờ chiều, vốn còn muốn ngủ tiếp, bởi vì bắt đầu từ tối nay trời vừa khuya thì anh đã phải vào trong núi bắt đầu làm việc.

Chương 11

Dương nhiên là phải ngủ bù vào ban ngày rồi.

Nhưng bụng đói rồi.

Lâm Tư Tư cũng đã ở phòng bếp bận rộn làm việc, buổi tối ăn món dưa leo xào trứng, cùng với bánh bao đã được hấp sẵn.

"Vợ à, em hấp bánh bao khi nào thế."

Chu Tùng Bách ăn bánh bao bột ngô, cùng với dưa lei xào trứng ăn cực kì ngon miệng.

Giữa trưa ăn rất no, nhưng vừa ngủ dậy thì bụng liền lại đói.

"Em còn làm cho anh hai cái bánh mì lớn,

toại nay nếu anh có ra ngoài thì nhờ
mang theo, để dành đôi thì ăn." Lâm Tư
Tư bung súp rong biển bước ra, nói.

"Còn có bánh mì trắng lớn nữa hả?" Chu
Tùng Bách không khỏi nói.

"Buổi tối anh còn phải đi ra ngoài làm
việc, nên phải chuẩn bị sẵn chút thức ăn
dự trữ cho anh, bằng không làm sao
chịu được?" Lâm Tư Tư cũng ngồi xuống
ăn, nói.

Cũng chính là bây giờ trong nhà quá
nghèo, bằng không nàng làm sao nữa để
cho anh vất vả kiếm tiền như thế?

Buổi trưa hôm nay anh từ bên ngoài trở
về trong lòng nàng cũng đã có ý định,
bởi vì dù cho anh tắm rửa xong mới trở
về, nhưng mà trên người anh vẫn lây
dính một chút hương vị, người ngoài
người nhất định không thể ngửi thấy,
nhưng nàng trời sinh khứu giác linh
mẫn, nàng lập tức liền đoán được đó là
mùi gì.

Nếu nàng đoán không sai, tương công
gan lớn nhà mình tám chín phần mười là
hợp tác với bạn bè mở trại chăn nuôi
heo.

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit: Anita

Thời điểm này, không được phép nuôi heo riêng hưởng chi là lập chuồng, cho nên hẳn là làm ở trong rừng sâu hoang vắng, nàng cũng không nói gì, dù sao làm cũng đã làm, nàng chỉ hy vọng hẳn đừng quá mệt mỏi bản thân.

Công việc thì không thể giúp, nhưng về cái ăn uống bổ dưỡng, nàng nhất định là phải cố hết sức.

Chu Tùng Bách bị vợ hẳn hung hăng cảm động một phen, hôn một cái chụt lên môi nàng 1 cái, Lâm Tư Tư xấu hổ đến không chịu nổi: "anh ăn com đàng hoàng nào."

"Vợ, em yên tâm, anh nhất định sẽ cho em được sống cuộc sống tốt nhất." Chu Tùng Bách đặc biệt nghiêm túc nhìn vợ anh nói.

"Em biết anh là người đàn ông có bản lĩnh mà." Lâm Tư Tư gật đầu nói.

Những lời này đã làm cho mặt của Chu Tùng Bách như mang theo gió xuân, nàng dâu nhà mình còn khen mình như thế, làm anh tự tin hẳn lên.

"Mau ăn, ăn xong lại đi ngủ một lát, chén canh rong biển này anh uống cho hết nha." Lâm Tư Tư nói.

"Được." Chu Tùng Bách gật đầu.

Ăn xong bữa cơm chiều phong phú, Chu Tùng Bách liền tiếp tục ngủ, nhưng lúc này lại không ngủ được.

Dù sao đang tuổi nhiệt huyết sôi sùng sục, buổi sáng thì mệt nhọc, nhưng ngủ một giấc dài không những đã khôi phục được đầy đủ năng lượng mà còn muốn thương thương nàng dâu nhà mình.

Lâm Tư Tư đúng là rất muốn mau sớm có bầu hài tử, nhưng cũng thông cảm anh không dễ dàng, liền khuyên anh: "anh vẫn nên nghỉ ngơi thêm một chút nữa đi, em thấy anh mệt không ít đâu."

Chu Tùng Bách cảm thấy thực lực của mình bị người nào đó nghi ngờ, liền nói: "anh mệt mỗi hồi nào? Em có tin chỉ cần em leo lên giường thôi, ta làm theo có thể đem vợ người mệt ngủ mất."

Sắc mặt Lâm Tư Tư mang theo đồ ửng: "Vậy anh đi tắm rửa trước, mùi trên người anh em chịu không nổi."

"Mùi gì? Làm gì có mùi gì chứ, anh tắm trong sông từ sáng rồi." Chu Tùng Bách ngừ người mình, nói.

"Khứu giác của em rất tốt." Lâm Tư Tư như ám chỉ, nhìn về phía anh nói.

Chu Tùng Bách nghe không hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, nói: "Được rồi, anh đi tắm thêm lần nữa đây."

Tắm rửa xong trở lại, bắt đầu ép buộc Lâm Tư Tư.

Những ngày tiếp theo Chu Tùng Bách xác thực đều là vô cùng bận rộn, vừa lúc mới bắt đầu còn có chút không quy luật, giữa trưa có đôi khi còn phải đi làm sống một chuyến, nhưng như thế nửa tháng sau, giờ giấc nghỉ ngơi của Chu Tùng Bách dần theo quy luật.

Bình thường hơn mười giờ anh đi ra cửa, mãi cho đến khoảng sáu giờ sáng mới từ bên ngoài trở về.

Người trong thôn mặc dù có nói thầm, bất quá bởi vì mấy ngày hôm trước có một lần anh xách con gà rừng từ bên ngoài trở về, người trong thôn liền tự động cho rằng anh đi săn thú.

Nhưng Chu lão phu nhân thì lại không quá tin tưởng những lời này, lặng lẽ sang đây hỏi Lâm Tư Tư, nhưng Lâm Tư Tư làm sao dám nói thật với bà, nếu nói cho lão nhân gia rằng con trai của bà đang hợp tác với người khác mở trại nuôi heo tận rừng sâu, làm bà sợ hãi thì phải làm sao đây?

Đây chính là không được nhà nước cho phép, nếu bắt được, vậy còn phải ngồi tù, đây là mấy năm nay chính sách nói rộng được một chút, chứ nếu ở trước kia, nói không chừng là bị bắn chết rồi.

Nếu có thể, Lâm Tư Tư thực không muốn để cho anh đi mạo hiểm, nhưng không cho anh đi làm cũng không được, phá hư

tình cảm vợ chồng, bởi vì anh thật sự rất muốn làm một công việc gì đó kiếm ra tiền, cô cũng tính để anh làm chỉ một năm, đến năm sau sẽ không cho anh đi làm loại chuyện này nữa.

Có tiền hay không vẫn là chuyện sau này, quan trọng nhất chính là quá mệt mỏi, ngày đêm điên đảo.

Mà bây giờ cô cũng không có thời gian để khuyên anh những chuyện này, bảo anh đừng đi làm.

Bởi vì mấy ngày hôm trước cô cùng Thái Chiêu Đệ còn có mấy người phụ nữ nhân khác hẹn nhau cùng đi vào trong thành, cô từ chủ cửa hàng nhận về một cặp áo gối. cô nhìn thấy cặp áo gối kia bán rất chạy, một đôi áo gối có thêu hình uyên ương bán được đến ba mươi tám đồng!

Nếu thêu xong, một cặp áo gối chủ cửa hàng đồng ý thu lại với giá ba mươi lăm đồng.

Mặc dù không dễ thêu, nhưng cũng không

phải thêu không được, chỉ là có vẻ mất thì giờ mà thôi, nhưng dù sao cả ngày cô cũng không có chuyện gì làm, nên nhận thêm việc này cũng không sao cả.

Về phần khăn tay, cô không định làm nữa, một cái khăn tay chỉ có thể bán được một đồng.

Mấy ngày nay đúng là làm cô kinh doanh được không ít tiền, nhưng thêu áo gối lợi nhuận hiển nhiên lớn hơn nữa.

Bởi vì đều là cho người kết hôn mới dùng, người ta đều rất chịu chi tiền cho những việc này, dù sao cả đời cũng chỉ có một lần như thế.

một đôi bao gối cô đại khái bây giờ

có thể hoàn công, bảy ngày liền có ba mươi lăm đồng tiền, một ngày được lời khoảng năm đồng, đương nhiên là vẫn chưa trừ đi tiền vốn.

Lần này cô lấy về lại hai cặp áo gối, định làm xong mới nhận thêm.

Lâm Tư Tư đang thêu bao gối, Chu Tùng Bách cũng không có ở nhà.

Hiện tại anh đều đến tận sáng mới về nhà, đánh răng rửa mặt xong liền ăn thoải thích bữa điểm tâm vợ anh đặc biệt làm cho anh sau đó liền đi ngủ, ngủ một giấc đến giữa trưa mới thức dậy ăn cơm trưa.

Ăn cơm trưa xong nghỉ một chút, anh sẽ đi theo mẹ anh cắt cỏ cho heo ăn, cũng có thể lấy thêm một ít phân về bón, thời điểm chạng vạng trở lại dùng com, tắm rửa, chơi cô, sau đó tiếp tục ngủ thẳng đến nửa đêm mới đi ra ngoài làm

việc...

Cả ngày đều lặp đi lặp lại tiết tấu như thế.

Lâm Tư Tư thêu yên ương, tay còn lại bắt đầu sờ sờ ở trên bụng mình, bụng của mình có phải có động tĩnh hay không?

Căn cứ theo chu kỳ kinh nguyệt của nguyên chủ thì đã đến mấy ngày nay. Sao vẫn còn chưa tới?

Nàng cũng không quá hiểu y thuật, cho

nên còn không xác định, nhưng Lâm Tư Tư cảm thấy tỷ lệ hẳn là tương đối lớn.

Bởi vì mấy ngày nay xuống dưới số lần phụ quân thương thương cô đều rất thường xuyên, cô lại có linh tuyến điều trị thân thể, hơn nữa mỗi ngày đều ăn uống rất tốt, nếu hiện tại mang thai, cũng không phải là không có khả năng.

Bất quá cho dù nghĩ như vậy, Lâm Tư Tư cũng không có nói cho Chu Tùng Bách biết trước, mỗi lần Chu Tùng Bách muốn, cô liền nói thân thể của mình không thoải mái.

Chu Tùng Bách nghĩ rằng cô đến ngày đó nên cũng không có động cô, nhưng trong lòng cũng có chút mất mát nha.

Mẹ anh từng hỏi riêng với anh, hỏi vợ anh tháng này gì đó có tới hay không? anh vốn là không biết, chợt nghe mẹ anh nói nếu như không có tới, vậy thì cũng có thể là có tin mừng, nếu tới, thì là không có.

Hiện tại vợ anh đến kì, vậy thì không phải đồng nghĩa với không có sao?

"Vợ, hôm nào chúng ta đến bệnh viện xem thử đi?" Chu Tùng Bách ôm cô nói, dù sao anh cũng đã hai mươi ba, tuổi cũng không coi là nhỏ, là lúc nên có một đứa con.

"Được." Lâm Tư Tư cũng hiểu

được nếu mấy ngày nữa còn chưa tới, thì nên đến bệnh viện khám xem.

Chu Tùng Bách liền không nói gì, biết cô không thoải mái, nên anh chỉ ôm cô đơn thuần ngủ.

Lâm Tư Tư cũng ôm thắt lưng bên trái của anh ngủ.

Đùng thấy thời gian này anh đều ra ngoài từ khi trời vừa sập tối đến sáng mới về nhưng Chu Tùng Bách cũng không hề gầy xuống, không chỉ có không gầy, người nhìn càng thêm vạm

vỡ hơn trước kia một chút.

Cái này cũng là vì Lâm Tư Tư chăm sóc tốt.

Lần trước cô đi một chuyến đến thị trấn, đã mua sắm không ít thứ trở về. Bột mì và những thứ cần thiết khác đều có, nhưng quan trọng nhất là còn có gạo được vận chuyển từ địa phương khác tới, gạo cực kì thơm.

Chung com ăn chung với thịt ba chỉ kho tàu, cảm giác đó làm Chu Tùng Bách ăn đến miệng đầy dầu mỡ, trên cơ bản mỗi bữa com đều không hề làm anh thất vọng, biến đổi đa dạng làm cho anh ăn ngon, còn có linh

tuyền thủy tẩm bổ điều trị, có thể không đem này cậu trai tráng kiện này nuôi bần chắc sao?

Ngày chỉ chớp mắt đã bước vào giữa tháng năm.

Hai ngày này trời bắt đầu mưa, Chu Tùng Bách có chút nóng nảy như lửa đốt.

"Trời mưa cũng không sao, áo mưa vẫn còn dùng rất tốt." Lâm Tư Tư nói.

Áo mưa vẫn là do cô mới mua về.

Hôm kia cô lại cùng với những người trong thôn cùng nhau đến thị trấn, bán hai cặp áo gối trực tiếp thu vào bảy

mươi đồng, trừ đi tiền vốn cũng kiếm được năm mươi đồng.

Đây là số tiền cô kiếm được trong nửa tháng, nếu làm đủ một tháng, vậy một tháng cô sẽ có đến một trăm đồng tiền.

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Bất quá Lâm Tư Tư không có ý định để bản thân mình cực nhọc như thế, một tháng năm mươi đồng tiền kia đã đủ vừa lòng, đủ để trong nhà ăn uống no đủ còn có thể còn thừa lại hơn phân nửa.

Bởi vì tiền lương một tháng của cô nhân viên bán hàng nhận thu gói uyên ương của nàng, cũng chỉ có mười sáu đồng, đây đã được coi là tốt nhất, còn có người chỉ nhận được mười ba, mười bốn đồng, những người đó cũng đã mừng rỡ không thôi.

Phía nhà nàng nếu chỉ một tháng hai mươi đồng tiền phí sinh hoạt, vậy có thể làm cho trong nhà mỗi ngày đều có thể ăn được thịt, còn dư lại ba mươi đồng tiền thì để dành lại.

Việc này Chu Tùng Bách cũng không biết, hiện tại mỗi một ngày anh đều rất bận rộn, việc này vợ anh có thể tự mình giải quyết, anh trừ lúc ban đầu giúp nàng đi bán khăn tay ra thì còn lại đều do chính nàng tự giải quyết.

"Khí trời như thế này thì heo con rất dễ bị bệnh, hôm qua anh cũng thấy có một con heo con không được khoẻ, nếu tiếp tục như thế, thì chắc chắn chịu không nổi, đến lúc đó nếu liên lụy mấy con heo khác, vậy phải làm sao bây giờ?" Chu Tùng Bách nói.

Hiện tại vợ anh đã biết công việc của anh làm, mấy ngày trước đây anh đã thắng thắn với nàng, bởi vì thời gian gần đây anh cảm thấy nàng dâu nhà mình là đáng tin, vì thế liền nhìn không được cùng nàng chia sẻ bí mật này, hiện tại nên cũng nói ra điều anh lo lắng.

"Heo con bị bệnh thật sự phiền toái không nhỏ." Lâm Tư Tư gật đầu nói.

Chu Tùng Bách đã muốn mặc áo mưa vào đi ra ngoài, Lâm Tư Tư nói: "Mới giờ này sao anh lại đi rồi?" hiện tại chỉ mới hơn bảy giờ thôi.

"Anh muốn đến đó nhìn xem, không xem anh lo lắm." Chu Tùng Bách nói.

Lâm Tư Tư đương nhiên biết phu quân nhà mình để ý đám heo con này đến bậc nào, nên đến nhà bếp rót linh tuyến thủy vào một cái hồ lô đưa cho hắn, nói: "Đây là nước thần cầu xin đại tiên phù hộ, anh mang theo cho heo con uống vào, heo con dám chắc sẽ khoẻ hơn."

Chu Tùng Bách: "..."

"Như thế nào, anh không tin sao?" Lâm Tư Tư không khỏi nói: "Anh xem đám gà con của chúng ta xem, bắt trở lại lâu như vậy có phải nuôi đều rất tốt hay không, không hề hao hụt dù chỉ một con?"

"Là uống loại nước thần này à?" Chu Tùng Bách dờ khóc dờ cười nói.

anh đúng là không biết vợ anh lại là người mê tín như vậy, loại tin trời tướng phật này đã bị bào trừ từ lâu, hiện nay đâu còn ai tin nữa.

"Em vốn cũng đâu biết thôi, nhưng từ khi cầu xin đại tiên phù hộ, không biết tại sao, giống như chỉ sau một đêm liền tự nhiên thông minh, anh xem, bây giờ phải em thêu rất đẹp không? một cặp áo gối của em có thể bán được ba mươi lăm đồng, khấu trừ tiền vốn mười đồng, em còn có thể kiếm được hai mươi lăm đồng, bây giờ em có thể hoàn thành một đôi, đây đều là đại tiên cho em bán lãnh, anh còn không tin?" Lâm Tư Tư liền trực tiếp đem anh đây thắng ra ngoài phòng và nói như vậy.

Cũng chỉ có thể nói như vậy thôi, bằng không giải thích thế nào về linh tuyến thủy của nàng.

Chu Tùng Bách nhìn cặp áo gối uyên ương trên khay thêu của nàng, thất thần nói: "Như vậy, có thể kiếm được hai mươi lăm đồng?"

"Đúng vậy, còn phải cho cô gái bán hàng kia ba đồng nữa." Lâm Tư Tư nói.

"Đều dựa vào đại tiên?" Chu Tùng Bách nói.

"Dù sao anh tin em thì anh cũng không mất mát gì, không phải chỉ là một chút nước thôi sao?" Lâm Tư Tư tức giận nói.

Chu Tùng Bách về mặt bắt đầu dĩ, nhưng cũng nhận lấy, sau đó anh liền đội mưa đêm ra cửa, còn dùng giấy dầu bao hai cái bánh mì trắng lớn mang theo.

Bây giờ trong nhà có điều kiện hẳn rồi, bên trong bánh mì trắng có thịt heo băm, còn có trứng gà cùng cải trắng, thực sự rất ngon.

Lâm Tư Tư ngoài miệng nói là không lo lắng, nhưng trong lòng cũng rất không yên tâm.

Trời mưa to như thế này, trọng phụ vì có thể kiếm ít tiền cho gia đình mà phải đội mưa đi ra ngoài, mặc dù sẽ không có chuyện gì, nhưng mà nàng vẫn lo lắng.

Lâm Tư Tư sờ sờ bụng mình.

Hiện tại nàng trên căn bản là có khả năng khẳng định, nàng đã mang thai, vẫn chưa có đi bệnh viện kiểm tra, mấy ngày nay cũng bởi vì đám heo con xảy ra chút vấn đề, cho nên Chu Tùng Bách cũng không rảnh rỗi, toàn bộ tâm ý của anh đều lo cho đám heo con, ngay cả chuyện trên giường anh còn không có thời gian để nghĩ đến, chớ nói chi là đến bệnh viện trong thị trấn.

Kỳ thật bên y tá xã cũng có, nhưng Lâm Tư Tư càng muốn vào trong thị trấn để nhìn xem, bên kia sẽ tốt hơn một chút.

Trong nhà chỉ còn lại Lâm Tư Tư, đương nhiên còn có Vượng gia đang dần trưởng thành.

Vượng gia chính là tên của chú chó con.

Thức ăn của nhà rất tốt nên Vượng gia trở mã cũng không tệ, Lâm Tư Tư mỗi ngày đều cho nó uống linh tuyến thủy, cho nên Vượng gia so với các con chó cùng bầy đều linh tính hơn nhiều.

Nhưng rốt cuộc vẫn là nhỏ một chút, Lâm Tư Tư cảm thấy nên mời mẹ chồng nàng sang ở chung, bằng không trong nhà chỉ một mình nàng, nàng cũng có chút sợ.

Mặc dù biết sẽ không xảy ra chuyện gì, trong thôn lẫn lộn vui lòng người sống tạm bợ trong nhà, ai dám đến tìm chết à?

Hôm nay có chút lạnh, hơn nữa hứa là vì mang thai duyên cớ, Lâm Tư Tư không bao lâu thời gian liền mệt rã rồi, khai báo vượng nhà xem thật kỹ nhà sau, liền đi ngủ.

Về phần Chu Tùng Bách đang vội vã sang vào rừng sâu núi thẳm xem bầy heo con.

Bên này không phải một mình anh đến xem, còn có một người ở đây, nhìn thấy anh đến sớm như vậy, khi tới sắc mặt đều thay đổi, vội hỏi: "Sao thế?"

"Yên tâm, không có chuyện gì, là tôi lo lắng cho bầy heo con, con heo con hôm qua sao rồi, hôm nay chịu ăn chưa?" Chu Tùng Bách hỏi.

Nghe anh chỉ là lo lắng cho bầy heo con, người này lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không giống như Chu Tùng Bách, hắn đều ở đây trông chừng mọi thời khắc, Chu Tùng Bách cùng vài người khác còn lại là chia thời gian đến đây để làm việc.

Đương nhiên còn có theo dõi, tóm lại là phải làm bảo đảm không hề có bất kỳ sơ xuất gì, bằng không ai cũng không thoát chạy được.

"Xem bộ dáng là sắp không xong, hôm nay không chịu ăn." Người này nghe vậy liền đáp.

Chu Tùng Bách lúc này muốn ngựa chết thành ngựa sống, đem hồ lô trong tay ném cho hắn: "Đi đút cho heo con thế này đi."

"Đây là gì?" Người này mở hồ lô ra ngửi ngửi, không có mùi vị nha.

"Nước thần vợ tôi cầu được." Chu Tùng Bách nói.

Người này: "..."

"Còn thất thần làm gì, đây chính là vợ tôi thành tâm thật ý đến cầu đó, mau đi đút cho heo con đi." Chu Tùng Bách nói.

Người này hiện tại cũng cùng một ý nghĩ như Chu Tùng Bách, đều là ngựa chết thành ngựa sống, vì thế đem đi đút cho con heo kia.

không chỉ có con heo con này, còn có mấy con ốm yếu khác đang muốn bỏ ăn cũng đều có phần.

Chờ sau khi đút nước xong, Chu Tùng Bách cùng người này liền nhìn chăm chú bầy heo con.

Nhưng đám heo con lại không hề có chút phản ứng gì, vẫn là bộ dạng thoi thóp chờ chết.

"Về mặt của anh như thế là sao, cho dù không có tác dụng, đó cũng là một mảnh tâm ý của vợ tôi." Chu Tùng Bách trừng mắt nhìn đối tác nói.

"Cậu nói như thế nào với vợ cậu vậy?" Người này cau mày nói.

"Yên tâm đi, mạng của tôi cũng đã treo ở chuồng heo này, vợ tôi cũng không muốn làm quả phụ, một câu cũng sẽ không nói ra ngoài." Chu Tùng Bách nói.

Bởi vì hần tới trước, nên cũng bắt tay luôn vào công việc, rửa chuồng heo nấu thức ăn cho heo, những điều này đều phải tự thân tự lực, Chu Tùng Bách hiện tại đã quen rồi, một chút không ghét bỏ.

Chờ thu thập xong, thời gian cũng đã sắp mười hai giờ khuya, bạn đối tác đã đi ngủ từ sớm, Chu Tùng Bách lấy bánh bao ra bắt đầu ăn, đại khái là người được mùi bánh bao của anh, mấy con heo con thế nhưng hướng về phía hần

hừ hừ lên.

Đây là muốn ăn thức ăn.

Chu Tùng Bách mừng rỡ!

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Lâm Tư Tư ở nhà cũng không biết ý nghĩ hiện tại của Chu Tùng Bách nên ngủ rất say, khí trời thoáng lạnh nên ngủ rất ngon, ngủ một giấc đến tận sáng ngày hôm sau.

Cả người đều ngủ no rồi.

Sau khi rửa mặt, tự mình uống xong chén linh tuyến thủy, sau đó liền múc gạo đem vo, rồi đặt lên bếp lò và chặt thịt.

Sáng nay nàng nấu cháo thịt nạc.

Chờ lúc Chu Tùng Bách trở lại thì Lâm Tư Tư đã làm xong.

Cháo thịt nạc cùng với rau xanh hái ở sau vườn, ngọt giòn tươi sống lại ngon miệng.

Chu Tùng Bách vừa trở về liền muốn ôm vợ anh hôn, nhưng bị Lâm Tư Tư lẩn trốn: "anh đi rửa mặt trước đã."

"Em dám chê chồng em sao?" Chu Tùng Bách trợn mắt nói.

Lâm Tư Tư mấy ngày nay đã hiểu rất rõ tính tình của anh, một chút không sợ, nói: "Em không chê, em thương chồng em lắm."

Chu Tùng Bách cười: "Vợ, cái miệng của em sao còn ngọt ngào hơn miệng của anh vậy?"

"Nồi nào úp vung nấy thôi chồng à." Khi Lâm Tư Tư nói câu này đã bụng sẵn chậu rửa mặt tới.

Chu Tùng Bách liền cười đi rửa mặt, đem mặt mũi rửa sạch sẽ, sau đó mới quay về ăn điểm tâm, nhìn thấy anh khôi phục hăng hái như mọi khi, Lâm Tư Tư không cần hỏi cũng biết là do linh tuyến thủy hần đã có tác dụng.

Quả nhiên trên bàn cơm ăn cháo thịt nạc thơm ngào ngạt, cùng với rau dưa tươi mới hái, Chu Tùng Bách không cần nàng hỏi liền tự mình mở miệng nói: "Vợ, tối nay em đixin thêm ít nước thần cho anh thêm được không?"

"Có hiệu quả?" Lâm Tư Tư với về mặt cực kì kinh ngạc nói.

"... Đây không phải là vợ nói à?" Chu Tùng Bách thấy nàng như vậy liền thất thần hỏi.

Vợ anh không chắc là có hiệu lực sao? Vậy sao tối qua còn nói chắc chắn như thế.

"Em thấy anh nóng ruột quá nên trấn an anh thôi mà." Lâm Tư Tư thuận miệng nói.

Chu Tùng Bách liền đặc biệt hết chỗ nói rồi, tối qua thấy mấy con heo con bắt đầu khôi phục thèm ăn, tâm tình của anh tốt thôi miễn bàn tới, vốn nghĩ rằng đều là nhờ công lao nước thần do nàng dâu nhà mình cầu đến, chẳng lẽ là không phải sao?

"Vợ, nhưng nước thần thực sự có hiệu quả." Chu Tùng Bách vẫn không nhận được có chút tin tưởng.

Bằng không thì làm sao giải thích việc đám heo con bỏ ăn kia đột ngột lại ăn mạnh trở lại chứ?

Trước đó nhìn còn buồn bã ỉu xìu, hôm nay nhìn đã tốt hơn rất nhiều.

"Còn nói em mê tín, kỳ thật anh còn mê tín hơn cả em, nếu anh muốn thì tự mình đi cầu đại tiên đi." Lâm Tư Tư cười tủm tỉm nói.

Ở thôn bọn họ có tương truyền là ở trên núi có một vị Bạch đại tiên, rất là linh nghiệm, nếu có chuyện gì ở nhà là có thể hướng về phía ngọn núi thành tâm lễ bái cầu phù hộ.

Kỳ thật trước kia là trực tiếp đi lên núi lễ bái, còn phải mang tế phẩm lên đó, bất quá bây giờ không thịnh hành cái này, ở nhà bái là được.

"anh thì không được đâu, anh không đủ thành tâm, cho dù có bái cũng không nhất định có tác dụng." Chu Tùng Bách nghe vậy, lập tức lắc đầu nói.

Lòng anh nghĩ sao anh tự biết rõ hơn ai hết, anh vốn cũng không tin điều này, cho nên muốn cầu nước thần với đại tiên, thì việc này phải là vợ anh cầu mới được.

"Được rồi, buổi tối em sẽ cầu cho anh một bầu." Lâm Tư Tư liền thuận lý thành chương hứa với anh.

Chu Tùng Bách nghe vậy cười nói: "Chờ bên kia chia tiền lời ra, đến lúc đó anh mua cho em một sợi dây chuyền vàng đeo chơi!"

"Em chờ." Lâm Tư Tư gật đầu nói.

Nàng một chút cũng không ngần ngại trượng phu nhà mình mua quà tặng mình, lúc nam nhân muốn tiêu tiền vì mình, thì nhất định cũng không cần bảo họ tiết kiệm, cứ để cho họ mua sắm, số tiền hẳn mua tặng cho mình càng nhiều, thì càng sẽ thương mình bấy nhiêu.

Đó cũng là lời dạy chốn khuê phòng mà mẹ nàng nói cho nàng nghe, nói nữ nhân phải hiểu quy tắc, nhưng không nên quá biết quy tắc, nói phải săn sóc, nhưng không nên quá săn sóc.

Chu Tùng Bách cũng đã mệt mỏi, tối qua anh đi làm sớm, cho nên ăn điểm tâm xonganh liền trở về phòng đi ngủ.

Tối qua mưa suốt một đêm, hiện tại trời tuy không mưa, nhưng bên ngoài vẫn ướt đầm, Lâm Tư Tư cũng không muốn ra khỏi cửa, cho gà và chó ăn xong, Lâm Tư Tư trở về phòng thêu thùa.

hiện tại đã sắp tháng Năm, trong thôn cuối tháng này sẽ bắt đầu tiến vào việc thu hoạch vụ hè.

Bên thôn này thu hoạch có hơi sớm, nghe nói có nhiều nơi phải tới cuối tháng sáu.

Nhưng bên thôn của bọn họ bắt đầu thu hoạch vụ hè là vào cuối tháng năm, đến lúc đó Chu Tùng Bách cũng phải xuống đất làm công.

Bởi vì thời tiết lúc này khá thất thường. Trời đang nắng chang chang, phút chốc mây đen bỗng ầm ầm kéo đến, là quãng thời gian cần gấp gáp.

Trong thôn ai cũng phải đi làm, cho dù là nguyên chủ, quãng thời gian này cũng sẽ đi hỗ trợ.

Còn có cả nhà anh thứ hai, cũng đều sẽ xin phép riêng từ thị trấn trở về giúp đỡ gấp gáp.

Nhưng Lâm Tư Tư lại thật sự không muốn đi, vốn là không muốn, hiện tại lại đang mang thai, ba tháng đầu thuộc giai đoạn nguy hiểm, nàng đương nhiên cũng muốn bảo trọng nhiều hơn.

Bất quá bây giờ nói những thứ này cũng vô dụng, chờ đến thu hoạch vụ hè rồi nói sau.

Chu Tùng Bách đang ngủ, Lâm Tư Tư thì thêu thùa, không bao lâu bên ngoài cánh cửa liền vang lên, là thanh âm của Chu lão thái.

Lâm Tư Tư bước ra mở cửa ngay.

"Tại sao nương lại tới đây?" Lâm Tư Tư mở cửa cho bà đi vào, nói.

"Mẹ nghe Kiến Quốc nói nó vừa gặp Lục thúc của nó, Bách nhi lại đi ra ngoài bắt gà sao?" Chu lão thái hỏi.

"anh ấy thích bận rộn suốt, con có nói với anh ấy rồi, nhưng anh ấy không nghe." Lâm Tư Tư cũng nói.

Nếu đã bị bắt gặp, vậy khẳng định cũng chỉ có thể nói theo thôi.

"hiện tại nó đang làm gì?" Chu lão thái lại nói.

"Ngủ rồi, nương nếu có việc chờ anh ấy thức dậy rồi hãy nói." Lâm Tư Tư nói.

Chu lão thái nhìn người con dâu này thật muốn thở dài một hơi.

Mới trước đây thôi, con dâu bà cái gì cũng muốn quản, cái gì cũng muốn tham gia một chút, nhưng bây giờ thì sao, cái gì cũng không quản, ngay cả chồng mình khuya khoắt rời nhà ra ngoài đi đâu làm gì, hỏi nàng một câu thì đã có ba câu không biết.

"Nương, tháng này kinh nguyệt của con không có tới, hiện tại trời đã hết mưa, nương có muốn đi cùng con lên trạm y tế xã không?" Lâm Tư Tư thấy vẻ mặt lo lắng của bà, liền nói.

"không có tới?" Chu lão thái vừa nghe chuyện này thì làm sao còn nhớ đến chuyện kia, trên mặt liền tràn đầy vui mừng: "Bách nhi nói thân thể con không khoẻ thôi mà?"

"Là không thoải mái lắm, nhưng kinh nguyệt cũng không có tới." Lâm Tư Tư nói.

"Vậy con mau thu thập một chút, cùng nương lên trạm y tế khám xem, con và Bách nhi cũng không còn nhỏ tuổi nữa, nương ở tuổi của các con, đã có đến thằng ba ở trong bụng rồi." Chu lão thái thúc giục.

Lâm Tư Tư cũng không có gì muốn thu dọn, đóng cửa kỹ lại liền theo Chu lão thái đến trạm y tế xã.

Quả thật đã mang thai, chỉ vừa mới tượng hình khoảng một tháng, tính toán thời gian, giống như chính là từ khi nàng vừa xuyên đến ít ngày liền mang bầu?

Lâm Tư Tư còn đang suy tư, Chu lão thái cũng đã cao hứng không chịu được.

"Tư Tư à, thời gian kế tiếp con phải bảo trọng tốt thân thể, công việc nặng nhọc con không được làm, đều giao hết cho Bách nhi làm đi!" Ra khỏi trạm y tế, Chu lão thái lập tức nói.

"Nương, không phải nương nói con mang thai, thì nương sẽ chuyển sang đây ở sao?" Lâm Tư Tư cũng lại hỏi.

Nàng thực sự muốn Chu lão thái sang đây ở, bởi vì lão phu nhân đều luôn nghiêng về hai vợ chồng bọn họ, sang nhà nàng ở thì ít ra bà cũng không cực khổ nữa.

Hơn nữa sau khi mang thai, nàng đích xác có rất nhiều công việc đều không thể làm, phu quân nhà mình lại bận rộn, lúc này thỉnh lão phu nhân sang ở thật sự là không thể tốt hơn nữa.

"Nhưng mà nếu nương dọn qua, thì gánh nặng cho các con cũng không nhỏ." Chu lão thái nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Nàng đương nhiên thích ở chung với mẹ chồng nhưng mà nàng cũng có bản khoán.

"Làm gì có gánh nặng, nếu nương sang đây ở có thể giúp con dâu làm chút việc, con dâu có thể có thêm thời gian để thêm nhiều hơn một chút, lần trước con cho nương xem cặp áo gối uyên ương kia đó, bán được đến ba mươi lăm đồng, khấu trừ tiền vốn, còn lời được hai mươi lăm đồng, nương giúp con có thêm thời gian thêm, về sau trong nhà còn có thể thiếu ăn uống sao?" Lâm Tư Tư tự tin nói.

Chu lão thái thái giật mình không nhỏ, lần trước bà cũng nhìn thấy cặp áo gối uyên ương kia, nhưng cũng không có nghe con dâu nói một đôi áo gối có thể kiếm được hai mươi lăm đồng!

Dựa theo trước mắt mà nói, thằng con thứ hai làm công nhân trong thị trấn của bà, tiền lương một tháng cũng chỉ có hai mươi tám đồng, nhưng như thế đã là vô cùng hiếm có, bởi vậy cũng làm hơn nửa đời người.

Công nhân lao động giản đơn bình thường đều là mười lăm mười sáu đồng, mười ba, mười bốn đồng cũng không phải là không có, đương nhiên có thể dùng chức vị của mình kiếm thêm chút ưu việt gì đó hay không đó lại là một chuyện khác.

Nhưng cũng có thể có công việc nhìn bên ngoài tuy rằng có mặt mũi, nhưng trên thực tế thu vào cũng không cao lắm.

Nhưng nếu vợ thằng út nhà bà một tháng có thể thêm được một hai cặp áo gối, đó không phải có nghĩa một tháng sẽ có năm mươi đồng tiền thu vào hay sao?

Chu lão thái tính toán một chút, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

"Nương, nương nghĩ như thế nào? Nếu nương sang đây ở chung với chúng con, ăn mặc chi phí của nương thì chúng con bao hết, hàng tháng còn gửi thêm cho nương hai đồng tiền tiêu vặt, nương thích xài thế nào thì xài thế đó." Lâm Tư Tư nói.

Mẹ nàng dạy nàng quả nhiên là không sai, nữ nhân tuy rằng cần nhờ nam nhân, nam nhân vốn là ông trời của nữ nhân, nhưng nếu mình có thể tự kiếm tiền, đó cũng lại là một chuyện khác.

Khi cất tiếng nói cũng càng có lực hơn nhiều.

"Vậy tìm một ngày lành nương sẽ dời sang đây?" Chu lão thái tính toán một chút liền chần chờ nói.

"Chọn ngày không bằng đúng ngày, rõ ràng hôm nay nương liền dời tới đi, dù sao cũng đâu có đồ vật gì nhiều." Lâm Tư Tư nói.

"Con có lòng, nhưng thật không thể tùy tiện chuyển sang đây ở ngay được, bằng không rui kị hai con chỗ nào đó nương cũng không muốn, nương trở về thì đi tìm người mù để ông ấy xem thử ngày nào tốt." Chu lão thái nói.

Lâm Tư Tư biết nương tìm người mù này làm gì, ông ấy là người chuyên coi ngày tốt xấu cho cưới gả hay chuyển nhà cất nhà nên cũng không nói gì.

Về nhà đã sắp mười giờ rồi, Lâm Tư Tư nghĩ Chu Tùng Bách thích ăn com, vì thế tắm một cái sau đó đem gạo đi ngâm, đợi lát nữa thì nấu.

Về phần rau cải, vậy càng đơn giản hơn, một quả cà chua xào trứng, một cái heo đuôi hầm đậu.

Đuôi heo vẫn là Chu Tùng Bách mang về, hiện tại Lâm Tư Tư luôn sẽ để anh mang theo ít tiền ở trên người, tiện cho anh mua thịt ở bên kia về ăn.

Tuy rằng không thiếu thịt thì sẽ đắt hơn một chút, nhưng cũng không sao, đắt không được mấy xu.

Lâm Tư Tư tiếp tục thêu, mãi cho đến 11 giờ rồi mới bắt đầu nhóm lửa nấu com.

Chu Tùng Bách tỉnh lại lúc 12 giờ rồi, Lâm Tư Tư đem đồ ăn bung lên bàn, nói: "Em có nói với nương rồi, em bảo nương hôm nay dời sang đây ở."

"Nương đồng ý rồi?" Chu Tùng Bách còn hơi buồn ngủ, nghe vậy liền hỏi.

"Nương nói phải đi tìm người mù để xem ngày, xem ngày nào là ngày tốt hợp với nhà mình mới chuyển sang." Lâm Tư Tư nói.

"Nương thích nhất là chuyện đó." Chu Tùng Bách nói, vốn còn muốn nói thêm hai câu là lão phu nhân mê tín, nhưng nghĩ đến ngay cả mình còn muốn cầu nước thần của đại tiên thì cũng không khác là bao, vì thế liền không nói thêm gì.

Hai vợ chồng ăn com trưa, Chu Tùng Bách nhớ tới thân thể của vợ anh không khỏe, nói: "Mấy ngày nay anh bận quá nên quên mất, chờ trời trong hơn một chút, anh sẽ mang em đến bệnh viện huyện khám xem."

Đương nhiên anh cũng phải khám luôn cho mình, cũng không biết là anh có vấn đề hay là nàng dâu nhà anh có vấn đề.

"không cần khám nữa, sáng nay em có đi với nương đến trạm y tế xã rồi." Lâm Tư Tư nghe vậy liền nói.

"Hả? Sao đột nhiên lại đến trạm y tế xã?" Chu Tùng Bách thất thần nói.

"không phải vì kinh nguyệt của em tháng này không có tới sao, người lại luôn mệt mỏi buồn ngủ, sáng nay nương sang đây thăm anh, em thấy trời đã bớt mưa, nên có nhờ nương đi cùng em lên trạm y tế." Lâm Tư Tư nói.

"Kết quả thế nào? Có phải có rồi hay không?" Chu Tùng Bách lập tức cao hứng, vội hỏi.

Lâm Tư Tư mím miệng cười, nhìn anh nói: "Tùng Bách, anh sắp làm cha."

"thật sao?" Chu Tùng Bách mừng rỡ không thôi, vội hỏi: "Mau ăn nhiều một chút, nhất là đậu tương này nè, anh nghe người ta nói phụ nữ mang thai ăn nhiều đậu thì sữa sẽ cựa nhiều!"

Múc hai thìa đậu tương cho nàng, lại gấp thêm một miếng đuôi heo cho nàng: "Vợ em đừng chỉ nhìn thôi, mau ăn."

Lâm Tư Tư liền đem heo đuôi trả lại cho anh: "Em ăn đậu tương là được, cái này em không ăn."

"Đuôi heo này ăn ngon lắm, sao lại không ăn, hơn nữa mang thai không ăn thịt thì làm sao được?" Chu Tùng Bách không nhịn được nói.

"Vậy anh đi mua cho em chút thịt khác về đi, tiền ở trong ngăn tủ, tự anh vào lấy." Lâm Tư Tư nói.

Ở thời đại này thịt heo vẫn là thức ăn ngon nhất, bởi vì đều đã thiếu qua, hương vị coi như nhẹ, đòi trước trên căn bản nàng gần như không ăn thịt heo, mùi vị quá nồng.

"Được rồi, sáng sớm mai khi anh về sẽ nhân tiện quẹo qua đó mua." Chu Tùng Bách nói.

Biết nàng dâu nhà mình mang thai, Chu Tùng Bách đương nhiên là cao hứng, ăn cơm xong còn đem chén bát rửa sạch sẽ, Lâm Tư Tư hiện tại đã không còn ngạc nhiên giống như lúc vừa mới xuyên qua trước đó.

Bất quá thấy anh nguyện ý giúp đỡ nàng làm một ít công việc gia vụ của nữ nhân, trong lòng Lâm Tư Tư cực kì cao hứng.

Điều này đại biểu người nam nhân này cũng chịu nàng, sao nàng có thể không vui?

Chút ấy công việc mà thôi, cũng không phải đại sự gì, Chu Tùng Bách chỉ một chút đã hoàn thành, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy vợ anh đang dùng vẻ mặt nhu tình mật ý nhìn anh, Chu Tùng Bách nhủ mảy nói: "Chắc chắn, giống như chưa từng nhìn thấy chồng em vậy."

Lâm Tư Tư không trả lời, đi vòng: "anh sang hỏi nương thử xem khi nào nương sang đây ở, anh không có ở nhà, trong nhà dù sao cũng phải có nương ở chung với em mới được."

"Ừ." Chu Tùng Bách lập tức nói.

Sau đó hần liền muốn đi qua nhà của đại ca anh nói chuyện này, nhất định là phải nói, dù sao mẹ anh ở bên kia đã nhiều năm như thế, cũng không thể tự dưng sang nhà anh ở mà anh không lên tiếng, bằng không bên ngoài người ta đồn đoán như thế nào?

"một cân đường đỏ naty anh mang sang đưa cho đại tẩu, vất vả cho tẩu ấy mấy năm nay chăm sóc mẹ như thế." Lâm Tư Tư cầm một túi đường đỏ đi ra, nói.

Đây là lần trước nàng đi mua về, mua đến hai cân.

Bởi vì nàng sẽ thường thường nấu chút đường đỏ uống với trà gừng, trước đó đã xài hết nửa cân, đây đều là mới mua về.

"Chúng ta giữ lại để dành ăn đi, sao còn cần phải mang qua bên đó làm gì, mang qua đó tẩu ấy cũng sẽ không cảm kích em đâu." Chu Tùng Bách nói.

"không cần tẩu ấy cảm kích, túi đường đỏ này xem như thành ý em đón mẹ từ nhà anh chị cả sang đây ở, hơn nữa xem như có qua có lại, chỉ một lần này." Lâm Tư Tư nói.

Nghe vợ anh nói như vậy, Chu Tùng Bách lúc này mới cầm túi đường đỏ sang nhà đại ca anh.

Bên này

Chu lão thái đã hỏi xong lão thầy bói mù, người mù nói hôm nay chính là ngày lành, hơn nữa nếu hôm nay không chuyển, vậy thì phải đợi đến tháng sau, Chu lão thái vừa nghe đợi đến tận tháng sau thì làm sao còn nhịn được, cũng rất tuyệt tình về nhà nói với thẳng cả và con dâu cả đã nuôi bà nhiều năm qua là bà muốn chuyển sang nhà thẳng út ở.

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Chu Trần thị vừa nghe thấy thế thì vui vẻ, lão phu nhân thật sự muốn chuyển đi?

Nhưng Chu lão đại ca thực sự hiểu thuận nghe xong cũng là sững sờ, vội vàng kiểm điểm bản thân nói: "Nương, sao đột nhiên lại muốn chuyển đi? Có phải nương nghe người nào nói gì hay không? Nương cứ nói là ai nói bậy nói bạ, con tính sổ ngay!"

nói xong tức giận trừng mắt nhìn hai đứa con trai và cô con gái bên cạnh.

Hai đứa con trai của ông là Chu Kiến Quốc và Chu Kiến Vĩ, còn có con gái là Chu Tuyết Lê, trên thực tế trước Chu Kiến Quốc còn có một đứa con trai, nhưng không nuôi được.

"Cha, chúng con không có nói gì cả." Hai vợ chồng Chu Kiến Quốc và Tôn Hiểu Tuệ lập tức nói.

"Có phải do em với Chu Tuyết Lê nói lời gì khó nghe bị bà nội nghe được hay không?" Chu Kiến Vĩ đầu tiên chất vấn nàng dâu nhà mình.

Vương Phương cảm thấy mình sắp bị chết oan: "Em đâu có, anh đừng đổ oan cho em!"

Trước kia đúng là nàng tuy thường thì thầm nói với em chồng là Chu Tuyết Lê là bà nội bắt công với ông sáu là Chu Tùng Bách, nhưng thời gian gần đây thật sự không có!

"Vậy là mày nói rồi!" Chu Kiến Vĩ trừng mắt nhìn Chu Tuyết Lê.

Chu Tuyết Lê cười lạnh: "Chu Kiến Vĩ, anh đừng gặp ai cũng cắn bậy, tôi nói bà nội cái gì, chẳng qua bà nội người ta chê nhà mình ăn đồ ăn như cho heo ăn nên không muốn ở chung với nhà mình thôi chứ gì!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Chu Trần thị liền sa sầm xuống.

Bà cũng biết thời gian gần đây thức ăn nhà mình không được tốt lắm, nhưng trong nhà đều ăn như vậy cũng không phải ai ăn uống ngon lành gì, đây chẳng khác gì là nói bà cố tình đem mẹ chồng ép đi không cho ở chung, trong thôn này?

"Mày khem khếp cái mồm lại đi nhưng!" Chu Tùng Bách vừa sải bước từ bên ngoài vào, nói thảng.

"A, Lục thúc đến rồi đấy à? Là đến đón bà nội qua ở luôn sao." Chu Tuyết Lê hừ lạnh nói.

"Người lớn đứng đây ở đây, con nít như mày lanh chanh làm gì, là chỗ để mày nói chuyện sao?" Chu Tùng Bách không hề khách sáo đối với cô cháu gái này, tính nết y như mẹ nó, không ai ưa được.

Chu Tuyết Lê bị tức không chịu nổi: "Đây là nhà tôi, sao không có phần tôi lên tiếng chứ!"

"Tuyết Lê!" Chu lão đại ca trầm mặt mắng.

"Được, được, được, tôi là người ngoài, các người mới là người thân, tôi đi được chưa!" Chu Tuyết Lê tức đến bật khóc, chạy thẳng ra ngoài.

"Này nha đầu chết tiệt kia!" Chu Trần thị chỉ mắng với theo một tiếng, sau đó nhìn Chu Tùng Bách nói: "Chị nói chú sáu sắp nhỏ nghe này, chú sáu làm như thế là có ý gì? đang êm đang đẹp, chú tự dung xúi bảo nương qua chỗ của chú ở? không phải nương đang ở chung với chúng tôi bên này thật tốt sao."

Chu Tùng Bách làm sao nghe không hiểu ý của chị dâu cả nhà anh, đây là muốn anh lên tiếng nói nguyên do, Chu Tùng Bách cũng không muốn làm lớn chuyện, liền đem đường đỏ anh mang tới lấy ra, nói: "Chị cả, đây là nàng dâu bảo tôi mang tới đưa cho chị, nàng ấy nói vất vả cho chị mấy năm qua, đều nhờ chị với anh cả chăm sóc nương, từ nay về sau nương sẽ do chúng tôi chăm sóc, ăn uống ngủ ở đều ở bên chúng tôi, túi đường đỏ này là nàng ấy đặc biệt bảo rồi mang tới để chị bồi bổ thân thể."

Chu Trần thị nghe anh nói như vậy, sắc mặt cũng đẹp hơn một ít, nói: "Đường đỏ thì không cần, chú mang về để cho vợ chú uống đi, chuyện lớn như vậy sao vợ của chú không sắn đây?"

"Vốn dĩ vợ tôi cũng muốn đi qua, nhưng bây giờ nàng đang mang thai, trời vừa mưa xong nên trên mặt đất trơn lắm, nên tôi mới không cho nàng ra ngoài." Chu Tùng Bách nói, sau đó đem đường đỏ đặt lên trên bàn, nhìn về phía anh cả hần nói: "anh cả à, em là thật lòng thật dạ muốn đón nương sang nhà em ở, anh cũng đừng ngăn cản em hiếu thuận với nương."

"Chuyện này làm sao có thể cản chứ?" Chu Trần thị cười ha hả nói, nghĩ rằng để tôi xem chú có thể lưu được lão phu nhân ở mấy ngày!

Chu lão đại ca nhíu mày: "Tùng Bách, em muốn đón nương qua nhà em ở thì anh đúng là không thể nói gì, nhưng nương qua đó thì sẽ nhiều thêm một miệng ăn, vợ của em hiện tại lại đang mang thai, về sau chi tiêu cũng không nhỏ..."

"Mấy chuyện này anh cả cứ yên tâm, về sau nương đi qua bên chỗ em ở, em nhất định có thể đem nương nuôi dưỡng tốt, nương có tin con hay không?" Chu Tùng Bách nhìn về phía lão nương nhà mình hỏi.

Vẫn liên tục không mở miệng, Chu lão thái lúc này mới mang theo ý cười: "Nương tất là nhiên tin con."

"Nương, Tùng Bách bên kia cũng không dễ dàng." Chu lão đại ca do dự nói.

"Hay là như vậy đi, cứ để cho nương đi qua nhà em ở thử một thời gian xem sao, nếu nương ở bên em được thì nương cứ ở tiếp, nếu ở không quen, thì nương sẽ quay về bên này, phòng của nương anh cả giữ lại cho nương." Chu Tùng Bách nói.

"Nương không có ý định quay lại, nhà của nương con cứ để lại cho Kiến Vĩ đi, bây giờ nó còn ở chung nhà với anh cả nó cũng không được tiện lắm." Chu lão thái nói.

"Con không sao, nhà đó con để dành cho bà nội." Chu Kiến Vĩ nói.

"Nghe bà nội của con nói, chuyển qua đi." Chu Tùng Bách vỗ vỗ lên vai hần, sau đó không nói thêm gì nữa, đỡ lão phu nhân đi ra ngoài: "Đại ca, em với nương đi về trước, anh không cần tiễn đâu, đường gần lắm."

Chu lão thái cũng không nói gì, nhưng trên mặt mang theo vẻ vui mừng đi theo thẳng út về nhà, quãng thời gian này trời không mưa, Chu Tùng Bách lại vác một cái rương hành lý nên đương nhiên có người nhìn thấy, lại hỏi: "Sao lại thế này?"

Mặc dù không cho đưa tiễn, nhưng Chu lão đại ca cùng Chu Trần thị vẫn là đi theo ra.

"không có gì, anh cả và chị dâu của tôi chăm sóc mẹ lâu như thế nên tôi muốn đón mẹ về nhà ở thôi. Nhà có người già giống như có một bảo vật, mẹ tôi có thể Trần gia nha." Chu Tùng Bách nói.

Lời này chọc cho người trong thôn bật cười ha hả, nhưng cũng cảm khái không uống công Chu lão thái thương thằng út mồ côi từ trong bụng mẹ này như thế.

Chu Trần thị cũng cảm thấy hài lòng, như thế này thì không ai nói con dâu cả như bà khônghiếu thuận.

Trong thôn địa phương nhỏ như vậy, trong nhà Chu lão tam ca rất nhanh cũng nhận được tin tức.

Chu Lý thị là chị dâu thứ ba, vừa từ bên ngoài trở về sắc mặt liền không được đẹp cho lắm.

"Hừ, ai chọc bà vậy." Chu lão tam anh trai rút thuốc lá ra, nói.

"Ông đi ra ngoài nghe thử xem hiện giờ người bên ngoài đang là nhà chúng ta như thế nào, chuyện tốt toàn bộ để anh cả và chú sáu nhà ông chiếm hết, nhà chúng ta thì lại mang tiếng mang tâm là bỏ mặc mẹ già không lo tới kia!" Chu Lý thị nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ý gì?" Chu lão tam thất thần hỏi.

Chu Lý thị liền đem lời đồn đại trong thôn nói lại một lần, Chu lão tam ca lại không để ý lắm, nói : "Nhưng bà tức giận cái gì, chẳng lẽ bà muốn đón nương về nuôi?"

"Đón cái gì mà đón chứ, chúng ta còn lo bản thân chưa xong, đón nương về lấy gì mà ăn?" Chu Lý thị nói.

"Vậy bà tức giận cái gì? Nương cũng không phải sán đây chúng ta ờ." Chu lão tam nói.

"Tôi tức giận là cái thằng sáu em ông đó tự dung bày đặt bày điều làm chi, nương đang ở nhà anh cả không phải thật tốt sao, tự dung nó nhất quyết đón nương qua nhà nó ở để làm gì, hiện tại bên ngoài đều đàn nói chúng ta không hiếu thuận, chỉ thằng Út là hiếu thuận nhất!" Chu Lý thị hừ lạnh nói.

"Cái này thì có gì đâu, nương qua nhà nó ở, vậy thì đồng nghĩa với nhiều thêm một miệng ăn, nhà nó lo chưa xong hai miệng ăn nhà nó thì liệu nương ở bên đó được mấy ngày, đến lúc đó không phải sẽ quay về nhà anh cả ở tiếp sao." Chu lão tam thành thoi nói.

Chu Lý thị cười lạnh: "Ông cho là có chuyện dễ dàng như vậy sao? Tôi đều nghe nói, vợ thằng út lục hiện tại đang mang thai, nương qua đó chăm sóc vợ nó, đây nhất định là sẽ đòi chúng ta gửi gạo qua nuôi!"

"Bất chúng ta góp gạo?" Chu lão tam không hiểu nên hỏi.

"Nương ngụ ở bên đó, ông nói thử xem thằng út em ông có thể sang nhà mình đòi lương thực nói muốn nuôi nương hay không?" Chu Lý thị hừ nói.

"Nếu nó dám có ý định đó, tôi sẽ đánh gãy chân chó của nó!" Chu lão tam rất cục thì tỉnh ngộ lại, trợn mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Tâm trạng của Chu Tùng Bách đang bị anh trai thứ ba dọa đánh gãy chân lúc nàykhông thể tốt hơn nữa.

anh và vợ anh đang ở phía đông gian, mẹ anh tới, liền ngụ ở tây gian.

Trước tiên sắp xếp chỗ ở cho nương anh xong xuôi, Chu Tùng Bách liền kéo mẹ anhvào phòng nói nhỏ , Lâm Tư Tư cũng không để ý, bởi vì nàng biết, đây nhất định là muốn nói thật với nương của anh.

Bằng không lão phu nhân qua tới bên này ở, buổi tối anh đi ra ngoài là không thể gạt được bà.

Lâm Tư Tư đoán không sai, cách vách Chu Tùng Bách đang nói về việc này, và đã làm cho Chu lão thái sợ tới mức suýt xỉu.

"Con trai à, con... Sao con có thể làm chuyện này chứ, con có biết nếu bị phát hiện, thise bị bắn chết hay không!" Chu lão thái sợ tới mức trái tim nhảy bang bang.

Chu Tùng Bách không thêm để ý, nói : "Bắn chết gì chứ? Nương cho là thế cục bây giờ còn chặt chẽ như trước sao, nương đã không đi vào trong thành nhiều năm, nương có biết hay không, hiện tại không ít tiểu thương đều trực tiếp bán hàng, việc mua bán ở chợ đêm cũng nhộn nhịp lắm."

Chu lão thái nói : "Con đừng lừa dối nương, nương còn có thể không biết chuyện con làm nguy hiểm đến bao nhiêu sao? Con nghe lời nương, đừng làm nữa, hiện tại Tư Tư có thể kiếm tiền như thế, cho dù con dựa vào con bé nuôi, thì cũng sẽ không để con bị đói!"

"Như vậy sao được, sao con có thể dựa vào vợ con ăn cơm chứ?" Chu Tùng Bách nghe vậy liền nói.

"Sao lại không thể? Có thể dựa vào nàng dâu ăn cơm, đó cũng là bản lĩnh, nếu bọn họ có thể, bọn họ cũng nguyện ý ăn." Chu lão thái lập tức nói.

"Bọn họ là bọn họ, bọn họ thích ăn thì bọn họ ăn đi, dù sao con không muốn ăn kiểu đó, hơn nữa vợ con cũng không dễ dàng, hiện tại lại đàn mang thai, mấy cái chuyện thù thù như thế hại mất thật sự, nếu không phải trong nhà không có tiền, con cũng không cho nàng làm." Chu Tùng Bách nói.

"Dù sao con đừng làm chuyện đó nữa, nguy hiểm lắm, con mau bỏ đi, cùng lắm thì mẹ xuống ruộng làm nhiều công hơn một chút, tóm lại không đói đâu, bộ xương già của nương còn có thể hoạt động thêm vài năm nữa." Chu lão thái nói.

"Nếu con thích xuống ruộng chăm công thì con đã không làm chuyện này, hơn nữa nương à, con đã lấy hết tiền để dành của vợ con dồn hết vào đó rồi, nếu bây giờ con bỏ ngang, vậy không phải sẽ bị mất hết vốn sao?" Chu Tùng Bách nói.

"Tiền trong nhà đều dồn hết vào?" Chu lão thái than một tiếng.

Thanh âm này đều truyền tới bên ngoài, Lâm Tư Tư nghe xong sợ trạng thái của mình chọc giận nương giận sắp ngắt xù, cũng không dám bước vào.

"Nương, nương đừng xù mà, nương đừng làm con sợ." Trong phòng Chu Tùng Bách vội vàng nói.

"Tại sao con có thể đem hết tiền trong nhà đều dồn hết vào đó chứ, con như vậy thì trong nhà ăn gì uống gì dùng gì?" Chu lão thái nói: "Tur Tư không ngăn cản con sao?"

"Ngăn cản chứ, trước kia nàng không cho con làm, còn uống thuốc trừ sâu để phản đối nữa, nhưng sau khi nghe nương khuyên xong, nàng mới đồng ý." Chu Tùng Bách hếch miệng cười nói.

Chu lão thái tức sắp nôn ra máu a, nhìn không được đám con trai hai cái, bà cũng biết đâu là vì việc này chứ, bà cứ tưởng là vợ chồng trẻ lại cãi nhau.

Nếu bà biết, thì dù thế nào bà cũng sẽ không khuyên con dâu nghĩ thoáng một chút, việc này tuyệt đối không thể nghĩ thoáng, cũng không thể nghĩ thoáng.

"Nương cứ yên tâm đi, trong nhà hiện tại có vợ con tạm thời chống đỡ, không có việc gì, cuối năm là con có thể chia tiền ra rồi, đến lúc đó có thể lấy về tiền vốn." Chu Tùng Bách trấn an nói.

"Việc này thật sự không còn cách nào khác sao?" Chu lão thái nói.

"không có." Chu Tùng Bách buông tay.

Chu lão thái liền nói: "Vậy con phải cẩn thận, nếu bị phát hiện, con phải bỏ chạy biết không? Chạy về nhà, mẹ xem ai dám chỉ ra và xác nhận con, đến lúc đó mẹ sẽ nói người đó nói bậy cần cần, việc này trừ nàng dâu của con ra, trong thôn còn có ai biết nữa không?"

"không có, không có ai biết." Chu Tùng Bách lắc đầu nói.

Chu lão thái lúc này mới phồng tâm, sau đó bước ra ngoài, nhìn bộ dáng nhu thuận dịu dàng của con dâu, bà cũng thở dài, nhỏ giọng nói: "Tur Tư à, trước kia sao con không kể chuyện này cho nương nghe?"

"Con cãi với anh ấy, rồi cả việc uống thuốc trừ sâu nhưng anh ấy chết sống cũng muốn làm, con cũng không có cách, cản anh ấy không được." Lâm Tư Tư cũng thở dài như nàng, nói: "Cho nên sau đó con nghe nương khuyên xong, con liền nghĩ thoáng hơn, ngăn cản không bằng khai thông, không phải anh ấy muốn đi làm kiếm tiền sao, cứ để cho anh ấy đi làm là xong."

"Vợ con nói lời này có lý." Chu Tùng Bách đi ra nghe nói như thế, liền cười nói.

"Con ra sau hè thu dọn vườn rau nhỏ đi." Chu lão thái nói.

Chu Tùng Bách liền đi thu dọn vườn rau, Chu lão thái tiếp tục nói: "Con muốn để nó đi làm, vậy con cũng phải nhìn xem là chuyện gì, loại chuyện này nguy hiểm biết bao nhiêu?"

"Nương, đó cũng là không còn cách nào khác, trước đó con cũng không dám xác định tay nghề này của con có thể kiếm tiền, cho nên mới không dám nói với nương, hiện tại theo tốc độ kiếm tiền này của con, vậy chưa chắc kiếm tiền thua Tùng Bách, một tháng là năm mươi đồng, xài hai mươi đồng còn thừa lại ba mươi, một năm cũng có thể có ba trăm đúng không? Con nghĩ nếu thỉnh thoảng thuê nhiều hơn một chút, một năm cũng có thể kiếm được bốn năm trăm, cho nên nương à, con mới để cho anh ấy đi làm một năm." Lâm Tư Tư nói.

Chu lão thái tính toán thử thấy thật sự cũng như thế, Tur Tư có thể kiếm tiền như vậy, vậy Tùng Bách cũng không cần đi ra ngoài bên ngoài lăn lộn nữa đúng không?

"Bách nhi nói không thể dựa vào con nuôi, nói mất mặt lắm." Chu lão thái cười nói.

"Cái này thì có gì mất mặt, hơn nữa nhà này không phải anh ấy là trụ cột chống đỡ gia đình sao, anh ấy cũng không dễ dàng nha? Cho nên cứ để

cho anh ấy ở nhà nghỉ ngơi cũng không sao." Lâm Tư Tư về mặt phu nô nói.

Nhưng Chu lão thái lại vừa lòng không thôi, lời nói này của vợ thẳng út thật sự là rất hợp tâm ý bà.

"Nương, nương giúp con nhồi bột đi, buổi tối nhà chúng ta ăn sủi cảo, con thêm một lúc." Lâm Tư Tư nói.

"Đừng để mệt quá, vừa rồi Tùng Bách còn nói thêm thừa có hại cho mắt, con nhớ chú ý nghỉ ngơi." Chu lão thái nghe vậy liền nói.

"Con chắc chắn sẽ chú ý nghỉ ngơi rồi, hiện tại con đang mang thai con của Tùng Bách mà, đây là đứa bé đầu tiên của anh ấy, con nhất định sẽ bảo trọng." Lâm Tư Tư đối với việc mình mang thai là không có chừa chỗ thương lượng, nhất định sẽ vì mình tranh thủ phúc lợi.

"Con có thể nghĩ như thế là được rồi." Chu lão thái cũng rất hài lòng, thẳng út của bà năm nay đã hai mươi ba, đến bây giờ mới được một báo bối như vậy, đó cũng không phải nên cẩn thận sao?

"Tối nay tùy tiện ăn một chút là được, không cần ăn sủi cảo." Chu lão thái nói.

"Hôm nay là ngày đầu tiên nương dọn sang đây, dù thế nào cũng phải làm món ngon một chút, làm sao có thể tùy tiện ăn, Tùng Bách đồng ý thì con cũng không chịu đâu." Lâm Tư Tư nói.

Chu lão thái xem vợ thẳng út vừa biết kiếm tiền lại biết xử lý, đây thật là thấy thế nào nhìn như thế nào cũng vừa lòng.

Nhào bột xong, bà lại bước ra sau vườn, Chu Tùng Bách đang trồng rau xanh, trông trọt trong mảnh đất nhỏ nhà mình anh vẫn vui lòng làm.

"Nương, nương đi nghỉ một lát đi." Chu Tùng Bách thấy bà đến liền nói.

"không cần nghỉ, Tư Tư nói tối nay làm sủi cảo cho mẹ ăn." Chu lão thái cười nói.

"Vợ con đúng là thực hiếu thuận, phía trước trong nhà có một chút thức ăn ngon, Nàng cũng luôn nói nếu gọi được mẹ sang đây ở, vậy mẹ có thể ăn chung rồi, không phải con khoe với nương, con chấp hết mấy đứa con dâu của nương gộp lại cũng không hiếu thuận với nương bằng vợ của con đâu."

Chu Tùng Bách cũng không ngắt đầu lên nói.

Câu nói này Lâm Tư Tư quả thực từng nói qua, cũng không thể chỉ để nhà mình ăn ngon, mẹ chồng bên kia lại một câu cũng không đề cập tới.

Nhưng Lâm Tư Tư cũng không nghĩ tới, tướng công nhà mình lại nói tốt về mình như thế nha.

Đương nhiên nàng không nghe được cái này, nàng đang ở trong phòng thêm thừa.

Bất quá cũng không ảnh hưởng tâm trạng vui vẻ của Chu lão thái, bà cũng có thể cảm nhận được vợ thẳng út thật sự hiếu thuận với bà.

"Con yên tâm, về sau con không có ở nhà, Tư Tư cứ giao cho nương chiếu cố, việc mệt nhọc để nương làm." Chu lão thái cũng nói.

"Vợ con cũng thật có phúc, mới có được người mẹ chồng tốt như mẹ." Chu Tùng Bách khen xong nàng dâu nhà mình, lời nói xoay chuyển bắt đầu khen mẹ mình.

Đem Chu lão thái khen đến vui vẻ không thôi, sau đó liền nhìn thấy đám gà tơ trong chuồng gà, thất thần nói: "Sao lại nuôi nhiều gà như vậy, mình đâu được phép nuôi nhiều?"

Bà biết trong nhà nuôi Vượng gia, nhưng đám gà tơ nuôi ở sau vườn thì bà vẫn chưa biết.

"không nuôi nhiều, là vợ con thấy con mỗi đêm đều ra ngoài làm việc đến sáng, nói là sợ con mệt nên muốn nuôi nhiều một chút, đến tơ tơ là làm thịt bồi dưỡng thân thể, không nuôi để đẻ trứng, không sao đâu." Chu Tùng Bách nhìn nhìn liền nói.

"Tư Tư quá quan tâm con rồi." Chu lão thái nghe vậy, nhịn không được nói.

"Tất nhiên rồi, con là chồng yêu của vợ con mà, là ba ba của bé con trong bụng nàng thì sao vợ con không quan tâm con cho được." Chu Tùng Bách đắc ý nói.

"Vậy trước kia hai con còn cãi nhau àm ỉ." Chu lão thái đưa mắt nhìn bầy gà con tràn đầy tinh thần trong chuồng, tâm tình không tệ nói.

"Trước kia đó là do nàng dâu không chịu thay đổi tính tình, hiện tại nàng ấy biết suy nghĩ hơn rồi, nên làm sao còn cãi nhau." Khi Chu Tùng Bách nói chuyện, những hạt cải xanh đều đã rải hạt xong.

Thực sự không cần phải nói, anh bây giờ là thật sự cung cung vợ anh không thôi, mềm mềm thơm thơm, anh nhìn thấy đều hận không thể ôm ôm hôn hôn.

"Có nên trồng thêm mớ rau cần hay không? Rau cần gói sủi cảo cũng cực thơm ngon." Chu lão thái nhìn nhìn mảnh đất trồng rau, nói.

Số lượng rau củ quả trên mảnh đất này cũng không nhiều, dưa chuột, cà chua, rau hẹ, rau cải xanh, số lượng còn không nhiều, ăn qua một đợt sẽ không còn.

"Nếu có hạt giống, nương đi mua thêm mớ giống đủ loại về đây trồng đi, về sau vườn rau nhỏ này con giao cho nương xử lý." Chu Tùng Bách rửa tay tính trở về phòng bồi nàng dâu, nói.

"Được, nương sẽ sang vườn rau của chị dâu cả của con lấy mớ giống về trồng." Chu lão thái nói.

một mớ giống rau mà thôi, không phải thứ đáng tiền gì, nên Chu Tùng Bách cũng không nói gì.

Trở về phòng, anh liền nhìn thấy vợ anh đang ngáp, vội vàng nói: "đã buồn ngủ thành như vậy, vợ à em nghỉ ngơi một chút đi."

"Được." Lâm Tư Tư cũng thực sự có chút mệt mỏi, gật đầu nói.

Chu Tùng Bách liền đỡ nàng nằm xuống, bộ dáng thận trọng đó làm cho Lâm Tư Tư muốn phì cười, trên mặt đương nhiên cũng toát ra ý cười.

"Vợ à, em đừng cười, bây giờ trong bụng em đang mang đứa nhỏ, mọi chuyện em đều phải cẩn thận biết không?" Chu Tùng Bách nói.

Nếu là người phụ nữ khác, chắc chắn anh cũng lười để ý, nhưng đây là vợ yêu của anh.

Mấy ngày nay bởi vì có vài phần tâm tư đều thả trên người vợ anh, cho nên anh cũng đã nhìn ra, vợ yêu của anh thật sự yếu ớt, nhất là khi ở trên giường bị anh lấn qua lộn lại, bộ dáng nũng nịu kia thật đúng là chết người.

Nghĩ như vậy, nơi nào đó lại bắt đầu trĩu nặng, nhưng nhìn bụng của vợ anh, anh cũng chỉ có thể đè xuống ý niệm trong đầu.

Ôm vợ anh ngủ một giấc ngủ trưa đơn thuần, Chu Tùng Bách mới bước ra khỏi cửa đi cắt cỏ cho heo ăn, đây là anh cất giúp nương anh.

Chu lão thái thì không có đi, Chu Tùng Bách bảo bà đừng đi, ở nhà là được, Chu lão thái bởi vì có con dâu biết kiếm tiền là Lâm Tư Tư, cũng rõ ràng không đi, đem con dâu bà chăm sóc thật cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Trận mưa này kéo dài liên tiếp bốn ngày trời mới chịu trong xanh quang đãng trở lại.

Sau cơn mưa, thời tiết trở nên thật oi bức, càng ngày càng nóng, đến trung tuần tháng năm, các đội đã bắt đầu chuẩn bị sẵn lưỡi hái để bước vào mùa thu hoạch.

Lâm Tư Tư hôm nay ăn quả anh đào Chu Tùng Bách mang về cho nàng, quả anh đào này ăn thật ngon, nàng cũng thích ăn.

Ăn xong anh đào liền tính toán cũng đã đến lúc biểu lộ thái độ với mẹ chồng.

cungquanghang.com

Vì thế chờ Chu lão thái từ bên ngoài mang theo rổ rau dại mới hái trở về, Lâm Tư Tư liền nói: "Nương, mấy ngày tới là vào vụ thu hoạch hè thu, nhưng con mang thai ở thời điểm này thì không thể xuống ruộng được."

Nàng vừa nói Chu lão thái liền hiểu, thu hoạch vụ hè thu là cực mệt, hơn nữa mang thai ba tháng đầu rất dễ xảy ra chuyện, nếu mệt mỏi quá độ, vậy thật sẽ có ngoài ý muốn.

cungquanghang.com

không ít vợ chồng trẻ tuổi trong thôn đều như thế, thai đầu tiên không có kinh nghiệm, không biết mình mang thai, vì thế làm việc quá sức lực, sau đó xảy ra thai cũng không ít.

"Đến lúc đó để mẹ với Tùng Bách cùng nhau đi gặt là được, con ở nhà nấu cơm cho mẹ với nó đi." Chu lão thái nói.

"Con cảm ơn nương." Lâm Tư Tư không nghĩ tới bà lại đồng ý nhanh như vậy, không kiềm được cảm động nói.

"Cái này có gì mà cảm ơn, con không nói sẽ cũng sẽ nghĩ đến, mới mang thai ở mấy tháng đầu không thích hợp đi thu hoạch lúa." Chu lão thái nói.

Nàng cảm thấy con dâu hiện tại thật sự là quá khách sáo, văn vẻ dài dòng, không khác gì mấy người có ăn học cao trong thành phố.

Và lại, thời tiết hiện nay quá nóng bức rồi, mặt trời vừa lên cao một chút thì nắng nóng không chịu nổi, nếu lỡ trúng nắng thì càng nguy hiểm hơn, ai bồi thường cháu trai cho bà?

Hơn nữa chỉ là thu hoạch lúa mà thôi, thiếu một người phụ nữ mang thai như con dâu bà thì cũng có sao đâu, nếu đại đội trưởng đến đây, bà cũng có thể trả lời được.

Bất quá đại đội trưởng hiển nhiên không nhầm chán như vậy, phụ nữ có thai không đi tham gia thu hoạch lúa trong thôn cũng không chỉ một, đương nhiên cũng có một vài người nguyện ý đi tham gia.

Hạ bận rộn nửa tháng, thu bận rộn bốn mươi ngày.

So với thu hoạch vụ thu, thì thu hoạch vụ hè tất nhiên sẽ nhẹ hơn một chút, nhưng đối với Lâm Tư Tư mà nói, vẫn là mệt chết người.

Việc thu hoạch vụ hè, kế hoạch lớn như thế ở trong thôn, tất nhiên

dưới mắt cây trồng vụ hè hiển nhiên là muốn nhẹ nhõm bất quá ở nơi này, vậy hay là Chu Tùng Bách là không tránh khỏi, ngay cả cả nhà anh hai ở thành phố cũng đều phải trở về, thì anh lại có lý do gì từ chối?

Đây cũng đồng nghĩa với, buổi tối Chu Tùng Bách phải đến chuồng heo trong rừng, đến gần sáng mới về thì dù nghỉ ngơi nửa giờ cũng không được, ăn bữa sáng xong đã phải xuống ruộng làm việc.

Mãi cho đến chạng vạng mới trở về, ăn cơm tối tắm rửa xong thì nằm dài trên giường không ngồi nổi.

Lâm Tư Tư đều đau lòng muốn chết.

Bận rộn đúng là nàng không thể giúp được, nhưng thức ăn của nàng là làm cực tốt.

Mỗi bữa cơm nhất định phải có thịt, buổi sáng chiên trứng gà cho anh, làm thịt nướng ăn kèm với bánh bao, và một chén súp xương đậm đặc.

Giữa trưa nàng tự mình đưa cơm đi qua, bởi vì phải mang theo không được tiện, vì thế nàng liền trực tiếp làm bánh mì sswa sang, lại dùng ấm nước đun một ấm súp bằng nước linh tuyến.

Buổi tối trở về liền ăn mì hoặc là sủi cảo, nửa đêm cũng mang bánh bao đến chuồng heo.

Chu lão thái tuy rằng đau lòng những món ăn ngon thế này tốn kém, nhưng bà thấy con dâu chăm sóc à con trai như vậy, trong lòng Chu lão thái cũng cảm động.

Đây nếu đổi thành con dâu nhà khác, có ai nữ tốn kém như thế?

Nhưng Chu lão thái cũng nhắc nhở vài câu, bảo nàng đừng phung phí tiền mua thức ăn quá.

Nhưng đứa con dâu hiếu thuận của bà lại nói như vậy: "Nướng, nướng không cần đau lòng mấy thứ này, công việc mệt mỏi cực khổ như thế, không ăn ngon một chút thì làm sao được? Nếu mệt đến ngã bệnh, đến bệnh viện một chuyến liền xài hết bao nhiêu tiền, chi bằng số tiền đó để mua thuốc, thân thể mẹ khỏe mạnh, con và Tùng Bách cũng có thể yên tâm."

Chu lão thái liền không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng cũng thực sự rất thoải mái.

Trưa hôm nay Lâm Tư Tư lại đưa cơm tới, cơm trưa là bánh bao, bột bắp chưng và thịt nướng.

Lão Chu nhà bên kia cũng nhìn thấy, mấy ngày nay bọn họ đều thấy ở trong mắt, cuộc sống của nhà chú sáu tụi nhỏ thời gian gần đây, quả thật rất tốt.

Chu Tuyết Lê đương nhiên cũng đến tham gia thu hoạch vụ hè, nàng ta ăn bánh bắp cứng cứng khô khốc, đưa mắt nhìn về phía Chu lão thái còn có Chu Tùng Bách vừa ăn bánh bao cùng thịt nướng, cuộc sống này quả thực không thể sống tiếp nữa!

"Trong nhà thằng sáu có phải phát tài hay không, sao lại ăn uống sang trọng như vậy?" Chu lão tam ca nhin không được nói.

"Ăn phần của mày đi, có thể phát tài gì chứ, không phải vợ thằng sáu thấy nó mệt mỏi nên lo lắng cho nó sao. " Xin phép trở về giúp Chu lão nhị ca nói.

"Mấy món mà chú sáu ăn, còn ngon hơn cả thức ăn mà chúng ta ăn trong thành phố nữa." Con trai của anh thứ hai là Chu Kiến Đăng bừa bừa nói.

"Số tiền mà chú hai gửi về, nhà họ hưởng hết mà." Chu Tuyết Lê liền hừ hừ nói.

"Mày bớt nói chút đi!" Chu Kiến Vĩ cau mày nói.

Chu Tuyết Lê mắng: "Còn anh cũng bớt bợ mong ông ấy đi, cũng đâu có thấy người ta mời anh qua ăn được miếng thịt nào!"

“cô ba tui nhỏ à, cô cũng đừng nói như thế, nếu chú sáu đến kêu anh hai cô qua đó ăn, vậy không phải sẽ mời cả đoàn người bên đây sao? Thịt nào đủ?” Vương Phương bình vực nam nhân nhà mình.

Chu Tuyết Lê nghĩ, quả nhiên hai vợ chồng này là một phe, trước kia nàng đúng là bị Vương Phương qua mặt mà!

Bất quá, thì thầm như vậy cũng không chỉ đám người nhà lão Chu v.v... A, từ lúc bắt đầu vụ thu hoạch đến nay, Lâm Tư Tư mỗi ngày đưa com lại đây, đám người trong thôn đều đang bàn tán về chuyện này.

Lâm Tư Tư lại không thèm để ý, tiền của nàng lai lịch chính đáng làm ra, ai dám nói nàng không phải?

Chu lão thái cũng là cực kỳ mệt mỏi, nên cũng không quản được nhiều như vậy, ăn bánh bao kèm thịt nướng ngon lành.

Chu Tùng Bách lại chỉ có vui đầu ăn nhiều phần anh thích nhất, đó mà món thịt nướng mà nàng dâu nhà anh làm.

Mấy đĩa thịt nướng và vài cái bánh bao xuống bụng, Chu Tùng Bách lúc này mới cảm thấy mình như được sống lại, thật sự, quá mệt mỏi.

"Tùng Bách anh mau thừa dịp lúc này đi ngủ một chút đi." Lâm Tư Tư nói.

Chu Tùng Bách húp xong món canh tôm khô, liền gật đầu, nói : "Vợ yêu đợi một lát nữa đi chung với Thái Chiêu Đệ trở về."

Thái Chiêu Đệ bên kia cũng sang đây đưa com, nàng cũng vẫn chưa xong.

Lâm Tư Tư gật đầu đáp ứng, Chu Tùng Bách uống xong liền ngủ ngay lập tức, bởi vì thật sự là quá mệt mỏi.

Chu lão thái ăn xong rồi, cũng mau chóng nằm trên cỏ nghỉ ngơi một chút, người cũng đã già, nên cũng chịu không nổi khi làm việc quá mệt nhọc.

Lâm Tư Tư cũng không quấy rầy hai mẹ con bọn họ, đi theo Thái Chiêu Đệ về nhà.

Thái Chiêu Đệ nhỏ giọng nói: "chị có biết mọi người trong đội đều đang bàn tán về nhà chị đó."

"Hả?" Lâm Tư Tư không rõ chân tướng nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Chu Tùng Bách cất tiền, bước chân vui sướng trực tiếp chạy về hướng thị trấn, còn lại Lâm Tư Tư vẫn mang gương mặt ửng đỏ ngồi ở trên kháng.

Vốn biết trượng phu thật sự là một người càn rỡ, ngẫu nhiên sờ sờ mông nàng thì cũng thôi, thỉnh thoảng lại bất ngờ hôn nàng, đặc biệt là cực kì có thể xử lý tình huống. Làm cho nàng hận không thể đem hân cung chiêu đến tận trời.

Nhưng dù gì đi nữa thì cũng phải cố kiềm chế nha, không thể bị nam sắc của anh dụ dỗ đến hết biết đường đi như thế được.

Bạn Lâm Tư Tư nào đó lúc này hoàn toàn không biết mình đã bị nam sắc mê hoặc đến hết phân biệt được phương hướng, ngồi trên kháng tiếp tục thêu, một lát sau Chu lão thái bước vào nói : "Tư Tư, tối nay con muốn ăn gì? anh cả của Tùng Bách có xách hai con cá sang đây, tối nay nhà mình nấu món cá nấu cải chua nhé?"

" Vâng." Lâm Tư Tư gật đầu, nói: "Cá nấu cải chua để con nấu cho, nướng cứ làm cá sẵn rồi để đó là được."

"Chưa cần gấp, để trong nước cho sống đến tối hãy làm cho tươi." Chu lão thái nói.

Sau đó bước tới xem nàng thêu, nói: "Tuy rằng phải kiếm tiền, nhưng mẹ cũng không thể cứ ngồi ở không mãi được, hai con cá mà đại ca con mang đến khá lớn, nhà mình chưa một con đã đủ ăn rồi."

Lâm Tư Tư suy nghĩ ý nghĩa của câu mẹ chồng nàng vừa nói, hỏi: “Con còn lại thì sao ạ?”

"Tư Tư, đã lâu rồi con không về nhà mẹ đẻ, con có muốn xách một con trở về hay không? Trứng gà mà lần trước con muối đó, con mang về để thăm bà thông gia nhé?" Chu lão thái lại hỏi.

Lâm Tư Tư đúng là không nghĩ tới lão phu nhân nguyên ý để nàng mang đồ vật về nhà mẹ đẻ, hơn nữa nàng đến đây lâu như vậy, đích xác vẫn chưa đi thăm người mẹ kiếp này của nàng, vì thế liền nói: "Con về thăm mẹ con một chút được không?"

"đi về thăm một chút cũng là chuyện nên làm, vốn muốn gọi Bách nhi đi cùng với con, nhưng mẹ mới vừa quên một tý thì không biết thằng quỳ đó đã chạy đi đâu mất." Chu lão thái nói.

Lâm Tư Tư lại không rảnh để suy nghĩ nhiều như thế, nếu đã quyết định về nhà thăm mẹ đẻ, nàng cũng cần phải thu dọn một chút.

Trước ngày hôm qua đều rất bận rộn, mệt đến mức gầy guộc hẳn đi, xách một con cá trở về cũng tốt, trứng gà muối cũng là nàng dùng phương pháp đặc biệt của lão đầu bếp nữ trước kia ướp, thơm nức, Chu lão thái cùng Chu Tùng Bách đều rất thích ăn.

Nàng ướp ba kg trứng, bây giờ còn dư lại khoảng hai kg, nàng liền lấy một kg mang về nhà họ Lâm.

Đây đúng quả thật là nói đi là đi thông dong thoải mái!

một con cá khoảng 2kg và 1kg trứng gà, đối với Lâm Tư Tư mà nói tuyệt đối là lễ vật nhẹ nhõm, nhưng với tình huống hiện tại thì Lâm Tư Tư vẫn chỉ đành thế thôi.

Nhà họ Lâm ở Lâm gia thôn cách nhà họ Chu ở Chu gia giang cũng không phải quá xa, đi bộ khoảng mười lăm phút là tới.

Lúc Lâm Tư Tư xách quà về nhà thì mẹ Lâm đang giặt chăn mền.

Cha Lâm đã mất khi nguyên chủ còn rất nhỏ, một tay mẹ Lâm nuôi lớn bốn huynh đệ tỷ muội của Lâm Tư Tư.

Lâm Tư Tư là nhỏ nhất, bên trên lớn nhất là đại tỷ, sau là đại ca cùng nhị ca.

Lâm đại ca và Lâm nhị ca đã sớm lập gia đình, nhưng vẫn còn chưa có ở riêng.

"Nương, sao nương lại tự giặt thế này, đại tẩu và nhị tẩu đâu?" Lâm Tư Tư mới đầu vẫn còn hơi ngượng ngập khi gọi, nhưng gọi dần về sau thì lại cũng thấy không có gì, nên hỏi.

"Hai đứa lười biếng đó biết hôm nay phải giặt chăn mền và áo gối nên kiếm cớ trốn về nhà mẹ đẻ thăm người thân hết rồi!" Mẹ Lâm vừa nhìn thấy con gái út trở về, hừ lạnh một tiếng nói.

"Đây là con mang về để nương bồi bổ thân thể, tháng rồi thu hoạch vụ hè cũng mệt mỏi." Lâm Tư Tư nói.

Mẹ Lâm nhìn nhìn liền nói: "Mang mấy thứ này về làm gì, trong nhà cũng không phải là không có, nếu để nhà chồng nhìn thấy thì còn tưởng rằng con lòn tiền về trợ cấp nhà mẹ đẻ."

"Nhà mẹ của con, con trợ cấp một chút thì có sao đâu, hơn nữa chỉ có mấy vật này, đáng để nói sao?" Lâm Tư Tư nói.

Mẹ Lâm nhìn nàng một cái, nói : "Đặt ở phòng bếp đi."

Lâm Tư Tư cũng tự mang cá đi vào phòng bếp rồi bỏ vào trong chậu nước, đi ra nói : "Lúc con mang cá đến thì còn sống, bây giờ chỉ còn thớ hơi hóp, mẹ mau làm đi."

"Có chết cũng không sao đâu." Mẹ Lâm nói, còn nói nàng: "Con đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau qua đây giúp mẹ?"

"Nương, con đang mang thai, việc này đợi hai con dâu của mẹ

về giúp mẹ làm nha." Lâm Tư Tư cười hí mắt nói.

"Mang thai thì mang thai, làm như chưa ai từng mang thai vậy."

Mẹ Lâm dù sao cũng là mẹ ruột, nên nói chuyện cũng không khách sáo một chút nào.

"Con kết hôn cũng đã gần hai năm, cho tới bây giờ mới có bầu, nương cũng không sốt ruột gì con sao!" Lâm Tư Tư nói.

"Từ nhỏ đến giờ có bao giờ con nghe lời mẹ nói không? Mẹ bảo con đi hướng Đông thì con lập tức chạy sang hướng Tây, mẹ bảo con đừng gả cho Chu Tùng Bách, con lại nhất quyết đòi gả, mẹ mới mặc kệ con." Mẹ Lâm nhớ tới chuyện con gái bà uống thuốc sâu tự tử vài ngày trước đó, nặng không chút khách khí.

Lúc trước bà vốn đã không hài lòng về Chu Tùng Bách, tuy rằng bộ dạng tuấn tú, nhưng đẹp trai thì có ích lợi gì chứ, chả lẽ ngắm gương mặt đẹp trai của cậu ta rồi có thể khỏi ăn cơm mà sống sao?

Đáng vẻ thì không đành lòng nhấc, vừa nhìn đã biết không phải là người đứng đắn.

Quả nhiên mà, lúc đến xem mặt thì cậu ta đã len lén chạy đến xem mặt con gái bà.

Đúng lúc đó con gái của bà cũng vừa nhìn thoáng qua, sau đó liền về nhà làm ầm lên với bà nói muốn gả cho cậu ta.

Lâm mẫu còn có thể nói gì, nể mặt số sinh lễ không nhỏ của Chu lão thái cùng với thái độ cương quyết muốn gả của con mình nên bà mới đồng ý.

Nhìn xem, sau khi kết hôn thì cuộc sống bọn họ như thế nào?

Ba bữa cãi trận nhỏ năm bữa thì cãi một trận lớn, nhất là tiết mục uống thuốc trừ sâu tự tử, nhà mẹ đẻ bên này cũng đều mắt mặt theo.

"Uống thuốc trừ sâu, con chỉ có mỗi cái bản lĩnh là uống thuốc trừ sâu, sao không giỏi uống cho chết thật luôn đi?!" Mẹ Lâm vừa nói, còn vừa véo con gái mình.

Lâm Tư Tư kêu đau: "Trước kia là con ngu ngốc bây giờ thì con đã nghĩ thông rồi, sau này sẽ không có chuyện đó nữa đâu. Chắc chắn con và Tùng Bách sẽ sống hạnh phúc bên nhau."

"Mấy tháng rồi?" Mẹ Lâm hừ một tiếng, lúc này mới quét mắt về phía bụng của nàng.

"Sắp ba tháng rồi." Lâm Tư Tư mím miệng cười nói.

Mẹ Lâm nói: "hiện tại hai đứa cũng đã có con rồi, thì tất nhiên sẽ không thể nào li hôn. Con đó, làm ơn sửa cái nét hết ăn rồi nằm của con lại, có biết hay không!"

"Con chăm chỉ lắm nha, con đâu có lười biếng?" Lâm Tư Tư nói.

"Hừ hừ." Đáp trả nàng là tiếng hừ mạnh của mẹ Lâm.

nói thật ra, mẹ Lâm vẫn cảm thấy hơi hối hận, hối hận vì mình đã quá nuông chiều đứa con gái út này, nuông chiều đến mức thành cái tính cách đó.

Nhưng mà cũng do cha con bé mất quá sớm, con gái út của bà lại còn quá nhỏ nên cũng khó trách vì sao bà nuông chiều con bé hơn bình thường một chút, bên trên còn có anh cả, ở giữa còn có hai người anh trai, chuyện gì cũng đều không tới phiên nàng làm, cho nên mới dưỡng thành tính cách cực đoan như vậy.

"Nuông, kỳ thật Tùng Bách cũng không tệ như mẹ nói, lần này thu hoạch vụ Thu, anh ấy cũng làm không nghỉ tay, nhưng cũng không cho con xuống ruộng." Lâm Tư Tư biết trượng phu của mình không được yêu thích lắm ở nhà mẹ đẻ bên này, liền nói.

"Coi như cậu ta còn có chút lương tâm!" Mẹ Lâm nghe vậy mới hừ một tiếng nói.

Tuy rằng con gái của bà bị bà nuông chiều đến cực đoan, nhưng đó cũng là con gái của mình, chính bà đánh hay mắng chửi thì không sao, nhưng con rể của bà thì lại không được như thế, đã vậy còn chộc giận con gái bà đến mức phải uống thuốc trừ sâu tự tử, hẳn có lý do thì cũng là do hấn sơ suất không đủ quan tâm!

"Nuông, anh cả của con đi ra ruộng rồi ạ?" Lâm Tư Tư hỏi.

"Ừ." Mẹ Lâm gật đầu.

Con lớn nhất ở nhà xuống ruộng để chăm công, con thứ hai thì từ khi rời khỏi quân đội thì quay sang làm nghề vận chuyển hàng liên tỉnh, một tháng chỉ trở về vài lần.

"anh hai bây giờ vận chuyển tuyến đường nào?" Lâm Tư Tư hỏi.

"một tháng đi một chuyến đến Hải thị bên kia, mệt và cực nhọc lắm." Mẹ Lâm nói.

Mặc dù là vừa mệt vừa cực, nhưng tiền lương lại không phải là ít, bốn mươi lăm đồng tiền một tháng, số tiền đó thì cao hơn biết bao nhiêu người cơ chứ!

Lâm Tư Tư nói: "Khi nào thì anh hai trở về thế? Có về nhớ bảo anh ấy có rảnh đến nhà con chơi được không?"

"Con muốn làm gì?" Mẹ Lâm cảnh giác nhìn nàng.

không trách vì sao bà lại cảnh giác ngay lập tức, trước kia con gái bà cũng thường xuyên về nhà, mỗi lần kêu anh hai nó qua nhà đều chỉ để anh nó dạy dỗ Chu Tùng Bách một trận, muốn đánh hấn đến khuất phục về sau phải nghe lời của nàng, không khác gì trẻ con giành nhau món đồ chơi, thật sự là quá mất mặt.

Lâm Tư Tư cười giả lả nói: "hiện tại con và Tùng Bách hoà thuận lắm, chỉ là con có một vài thứ muốn đưa anh hai xem thử, không phải anh ấy vận chuyển hàng đến Hải thị sao?"

Ở trong trí nhớ, Hải thị này chính là một nơi khó lường, nàng đang nghĩ, nếu đem những cặp áo gối này mang đến Hải thị bán, biết đâu giá sẽ cao hơn nhiều?

Ở nơi này của bọn họ cũng coi như địa phương nhỏ, tuy nhiên cho dù là địa phương nhỏ nhưng một đôi áo gối cũng có thể bán được ba mươi tám đồng thì ở Hải thị chắc chắn sẽ không thấp hơn cái giá này.

"Có vật gì đẹp mắt chứ?" Mẹ Lâm không tin, hừ nói.

"Con nói nhỏ cho nương nghe nè, con âm thầm học thêu thùa rất đẹp, hiện tại con chỉ dựa vào cái này để kiếm tiền nuôi gia đình." Lâm Tư Tư nói.

Mẹ Lâm bình tĩnh tiếp tục công việc của mình.

Lâm Tư Tư hiểu bà đang cảm thấy mình đang khoác lác, liền nói : "Nương đừng không tin nha, hiện tại con thêu một đôi áo gối có thể kiếm lời được hai mươi tám đồng nha, tiền vốn là mười đồng, còn lại để chủ cửa hàng lời ba đồng, một đôi áo gối con bán đến ba mươi tám đồng đó. Cho nên con mới nghĩ nếu để anh hai thuận tiện mang áo gối sang bên Hải thị bán giùm con, xem thử có cao giá hơn không. Mẹ cứ yên tâm đi, con sẽ không để nhị ca làm không công, bán được giá cao, con sẽ chia phần trăm cho anh ấy, đương nhiên con cũng vì tin tưởng vào nhân phẩm của Nhị ca con, bằng không việc này con cũng sẽ không tìm nhị ca."

Ban đầu khi mẹ Lâm nghe nàng nói đúng là thực sự coi thường, nhưng sau khi nghe nàng nói tiếp, có đầu có đuôi có lí có lẽ giống như sự thật. Nên bà ngẩng ra một lúc, rồi nhìn về phía con gái út nói : "Rất cuộc là con đang nói đùa hay nói thật vậy?"

"Con đương nhiên là nói thật, con đâu có thời gian nói đùa với mẹ, còn không bằng đi về nhà thêu nhiều thêm mấy mũi kim." Lâm Tư Tư trợn trắng mắt.

Mẹ Lâm hồ nghi nhìn nàng nói : "Thêu áo gối cũng cần có chút bản lĩnh thật sự."

"Tài thêu thùa của con gái mẹ từ trước đến giờ có dở không?" Lâm Tư Tư nói.

Mẹ Lâm gật đầu, điểm này xác thực không thể chê, đứa con gái này của bà từ nhỏ đã may vá không tệ, quần áo cũng là tự thêu thùa cho mình mặc, hay khăn tay cột tóc gì đó.

Cho nên thật sự là rất tốt.

"Con gả qua đó hai năm nay đều lên lên học thêm, rất cuộc con cũng học thành công." Lâm Tư Tư nói.

Lời nói dối mà nói nhiều quá thì ngay cả chính bản thân nàng cũng đều tin, nói đều đặc biệt đúng lý hợp tình, về phần tin hay không, vậy thì có liên quan gì đến nàng, dù sao bọn họ cũng đâu thể cầm kính chiếu yêu đến soi thử xem nàng có phải là yêu quái hay không.

Mẹ Lâm cảm thấy lời nàng nói cũng không quá chân thật nhưng cũng không phản bác nàng, nói : "Chờ anh hai con về thì mẹ nói với nó."

"Vậy chuyện này con giao lại cho nương nha, về sau chờ khi con kiếm được nhiều tiền, đến lúc đó con sẽ hiếu kính nương nha." Lâm Tư Tư nói.

"Vậy thì thôi đi, con học theo chị cả của con, sống hạnh phúc và cuộc sống của mình là được."

Mẹ Lâm không thêm để ý nói.

"Con không học chị cả của con đâu." Lâm Tư Tư khoát tay nói.

"Hừ, chị cả của con có chỗ nào không tốt?" Mẹ Lâm trợn mắt nói.

"Cũng chính bởi vì chị cả của con quá tốt, quá hiếu thuận, quá nghe lời, cho nên con mới không muốn học chị ấy, nương, nương đừng nhéo ta, được rồi, con phải đi về, đi về nhà cũng hơi lâu rồi." Lâm Tư Tư nói xong, liền vẫy vẫy tay rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20

Rời khỏi nhà mẹ đẻ, Lâm Tư Tư lúc này mới vỗ ngực một cái, nói ra ba lời nói cực kì đại nghịch bất đạo vừa rồi thật sự không phải là ý nàng muốn nha, nhưng nếu như không nói thì mẹ nàng sẽ hoài nghi nàng, dù sao đây mới là tính cách của nàng thôi.

Nhưng lại không biết mẹ Lâm ở trong sân sau khi nghe xong mấy lời này của nàng đấy, cũng là nhin không được bật cười thành tiếng, thấp giọng mắng: "Nha đầu chết tiệt kia, từ nhỏ liền mưu ma chước quỷ nhiều!"

Sau đó liền nhớ lại tính tình lầm lì trầm mặc, ít lời chỉ biết vui đầu làm việc của con gái lớn, cũng là thờ dài.

Vốn biết hai cô con gái của thật đúng là hai thái cực khác nhau.

Nhưng con gái út của bà ngược lại càng giống bà lúc nhỏ hơn.

Làm đàn bà mà, làm vừa đúng sức là được, cần gì phải phóng khoáng làm hết sức mình để bản thân mình chịu khổ làm gì. Nếu chăm chỉ giỏi giang quá người ta sẽ cho rằng là đương nhiên, ngẫu nhiên có một ngày không làm, thì người ta sẽ nói.

Nhưng nếu là lười biếng thành thói quen thì ngẫu nhiên chăm chỉ một chút, thì người ta sẽ không ngừng khen ngợi.

Đây là sự thật, đây là đời người.

Nhưng trong hai đứa con gái của bà, dường như đứa con gái út của bà lại hiểu được đạo lý này.

Lâm Tư Tư cũng không suy nghĩ nhiều như thế, về nhà lúc này cũng còn quá sớm, nhưng dù sao hôm nay tốn không ít tiền, cho nên vừa về nhà liền cầm kim chỉ lên bắt đầu khâu tiếp.

Nàng định khâu dư ra thêm vài cặp áo gối, sau đó gửi đến Hải thị bán thử xem có được giá hơn bên đây không.

Nếu là có thể, thì việc kinh doanh sau này sẽ không cần chỉ treo ở mỗi thị trấn bên này.

Mãi cho đến hơn sáu giờ Chu Tùng Bách mới từ thị trấn trở về, lúc về còn mang theo một giỏ anh đào.

Đây là bởi vì anh thấy vợ anh thích ăn, nên đặc biệt mua từ bên kia thị trấn về.

"Chuyện xe đạp khoan hãy cho nương biết, đợi thêm vài ngày nữa anh chạy thẳng về nhà, cho nương một bất ngờ." Chu Tùng Bách nhỏ giọng nói.

Lâm Tư Tư gật đầu, hỏi: "Có đủ tiền không?"

"Đủ." Chu Tùng Bách móc mấy đồng tiền còn dư lại ra khỏi túi, nói: "Đây là số tiền còn dư lại, xe đạp ngày mốt sẽ đến tay chúng ta."

Tuy rằng xe đạp là hán mua từ bên phế liệu, nhưng hán chọn cái tốt nhất, sau đó mang đến cho ông lão chuyên sửa xe có kinh nghiệm lâu năm, sau khi cò kè mặc cả, cuối cùng cũng đã mua xong.

Vốn hán cũng không biết còn có thể làm như thế, cái này cũng là nhờ vợ anh cho anh linh cảm, làm anh lập tức nghĩ đến việc mua hàng cũ rồi đi tân trang lại.

Cái này xem như đặt hàng riêng nên sư phụ kia lập tức đồng ý.

"Vợ, em thật đúng là quá thông minh, sao trước kia anh lại không nhìn ra nhỉ." Chu Tùng Bách thom một cái lên khuôn mặt tròn bóng tỏa sáng của vợ anh, cười nói.

Lâm Tư Tư mắng một tiếng: "Ban ngày ban mặt, anh đừng làm loạn."

"không có chuyện gì, hai ta ở trong phòng mà, nương chắc chắn sẽ không tự dưng xông vào mà không báo trước, nương tất nhiên sẽ không vô lý như vậy đâu." Chu Tùng Bách không thèm để ý nói.

Lâm Tư Tư đem mấy đồng còn dư lại đưa cho hán, đàn ông con trai đi ra bên ngoài, thì trên người làm sao có thể không có đồng nào?

Chu Tùng Bách lại bị vợ anh làm cảm động một phen, hán cảm thấy anh đã yêu sâu đậm rồi, tình yêu của anh hoàn toàn nằm hết trên người vợ anh, tình yêu tới quá nhanh không khác gì một con lốc xoáy.

Nếu không phải hiện tại vợ anh mang thai chưa được ba tháng, mẹ anh nói không thể thương thương thương, thì ạn nhất định sẽ thương thương vợ anh thật nhiều, thật nhiều.

Lâm Tư Tư lại không nghĩ mấy chuyện trăng hoa như thế, nói: "Hôm nay em về nhà mẹ."

Chu Tùng Bách cũng biết nhà mẹ vợ bên kia không quá coi trọng mình, mỗi lần nhìn thấy mình đều ngo sang hướng khác, không ai cho anh sắc mặt vui vẻ.

Nếu trước kia mỗi khi nàng dâu nhà mình nói đến việc này, hán đều ừ một tiếng rồi cho qua, nhưng bây giờ không giống trước nha.

anh cực yêu cực yêu vợ anh, cho nên nghe vợ anh nói như thế, hán cũng không thể không tỏ vẻ gì đó đúng không: "Lần này anh bận nên không đi cùng được, lần sau nếu em muốn về nhà mẹ thì em cứ nói với anh một tiếng, anh sẽ đi cùng em về nhà thăm mẹ."

Lâm Tư Tư nhìn anh cười: "Vậy lần sau anh đi chung với em nha."

Chu Tùng Bách vừa thấy vợ anh như vậy thì biết thái độ này của anh đã biểu hiện đúng rồi, cười nói: "Được, đến lúc đó chắc anh cũng đã lấy xe đạp về rồi khi đó anh sẽ chở em về!"

Buổi tối liền ăn món cá om dưa chua, cùng thêm món nộm dưa chuột ăn cùng cũng ngon lắm.

Ban đêm Chu Tùng Bách liền mang theo một bầu nước thánh đến trại heo.

Từ lần trước khi bầy heo con sinh bệnh, Chu Tùng Bách luôn thích mang theo một bầu nước đến đút cho bầy heo con, tuy rằng làm như thế thì tốn công tốn sức, nhưng Chu Tùng Bách lại cảm thấy bầu nước thánh mà mình mang tới vẫn đặc biệt có hiệu quả.

Về phần phía đối tác mang theo về mặt 'Cậu là một cái thanh niên thời đại mới vậy mà còn mê tín hơn cả mẹ cậu', thì Chu Tùng Bách làm như không nhìn thấy.

nói đùa sao, toàn bộ tài sản của cả nhà anh đều dồn hết vào trại heo này, anh có thể không hạ tí mĩ sao, cho dù mê tín anh cũng nhận!

Bận rộn đến hơn nửa đêm, đem chuồng heo thu dọn sạch sẽ, đút cho heo con ăn uống đầy đủ, Chu Tùng Bách mới lấy ra ổ bánh mì to dùng bắt đầu ăn.

Ăn bánh mì Chu Tùng Bách cảm thấy cực kì nhớ về thời điểm có thể ôm vợ anh ngủ mỗi đêm, hiện tại cuộc sống này quả thật không dễ dàng.

Nếu như bên trên có thể cho nuôi heo tư nhân thì tốt biết bao nhiêu a?

Tự anh nuôi còn cần phải hợp tác với người khác mở trại heo để ăn chia sao?

Chỉ là hiện tại chính sách không cho phép, cũng không biết sau này có thể có thông báo gì khác đưa xuống hay không.

Chu Tùng Bách canh giữ cả đêm, đảm heo con đều thật khoẻ mạnh, sau đó anh trở về, còn vòng quanh đi một chuyến lò sát sinh ở bên kia tìm lão Hồ.

Lão Hồ này chính là một trong những đối tác của hắn.

Mua của hắn hai kg mỡ heo về thắng lấy mỡ, với hai miếng xương sườn, vợ anh thích nhất là ăn món sườn hầm, tuy rằng ít thịt nhưng nếu vợ anh thích thì anh mua là được, còn mua thêm chút thịt ba chỉ mà mẹ anh thích ăn.

Ngoài ra còn hai ống tủy lớn, anh cũng mua luôn sau đó mang theo vật phẩm trở về nhà.

Người trong thôn dậy thật sớm, liền nhìn thấy anh mang theo nhiều thịt như vậy về nhà, ánh mắt kia đều phát sáng lên.

Quanh năm suốt tháng trong thôn của bọn họ chỉ được chia thịt có hai lần.

một lần là sau vụ thu hoạch vụ mùa thu, một lần là cận tết, sau đó thì không có nữa, ai muốn ăn thịt thì phải đi mua, nhưng mà nhà ai lại nỡ mua chứ?

Nhưng mà nhà của Chu lão lục hàng ngày sống không khỏi quá quá địa chủ, nếu như mọi người nhớ không lầm thì, sau khi vụ thu hoạch mùa thu vừa xong thì vợ hắn vừa mới mua một con gà về hầm cho hắn ăn đấy chứ?

Nghe nói hôm đó mùi thơm của thịt gà bay ra, toàn bộ người ở Chu gia giang đều ngửi được.

Khoa trương là khoa trương một chút, nhưng ngày thường không lễ tết mà người này lại mua thịt về ăn, đây cũng quá phá của rồi?

không bao lâu sau, tin tức Chu Tùng Bách cầm mấy cân thịt trở về nhà đã lan truyền khắp thôn Chu gia giang.

Chu lão đại ca nghe xong vẫn là rất vui mừng, cảm thấy nương mình qua nhà thằng sáu ở cũng rất tốt, nhà mình vốn không có điều kiện ăn uống như thế này, lão nhân gia quanh năm suốt tháng cũng không ăn thịt được bao nhiêu lần, hơn nữa ông nhìn thấy tinh thần của mẹ ông lúc này sáng khoái hơn trước kia rất nhiều.

Thí dụ như thu hoạch vụ hè thu lần này, mẹ ông chưa hề vắng mặt dù chỉ một ngày, thậm chí dù làm lụng vất vả cũng không thấy gầy đi chút nào.

Có thể thấy được thức ăn trong nhà thằng sáu đặc biệt tốt.

"Bà nội, khi nào chúng ta mới được ăn thịt?" Tiểu Chu Cát gặm bánh bột ngô, hỏi.

Chu Trần thị thấy cháu nội nhìn mình đầy trông mong liền nói: "Đề lát bà nội đi mua."

Trong nhà ăn chút thịt vẫn là có thể ăn nổi, thời gian gần đây đích xác cũng quá vất vả mệt nhọc, dù sao cũng phải mua chút thịt về bồi bổ đúng không?

"Mua thêm một chút, đến lúc đó ta mang sang cho nương một chút." Chu lão đại ca nói.

"Cha, cha không nghe thấy sao, bà nội bên kia vừa mới ăn thịt kìa!" Chu Tuyết Lê lập tức nói.

"Ồn ào cái gì? Thịt bà nội con ăn là của chú sáu con mua, cũng không phải chúng ta mua." Chu lão đại ca cau mày nói.

"Ai quan tâm là của người nào mua, không phải cũng đều là thịt sao, bên kia cứ một vài bữa là mua thịt về ăn, trước đó còn có bánh bao với thịt kho không ngừng, nhà chúng ta cực khổ lắm mới được ăn một lần, còn phải chia ra cho người khác, vậy con còn có thể ăn được mấy miếng chứ!" Chu Tuyết Lê buồn bực nói.

"Mày ghen tị nên mới nói vậy thôi." Chu Kiến Vĩ nói.

Vợ hắn là Vương Phuong kéo hắn một cái: "anh cũng đừng tưới thêm dầu vào lửa."

Chu Kiến Vĩ không thèm để ý nàng dâu nhà mình, nhìn về phía đứa em gái luôn tranh chấp với hắn từ nhỏ đến lớn: "Có phải mày ghen tị thím sáu có thể thừa thừa kiếm được tiền, còn mày thì không thể, cho nên ghen tị đến đó?"

"Kiến Vĩ!" Chu Trần thị trừng mắt liếc nhìn con mình.

Đứa con trai này của bà không biết ăn trứng cái thứ gì, làm bà luôn cảm thấy dường như nó mới là con của thằng sáu, từ nhỏ đã thân thiết với thằng sáu rồi, tuy rằng hai người cùng tuổi, nhưng cũng không phải là anh em ruột mà, ngay cả với đại ca của hắn cũng chưa thân như thân với chú sáu của nó!

"Nương, nương cũng đừng mắng con, nương nên nhắc nhở Chu Tuyết Lê, sau này khi con hiếu kính nương, nếu con gái của xon dám ăn nói quàng xiên hỗn xược như thế, con nhất định sẽ đánh nó một trận. anh cả có thể hiếu kính nương rồi thì không cần con hiếu kính nữa sao?" Chu Kiến Vĩ uống cháo loãng ăn bánh bột ngô, nói.

hắn cùng vợ hắn là Vương Phuong hiện tại có hai đứa con trai, lớn ba tuổi nhỏ hai tuổi, vẫn chưa có con gái.

Nhưng câu nói đó đã lập tức ngăn được lời mắng đã đến bên môi của Chu Trần thị.

Chu Tuyết Lê tức giận không thôi: "Chuyện này có thể giống như thế sao, nương chính là mẹ ruột của tôi!"

"Bà nội của con cũng là mẹ ruột của ba!" Chu lão đại ca liếc mắt nhìn đứa con gái càng lớn càng không hiểu chuyện này.

"Tuyết Lê con bớt tranh cãi chút đi." Chu Trần thị chỉ có thể mắng con gái của mình.

Hốc mắt Chu Tuyết Lê đỏ ửng, nàng ta cảm thấy mình không thể sống nổi trong ngôi nhà này nữa!

Ăn xong rồi, đám đàn ông liền bắt đầu chia nhau đi làm việc, Hôm nay trong người Vương phuong không quá thoải mái nên không đi, thu dọn bát đĩa cùng với Chu Tuyết Lê, khuyên nàng nói: "cô sắp nhỏ à, cô cũng đừng giận anh hai của cô làm gì, nói thật, ngay cả chính chị còn không quan trọng bằng chú sáu trong lòng anh ấy nữa."

Lời này nói cực kì chua xót.

"anh hai của em chính là một con chó săn, không phải là bị Chu Tùng Bách vớt từ trong nước lên sao, có cái gì lớn lao chứ!" Chu Tuyết Lê mắng.

"Hả?" Vương Phuong tuy rằng đã già đến đây đã vài năm, nhưng đúng là thật sự không biết việc này.

Chu Tuyết Lê lại không kiên nhẫn nói về chuyện này, lực chú ý của nàng ta đều dồn hết vào việc thừa thừa kiếm tiền của Lâm Tư Tư, nói: "Chị dâu hôm đó có qua xem, rốt cuộc chị ta thừa như thế nào vậy? Sao có thể kiếm được nhiều tiền như thế?"

anh hai nàng ta đúng là không hề nói sai, nàng ta đúng là ghen tị đến đỏ cả mắt, Lâm Tư Tư này rốt cuộc đã bị con hồ ly tinh nào nhập xác, hoàn toàn khác hẳn trước kia, đã vậy còn biết thừa thừa kiếm tiền, nhìn thế nào cũng thấy quý dị.

Nhưng có quỹ dị hay không nàng ta cũng lười quan tâm, dù sao cũng không phải ở chung cùng nàng ta, cũng không gây họa được đến phiên nàng ta. Nhưng chỉ một cặp áo gối lại có thể liếm được hai mươi lăm đồng, nên làm nàng gan tị đỏ mắt a!

"Chuyện này chị cũng không biết nên nói sao nữa, dù sao tay nghề của bà sáu chị chắc chắn không học được rồi." Vương Phuong nói: "Em kể chị nghe việc anh hai em rút xuống nước và được chú sáu vớt lên lúc nào thế?"

"Chính là vào mùa đông năm anh hai tám tuổi, rơi xuống nước, Chu Tùng Bách đi xuống đem anh ấy vớt lên đấy mà." Chu Tuyết Lê không nhịn được nói.

"anh hai em với chú sáu bằng tuổi nhau, khi đó chú sáu cũng mới vừa tám tuổi đúng không, mùa đông lạnh như thế mà chú ấy cũng xuống nước vớt lên sao?" Vương Phuong thất thần nói.

"Làm sao em biết chứ, nhưng bắt đầu từ đó anh hai biến thành chó săn cho ông ấy, kêu làm gì thì làm nấy, dù trước đó anh hai với ông ấy cũng rất không hợp nhau." Chu Tuyết Lê khoát tay nói.

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Lão Chu nhà bên kia bởi vì một miếng thịt dẫn tới phong ba.

Nhà bên này, Lâm Tư Tư đang thắng mỡ heo.

Đem mỡ lá mà Chu Tùng Bách mới mua về xắt thành miếng nhỏ, sau đó cho vào nồi để lửa nhỏ thắng lại là được, mỡ trong nhà đúng là sắp dùng gần hết nên hiện tại Chu Tùng Bách mua về cũng vừa đúng lúc

Nhưng nghĩ đến lời chồng mình dặn dò, Lâm Tư Tư cảm thấy sống mũi cay cay.

Dặn dò gì ư?

Chồng của nàng bảo rằng khi nàng thắng mỡ xong, thì lấy tóp mỡ rắc chút xíu muối lên trộn đều, anh muốn ăn.

Đặt ở đời trước, phần tóp mỡ như thế này ngay cả hạ nhân nhà nàng cũng không thèm ăn, nhưng chồng của nàng lại xem nó như mỹ thực.

Như thế bảo sao Lâm Tư Tư không chua xót trong lòng được chứ?

Nhưng Lâm Tư Tư vẫn làm theo, giữa trưa khi Chu Tùng Bách tỉnh lại liền ăn món tóp mỡ trộn mà anh muốn ăn, bộ dáng kia giống như đó là món ngon nhất trần đời vậy.

Lâm Tư Tư cảm thấy đau lòng đồng thời càng yêu người chồng dễ dàng thỏa mãn của mình hơn bao giờ hết. Xem đi, anh ấy dễ nuôi biết bao nhiêu, cho anh một chút tóp mỡ thôi, nhìn anh thỏa mãn đến bực nào kia.

"Vợ à, anh đào anh mới mua hôm qua, em cứ ăn thoải mái đừng tiết kiệm, ăn hết thì anh mua cái mới, nếu còn muốn ăn tiếp thì anh lại mua cho em." Chu Tùng Bách nói.

"Vâng." Lâm Tư Tư gật đầu.

Xe đạp được mang về vài ngày sau, lúc Chu Tùng Bách đi, Lâm Tư Tư còn gửi anh một cặp áo gối cưới nhờ anh mang theo.

Nhưng cho dù như vậy, lúc Chu Tùng Bách chạy xe đạp về trong thôn, toàn bộ thôn Chu Gia Giang đều nổ tung.

Sao hả?

Gã lười biếng sống nhờ ở đậu Chu gia Giang là Chu Tùng Bách mu xe đạp?

Chu gia Giang bọn họ không phải là không có xe đạp, nhưng cũng chỉ hai ba nhà có, đó chính là đại hộ lớn, thì làm sao Chu Tùng Bách có thể so sánh?

Nhưng gã ăn chơi lông bông như hắn lại có thể mua nổi xe đạp.

Hiện tại ngay đúng giờ nghỉ trưa, vì thế ngoài cửa đều bị mọi người vây chặt kín.

Thằng nhóc Chu Tùng Bách cũng là người phóng khoáng, rất hào phóng đem xe đạp của mình bày ra trước mắt mọi người, mặc dù là nửa mới nửa cũ, nhưng đây chính là một chiếc xe đạp.

Người khác hỏi bao nhiêu tiền, Chu Tùng Bách nói không mắc, đây là hàng xài rồi nên giá chỉ khoảng một trăm hai mươi đồng.

Chuyện này nếu đặt ở trước kia, mọi người chắc chắn sẽ truy hỏi tiền ở đâu ra, nhưng bây giờ không cần hỏi, có ai mà không biết Chu Tùng Bách hắn cưới được nàng dâu để ra tiền chứ?

Một đôi áo gối đã hai mươi lăm đồng, vậy chỉ cần tiêu năm đôi áo gối, không phải đã đủ tiền mua xe đạp hay sao?

"Nhưng cái này cũng phải nói có gặp vận may hay không, nếu không dễ gì gặp được người chán xài xe đạp rồi muốn bán đi." một lão hán nói.

"Cái đó là tất nhiên rồi, không có chút may mắn thì khó mà mua được, hàng mới thì con cũng đã hỏi qua, chỉ riêng nhãn hiệu Phượng Hoàng thôi, một chiếc xe mới giá hơn hai trăm sáu mươi đồng, còn phải có phiếu, bằng không thì đừng hòng mua được." Chu Tùng Bách nói như thế.

Sau đó có người đưa ra đề nghị mượn chạy thử một chút.

Chuyện này nếu đặt ở trước kia, khó mà từ chối, chỉ còn cách là đồng ý, nhưng với Chu Bách hiện tại thì tất nhiên là không, anh nói: "Được chứ, chạy một lần là một đồng, ai đưa tiền thì tôi cho mượn ngay."

Chạy một lần phải tốn một đồng, ai chịu chứ?

Lúc Chu lão thái nghe được tin thằng út nhà mình mua xe đạp là lúc bà đang cắt cỏ cho heo ăn, nghe được tin đó thì làm sao còn bình tĩnh mà cắt cỏ nữa?

Lão phu nhân bước đi như bay trở về nhà, liền nhìn thấy ngoài cửa có rất nhiều người đang vây quanh, con mình thì đang hăm hở khoác lác.

"Nương đã về rồi, nương xem này, đây là xe của chúng ta, lát nữa con chở mẹ ra ngoài dạo một vòng." Chu Tùng Bách vội vàng đỡ lão phu nhân bước qua, cười nói.

Chu lão thái đều đặn không thể đánh thằng út nhà mình, có hiểu đạo lý tiền tài không thể lộ ra ngoài hay không, có cần thiết phô trương âm ỉ như vậy không?

"Trong nhà có được chút tiền đã bị mày hoang phí hết, Tur Tur có thai, nhưng cố gắng thôi đến mức mắt cũng sắp mù rồi, mày lại lấy hết tiền của nó đi hoang phí!" Lão phu nhân nhìn không được, liền trực tiếp cầm lấy cây chổi đánh liên tiếp lên người đứa con trai mà bà yêu thương nhất.

Lần này lão phu nhân thật sự nổi giận!

Lâm Tur Tur vốn không thích bên ngoài nhiều người không muốn bước ra, nàng cũng không muốn người ta nhìn chằm chằm mình như đang xem khi đang diễn xiếc, chỉ có chồng nàng thích loại cảm giác bị người ta vây quanh như thế.

Nhưng nghe được thanh âm đó nàng không thể kiềm chế vội vã chạy ra ngoài.

Liền nhìn thấy Chu Tùng Bách vừa trốn vừa tránh kêu âm ỉ lên: "Nương, sao nương lại đánh con, nương đừng đánh nữa, coi chừng hị cụt xương sống á."

"Nương, sao thế ạ?" Lâm Tur Tur chạy nhanh qua cản lại.

Đoàn người liền nhìn thấy bộ dạng hiện tại của nàng.

Thời gian gần đây Lâm Tur Tur giảm béo có hiệu quả cực rõ rệt, giảm gần 10kg so với trước kia.

Hơn nữa lại đang mang thai, không chỉ có không béo ngược lại còn gầy hơn, hoàn toàn trùng khớp với lời Chu lão thái vừa nói, vì muốn kiếm thêm ít tiền mà thôi thùa đến mức mắt sắp mù.

Nhưng chút tiền đó lại bị tên lười biếng Chu Tùng Bách này hoang phí sạch sẽ.

Trong lúc nhất thời, đám người đã hoàn toàn quên hình ảnh chói lóa vì mua xe đạp của Chu Tùng Bách, không kiềm chế được đồng loạt dùng ánh mắt đồng tình nhìn Lâm Tur Tur.

Khuê nữ nhà họ Lâm này, trước kia khi vẫn còn chưa lập gia đình cũng là một đoá hoa ngát hương ở Lâm gia thôn bên kia, không biết có bao nhiêu nhà nhòm ngó muốn kết thân, nhưng cuối cùng lại gả cho Chu Tùng Bách.

Hai năm trước, hai người bọn họ sống không yên ả, bị không ít người chê cười, nói may mà không đến nhà dạm ngõ, nếu không, ngay cả chính gia đình mình cũng không yên ả nổi.

Nhưng có ai mà nhờ Lâm Tur Tur lại ẩn dấu tài nghệ như vậy, hoàn toàn là một con gà mái biết đẻ trứng vàng!

Chu Tùng Bách tu bao nhiêu kiếp mới cưới được nàng dâu như thế về nhà chứ?

Đây là ý nghĩ trước đó mấy phút của cả thôn.

Nhưng ý nghĩ hiện tại trong lòng mọi người chính là, Lâm Tur Tur kiếp trước đã phá bao nhiêu chùa miếu mới gặp phải tay ăn chơi phá của này?

Chu lão thái lần này thật sự muốn đánh thằng út nhà bà một trận, cho nên không dễ dàng bỏ qua như vậy, xách lỗ tai anh kéo vào nhà, Chu Tùng Bách vội vàng nói với Chu Kiến Vĩ cũng chạy đến xem náo nhiệt: "Dẫn xe đạp vào nhà!"

"Được." Chu Kiến Vĩ liền vội vàng dẫn xe đạp vào.

Lâm Tur Tur vẫn còn đang nói với mọi người: "Trong nhà có chút chuyện, mọi người về nhà đi ạ[(#)]"

Vừa nói vừa đưa tay lên dụi mắt, không biết trận gió vừa rồi có thổi cát bay vào mắt hay không, mà mắt nàng cay xé.

Nhưng hốc mắt đỏ ửng đó trong mắt mọi người chính là đang cực kì bất lực với hoàn cảnh của mình.

Quay về, có người còn nói: “Vợ của thằng Sáu đúng là khổ thật mà, nói sao trước kia nó cứ làm ầm lên rồi uống thuốc sâu tự vẫn.”

“Bây giờ cũng phải nín nhịn thôi, trong bụng có một đứa rồi, nhận mệnh thôi chứ biết làm sao bây giờ.”

“thì đó, cực khổ lắm mới kiếm được một ít tiền, sau này khi sinh con ra phải tốn kém đủ thứ, đã vậy thằng Sáu còn không chịu đi làm việc, chẳng lẽ đến lúc đó bắt vợ nó vừa đẻ vừa kiếm tiền nuôi nó sao?”

"Ai nói không phải chứ."

"..."

Chuyện này nhà Chu lão đại cùng Chu lão tam tất nhiên cũng đều biết, nhất là nhà của Chu lão tam, vốn còn muốn sang đây xem thử, nhưng vừa nghe xong tin tức như vậy, lập tức dứt khoát lười bước qua.

Có thằng Sáu phá làng phá sản như thế, bao nhiêu tiền đủ cho nó xài chứ? Hơn nữa mấy việc thuê thừa như thế này có ai mà không biết, thuê nhiều quá mất sẽ mờ dần theo thời gian. nói đâu xa, hai lão tú nương ở trong thôn này thôi, mất hiện tại gần như mù dờ, trời vừa chạng vạng đã không thấy đường rồi.

Thằng Sáu nhà này, không thể gọi là tốt số được. Nếu gặp phải chồng nhà người khác, cả nhà không phải được thom lây sao?

Nhưng nếu là nhà thằng Sáu thì bao nhiêu tiền nó cũng xài sạch.

Chu lão thái rất tức giận, xách lỗ tai Chu Tùng Bách kéo trong tây ốc nói chuyện.

Chu Kiến Vĩ nói với Lâm Tư Tư: "Thím sáu, con đi về trước nha."

"Ừ." Lâm Tư Tư gật đầu.

Chu Kiến Vĩ cũng không nói gì thêm, đi thẳng về nhà.

Lâm Tư Tư liền đóng cửa lại, sau đó bước vào trong tây ốc, Chu lão thái đang lau nước mắt, Chu Tùng Bách thì mang vẻ mặt bất lực không biết giải thích như thế nào. Nhìn thấy vợ yêu của anh bước vào thì mừng rỡ không thôi, vội vàng nói: "Vợ, em mau an ủi nương đi, để nương đừng khóc nữa, nương già như vậy rồi còn bị anh chọc khóc, anh giảm thọ mất."

"Mày còn dám nói, mày còn dám nói như thế sao, Tư Tư kiếm được chút ít tiền đó dễ dàng lắm sao, thuê suốt ngày suốt đêm, đãi mày ăn ngon uống ngọt mà mày còn chưa thấy đủ. Mày còn dám lấy hết số tiền mà vợ mày vất vả lắm mới tích cóp được để đi mua xe đạp, xe đạp là thứ mà nhà mình mua nổi sao!" Chu lão thái mắng.

Véo con mình hai cái, Chu Tùng Bách cũng không dám trốn, đứng im chịu đòn, đau đến mức anh nhe răng trợn mắt.

Lâm Tư Tư cười nói: "Nương, nương hiểu lầm Tùng Bách rồi, anh ấy không lấy trộm tiền của con, tiền mua xe đạp này là chính con đưa cho anh ấy."

"Con đưa?" Chu lão thái thất thần nói.

"Dạ, là con đưa." Lâm Tư Tư gật đầu nói.

"Sao con lại có thể đưa tiền cho nó đi phung phí như thế chứ? Nương biết con có thể kiếm tiền, nhưng công việc này không chắc bền vững mãi, ai biết sau này có còn làm được nữa hay không. Con của con thì sắp sinh rồi, đến lúc đó còn phải có không ít thứ cần tiền, có cái nào mà không cần tiền đâu chứ?" Chu lão thái nói.

"Nương, mấy chuyện mà nương nói con đều biết, nhưng bây giờ thai vẫn còn nhỏ tháng, không cần phải gấp, con thấy Tùng Bách đi sớm về khuya cực khổ quá, nếu như có xe đạp thì sẽ thoải mái hơn nhiều, con thấy mấy người trong thành phố chạy xe như bay, nên mới muốn mua cho Tùng Bách, nương đừng đánh anh ấy nữa." Lâm Tư Tư nói.

Chu lão thái ngăn người thật lâu mới kéo tay Lâm Tư Tư, nói: "Cũng không biết cái thằng quỷ này phước đức bao nhiêu nên mới có thể cưới được con dâu hiền như Tư Tư."

"Chuyện này nếu nói công lao thì cũng nhờ nương, nếu nương không nhìn trúng vợ con, thì con cũng đâu có cưới được vợ đâu." Chu Tùng Bách nhếch miệng cười nói.

Chu lão thái trừng mắt liếc hần một cái: "Con đừng có mà cười đùa hí hửng với mẹ, mẹ nói cho con biết, về sau nếu con dám làm ra chuyện gì có lỗi với Tư Tư, thì mẹ tuyệt đối sẽ không tha cho con!"

Chu Tùng Bách gật đầu: "Chuyện này tuyệt đối không bao giờ có, vợ con như vậy nếu con mà còn không biết quý trọng, thì đúng là đáng bị sét đánh chết."

Lâm Tư Tư vội vàng nói: "anh đừng nói vậy."

"không nói vậy đâu, con phải nhớ kỹ những lời mà con nói hôm nay!" Chu lão thái bắt đầu từ giờ khắc này, đã thật sự toàn tâm toàn ý nghiêng về hướng con dâu nhà bà.

Cưới được con dâu như thế này vào nhà, quả thực là hưng nhà vượng phu mà.

Mà bây giờ không phải đã có dấu hiệu sẵn rồi đó sao?

Trong nhà nuôi một con chó tên vượng gia, gà nuôi sau hè thì phát triển khoẻ mạnh nhanh chóng, con dâu của bà lại còn đang mang thai, ngay cả bộ xương cốt già cỗi của bà gần đây cũng khoẻ hơn rất nhiều. Cả nhà bà đều đang phát triển về hướng thịnh vượng nhất.

Chu lão thái càng xem Lâm Tư Tư càng cảm thấy, tất cả các thứ này đều bắt đầu từ khi con dâu bà suy nghĩ thông suốt. Căn cứ theo lời lão thầy bói mù thì đã bắt đầu vượng phu rồi!

"Con...không còn địa vị trong cái nhà này nữa rồi." Chu Tùng Bách dậm chân giận dữ nói.

Lâm Tư Tư cười liếc anh một cái, Chu Tùng Bách cười kéo tay nàng, nói : "Vợ, đi, chúng ta ra ngoài xem xe đạp đi."

anh chạy thẳng từ thị trấn về, nhưng đến giờ vẫn còn chưa cảm thấy thoải mái đủ, đây chính là xe đạp nha, là chiếc xe mà anh tha thiết ước mơ!

Lâm Tư Tư cũng đi ra theo anh, nàng cũng đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với thứ gọi là xe đạp này, thật sự là quá thần kỳ, cũng không biết ai chế tạo ra vật như vậy nữa, đời trước nàng cũng chưa từng nhìn thấy qua.

Bạn đang đọc truyện *Khuê Tú Cổ Đại Ở Năm 70* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.